ANN HURLEY

Motelul îndrăgostiților

Traducerea și adaptarea în limba română de

ION GEICU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Bărbatul care stătea în fața Cristinei avea o înfățișare mai curând neliniștitoare. Îmbrăcat cu niște blugi slinoși și încălțat cu cizme vechi pline de praf, arbora o barbă nerasă de câteva zile, iar părul lui negru, încâlcit și prea lung, avea mare nevoie de un pieptene!

Și totuși, reflectă tânăra femeie, necunoscutul avea un fizic destul de impresionant. Foarte înalt, cu umeri lați și brațe musculoase ieșind din mânecile suflecate ale cămășii, iradia o forță virilă pe care nici măcar ținuta lui neglijentă nu reușea s-o ascundă...

Oare ce căuta acest individ în micul și frumosul motel ținut de Cristina? Un motel situat în mijlocul unei văi îndepărtate din munții Pennsylvaniei și a cărui atracție principală era să primească tineri căsătoriți în luna de miere sau perechi de îndrăgostiți sărbătorindu-și aniversarea căsătoriei...

De altfel, numele motelului făcea cunoscut cu claritate specificul lui: „Motelul îndrăgostiților!". Ori, necunoscutul aflat în momentul acesta în fața Cristinei, n-avea nimic dintr-un îndrăgostit, nici dintr-un proaspăt căsătorit în căutarea unui cuib al dragostei pentru perechea lui. Părea mai curând un călător rătăcit care se oprise la prima casă întâlnită în drumul lui. Numai dacă – supoziție neliniștitoare – nu era pur și simplu un răufăcător în căutare de pradă...

În momentul când se gândea la asta, Cristina surprinse privirea pătrunzătoare a bărbatului fixată asupra ei și nu-și putu stăpâni un fior. Necunoscutul avea ochi negri foarte strălucitori, a căror expresie ironică și hotărâtă îi aminti privirea unui jefuitor de femei singure, văzută de curând într-un serial polițist. Brr! Era oare posibil ca acest bărbat străin să nu fi intrat aici decât cu singurul scop s-o fure sau... chiar mai rău?

În timp ce Cristina se lăsă cuprinsă de o spaimă irațională, necunoscutul își puse brusc mâinile murdare pe biroul de lemn lustruit.

– Foarte agreabil, micul dumitale motel! remarcă el cu o frumoasă voce gravă de bariton.

Puțin mai liniștită de căldura acestui timbru bărbătesc, Cristina își regăsi instinctiv amabilitatea de gazdă.

– Mulțumesc, domnule. Cu ce vă pot fi de folos?

– Ei bine, aș vrea o cameră pentru la noapte. Dacă, bineînțeles, v-a rămas una liberă.

Inima Cristinei începu să bată mai repede. Trebuia oare să accepte găzduirea unui client atât de dubios? Din prudență, putea oricând să pretindă că motelul era plin...

Dar ar fi însemnat să mintă. Ori Cristina, datorită educației ei, detesta minciuna. De aceea, se resemnă să spună:

– Mi-a rămas o cameră la mansardă, destul de mică...

Această cameră era într-adevăr mică. Mai mult, cu pereții ei lambrisați vopsiți în roz pal, cu perdelele albe din bumbac înflorat și balconașul care dădea spre grădină, degaja o atmosferă romantică foarte nepotrivită cu aspectul hirsut și neglijent al „clientului" aflat în fața Cristinei.

„Numai de-ar refuza!" își spuse ea. Din păcate, departe de a fi speriat la gândul de a locui într-o cameră mică, bărbatul păru să accepte cu ușurință ideea.

– Asta îmi va conveni foarte bine, afirmă el cu un zâmbet blajin.

Nerenunțând să-l descurajeze pe acest client nu prea plăcut, Cristina îi întinse o foaie de hârtie unde se aflau menționate prețurile camerelor și al meniului. Tarife destul de ridicate. Căci „Motelul îndrăgostiților" aparținea categoriei de lux și practica prețuri scumpe, rezervate unei clientele cu dare de mână sau puțin econome. Cristina spera că necunoscutul, speriat de tarife, va sfârși prin a-i cere adresa celui mai apropiat motel...

Din nefericire, nu se întâmplă așa. După ce aruncă o scurtă privire asupra hârtiei, el o puse pe birou și zâmbi gazdei lui.

– În regulă, se mulțumi el să spună, cu un aer dezinvolt.

Înăbușindu-și un suspin de dezamăgire, Cristina îi prezentă atunci un formular. Bărbatul începu să-l completeze. Avea un scris mare, energic, foarte citeț, și tânăra femeie, mistuită de curiozitate, nu se putu împiedica să-l descifreze pe măsură ce completa formularul.

Numele: Jack Millard. Modul de plată: carte de credit.

Când termină de scris acest ultim cuvânt, bărbatul ridică deodată capul.

– Iartă-mă, zise el. Trebuie să mă întorc la camionetă să-mi iau cartea de credit.

Cu un pas uimitor de suplu, merse spre ușa de intrare și ieși pe mica esplanadă care servea drept parching pentru clienții motelului. Cristina, în acest timp, nu se putu opri de a-l urmări cu privirea. Acest Jack Millard, în pofida îmbrăcămintei murdare, nu era lipsit de distincție și ea se surprinse gândind că, odată îmbăiat și bărbierit, trebuia să arate absolut prezentabil...

Întors la biroul recepției, bărbatul îi întinse Cristinei o carte de credit pe care o scoase dintr-o pungă obișnuită de plastic. Era o carte de credit „Gold"!

Cuprinsă din nou de neîncredere, Cristina întoarse cartea de credit pe toate fețele, apoi o pipăi. Dacă o furase? Desigur, documentul era pe numele de Jack Millard... Dar bărbatul

putea foarte bine să fi împrumutat identitatea celui căruia îi furase cartea de credit. Și în acest caz, Cristina nu-și va recupera niciodată banii!

Copleșită fără voia ei de o teamă crescândă, se refugie în practica ei profesională și puse mașinal pretinsului Jack Millard întrebările pe care le punea în mod obișnuit fiecărui nou-venit.

– Iei cina la motel, seara asta?

– Da, răspunse Jack.

– Bine. Ora mesei este fixată la opt. Este vorba de un meniu compus din șapte feluri de mâncare.

Ochii lui Jack se măriră cu o expresie amuzată.

– Ai spus șapte feluri?

– Da, confirmă ea cu aerul cel mai serios. Gastronomia este una din specialitățile „Motelului îndrăgostiților".

Foarte bine. Dar... până să pot savura acest meniu pantagruelic, ar fi posibil să primesc o bere și un sandviș?

– Bineînțeles. Dorești să ți se aducă în cameră?

– Da, te rog.

– S-a făcut. Ca să ajungi în cameră, treci prin grădină și urcă mica scară de lemn pe care o vei găsi afară, în stânga. Numele camerei este scris pe ușă: Cuibul.

– ... Cum?

– Cuibul. Am numit-o astfel pentru că este cea mai mică, dar și cea mai intimă dintre camerele noastre.

Jack făcu o grimasă cu un zâmbet ușor ironic, dar nu făcu nici un comentariu și luă dubioasa pungă de plastic.

– La drum spre cuib! exclamă el.

Cristina îl privi îndepărtându-se cu un aer gânditor. Acest bărbat, trebuia să recunoască, o tulbura mai mult decât se cuvenea! Și era pentru prima dată de mult timp că i se întâmpla așa ceva...

– Căci tânăra femeie, părăsită de soțul ei după șaisprezece ani de căsătorie, nu mai voia să audă vorbindu-se despre bărbați! Ceea ce, de altfel, o întrista profund pe sora ei Anne-Marie.

– Știu, îi repeta aceasta, că Peter te-a decepționat îngrozitor plecând cu secretara lui... Dar acesta este oare un motiv să-ți petreci restul vieții ca o călugăriță? Ești încă tânără, frumoasă și dezirabilă. Capabilă să inspiri dragoste unui bărbat onest, care să te facă fericită...

Dragostea! se gândea Cristina în derâdere. Căsătorită foarte tânără, crezuse în dragoste din toate puterile ei. Dar după trădarea lui Peter, plânsese atât de mult încât nu mai voia să-și asume riscul de-a fi decepționată a doua oară. De aceea, trăia singură de aproape șase ani... și nu se descurca mai rău. Chiar dacă adeseori clientela de tineri căsătoriți îi reamintea puterea nepieritoare a dragostei, nu simțea din acest motiv nici amărăciune, nici frustrare. La patruzeci și doi de ani, se considera prea bătrână pentru a se îndrăgosti din nou și să riște să compromită fragilul echilibru pe care-l regăsise atât de greu după divorțul ei.

Cu toate acestea, când îi explica asta fiicei sale, Dana, tânăra reacționa în același fel ca mătușa ei.

– N-ai dreptate, mamă! Te găsesc încă foarte atrăgătoare și dacă ți-ai da puțină osteneală să fii nițel mai cochetă, toți bărbații ar fi la picioarele tale!

Neîncrezătoare, Cristina ridica din umeri. Dana, cu inocența celor douăzeci și unu de ani ai ei, nu știa nimic despre durerile pe care le rezervă viața. Ea credea în marea iubire cum credea în florile care înfloresc în fiecare primăvară. Și ea era departe de a bănui că o decepție în dragoste, când rănea adânc, putea să facă neroditor pământul cel mai fertil...

De fapt, pe unde umbla drăguța de Dana? După întoarcerea acasă, ca în fiecare week-end, avea obiceiul s-o ajute pe mama ei la treburile motelului. În această seară, totuși, nu se găsea nici în bucătărie, nici în camera cu lenjerie, și Cristina se resemnă să pregătească ea însăși sandvișul comandat de domnul Millard.

Dar în timp ce-l punea pe o tavă împreună cu o sticlă de bere și un pahar, sună telefonul și ea se grăbi să se ducă să răspundă.

Era Anne-Marie, care telefona din California. Plângând, începu să povestească printre sughițuri și suspine ultima prostie făcută de Jason, fiul ei de treisprezece ani.

Cristina își ascultă sora cu răbdare, dar și cu iritare. Știa că surorii ei îi plăcea să se lamenteze și, în acest scop, dramatiza în mod inconștient cele mai mici neplăceri, în special cele pe care le îndura de la insuportabilul ei fiu! Și Cristina, cu

trecerea anilor, se obișnuise să nu se agite niciodată la relatările cu care o sâcâia sora ei, mulțumindu-se s-o asculte și s-o compătimească.

Când Anne-Marie consimți, în sfârșit, să închidă telefonul, Cristina își reluă liniștită activitățile de unde le lăsase. În cazul de față, luă tava cu berea și sandvișul și urcă s-o ducă la Cuib... Sau mai curând la bârlogul tulburătorului Jack Millard.

Îndată ce intră în cameră, o adiere de parfum de iasomie o întâmpină pe tânăra femeie. Jack nu se afla în cameră, dar un clipocit de apă provenind din sala de baie lăsa să se înțeleagă că se afla în cadă...

Traversând camera cu tava ei, pe care voia s-o pună pe o măsuță, Cristina putu să constate că ghicise corect: prin ușa larg deschisă a băii, zări într-adevăr, scufundat pe jumătate într-un ocean de spumă, corpul sculptural și bronzat al lui Jack Millard. Judecând după abundența spumei, trebuie să fi golit în cadă tot flaconul!

Tulburată fără voia ei la vederea acestui superb atlet, înconjurat de bule irizate, Cristina întoarse iute capul și, după ce lăsă tava pe măsuță, se pregăti să iasă din cameră. Dar nu avu timpul s-o facă, deoarece frumoasa voce profundă a lui Jack îi stopă elanul.

– Doamnă... așteaptă! Ești amabilă să-mi aduci berea aici, te rog? Mor de sete!

Surprinsă de această cerere puțin cam deplasată, Cristina totuși se supuse. Deoarece își însușise deviza hotelierilor:

„Clientul este rege." De aceea, înăbușindu-și un suspin, intră în baie pentru a pune tava pe un taburet de lângă cadă.

– Mulțumesc foarte mult, murmură Jack cu căldură.

Luând sticla cu un gest lacom, bău direct din sticlă, apoi întoarse capul spre Cristina.

– Care este numele dumitale, doamnă? Dacă nu sunt indiscret...

Doamna Kinley, vru să-i răspundă. Dar în cele din urmă, de teamă să nu pară prea solemnă, consideră mai simplu să-i spună prenumele.

– Mă numesc Cristina.

– Cristina? repetă el. Este un nume frumos, distins, care ți se potrivește foarte bine.

Cristina își simți obrajii îmbujorându-se. Privirea ei o întâlni pe cea a lui Jack și nu-și putu stăpâni un lung fior. Ochii negri ai acestui bărbat, presărați cu punctulețe aurii, iradiau un farmec fascinant. Se citea în ei inteligență, umor, fantezie. Și buzele lui nu erau cu nimic mai puțin seducătoare: cărnoase, senzuale, vădeau o mare poftă de viață și o inclinare indiscutabilă de a se bucura de plăcerile vieții.

Învinovățindu-se pentru cursul pe care-l luau gândurile ei, Cristina simți că era timpul să părăseacsă această cameră de baie! De aceea, se îndreptă hotărâtă spre ușă.

Dar frumoasa voce de bariton o opri încă o dată.

– Unde pleci Cristina? Mai rămâi puțin cu mine. Compania dumitale este atât de plăcută!

Tânăra femeie își simți bătăile inimii accelerându-se. Unde voia să ajungă acest client ciudat? Temându-se ca el să nu-și facă idei greșite în privința ei și pentru a înlătura orice ambiguitate, alese să devină ironică.

– Îmi pare rău domnule Millard, dar în acest motel nu este nimic prevăzut pentru inimile singuratice! Aici, cei mai mulți dintre clienți sunt perechi de îndrăgostiți care se mulțumesc unul cu altul...

Jack clătină din cap cu un aer ironic, dar fără să zâmbească.

– Așa am crezut că înțeleg și eu, frumoasă gazdă. Și eu, bietul de mine, care am ajuns aici fără parteneră! Și dumneata, Cristina? Inima dumitale bate pentru cineva?

Ea tresări, sufocată de francheța clientului ei.

– Îmi pare rău, spuse ea, dar nu răspund la genul acesta de întrebări. Este un subiect prea personal.

– Prea personal? chicoti el. Draga mea Cristina, când vorbești cu un bărbat bălăcindu-se în baia lui, nu se poate aprecia că atmosfera intimă rezultând din asta îndreptățește toate confidențele?

– Desigur, recunoscu ea roșind. Este adevărat, n-ar fi trebuit să întârzii în baia dumitale, când am atâtea de făcut la bucătărie pentru a pregăti masa din această seară! Așadar, la revedere, domnule Millard. Îți reamintesc că cina se servește la opt.

Mai mult alergă decât merse ca să părăsească odaia lui Jack. Acest bărbat o tulbura din ce în ce mai mult și-i era rușine. O rușine cu atât mai mare cu cât acestui blestemat de Jack

Millard, era sigură, nu-i scăpa ocazia să-i constate tulburarea și se amuza copios pe seama ei! Iată de ce, fără îndoială, o reținuse în timp ce făcea baie, punându-i întrebări indiscrete...

Revenită la treburile ei în bucătărie, Cristina reuși de bine de rău să-și recapete puțin liniștea. Carl, ajutorul ei de bucătar, nu trebuia să bănuiască nimic. Contabil la pensie, reconvertit în bucătar – o profesie pe care visase întotdeauna s-o exercite – acest fin cunoscător în gastronomie puțin cam afectat lua foarte în serios noua lui meserie și ar fi fost cu siguranță foarte șocat să-și vadă patroana pierzându-și capul după un client necunoscut!

Îmbrăcat ca întotdeauna cu un șorț lung de un alb imaculat și cu faimoasa bonetă de bucătar, Carl curăța în acel moment verdețurile care vor garnisi curând mâncarea de iepure în sos de vin și Cristina se grăbi să-i atragă atenția că vor avea un comesean în plus la cină.

Deodată, o tânără fată blondă și sprintenă dădu buzna în bucătărie: era Dana, fiica stăpânei casei. Schimbându-și ținuta de studentă cu blugi negri și o bluză de mătase albă, exprima acea sănătate triumfătoare și acea bucurie spontană de a trăi care nu aparțin decât tinereții. Subțirică și bine proporționată, cu frumoși ochi albaștri și un ten de albeața porțelanului, Dana era mândria mamei sale. Ceea ce n-o împiedica pe aceasta din urmă să-și bruftuluiască scumpa comoară, uneori puțin cam aspru.

– Unde ai fost? o întrebă ea tăios. Te-am căutat adineauri...

Ochii mari ai Danei se măriră și mai mult.

– M-ai căutat? Dar... de ce? N-am convenit că va trebui să te ajut începând de la ora șase? Cum era abia mijlocul după-amiezii, m-am dus în camera mea pentru a revedea materia pentru examenul de arheologie.

Cristina își consultă ceasul: șase fără șapte minute. Cuprinsă de remușcări, clătină din cap cu un zâmbet pocăit.

– Iartă-mă, draga mea. Credeam că este mai târziu.

Foarte intuitivă, Dana înțelesese deja mama ei nu era în starea ei obișnuită. De aceea, scrută fața Cristinei cu un aer intrigat.

– Ce ți se întâmplă, mamă? Astăzi, nu pari în apele tale...

Cristinei îi scăpă un râs puțin forțat.

– Fiindcă veni vorba, te informez că va trebui să mai pui un tacâm în plus, seara asta! A sosit un client neprevăzut, acum vreo oră. Acest domn era înfometat și a trebuit să-i duc sus imediat o bere și un sandviș.

Cristina își însoțise fraza cu un suspin adânc și Dana își încruntă sprâncenele. Hotărât lucru, se gândi ea, ceva nu era în ordine cu mama ei! De ce o femeie și jumătate ca ea, obișnuită să servească șapte feluri succesive de mâncare clienților ei, se putuse lăsa copleșită de pregătirea unui sandviș banal?

– Acest client despre care vorbești, mamă, este oare un bărbat venit singur?

– Da. În seara asta, vom avea la cină patru perechi, plus acest domn.

– Am înțeles, răspunse Dana. O să pun masa imediat.

***

La ora șapte, Jack Millard coborî la parterul motelului și așteptând ora cinei, începu să măsoare în lung și-n lat marele salon, unde se găseau adunate majoritatea bibelourilor exotice colecționate de Anne-Marie și Cristina în timpul copilăriei lor. O copilărie rătăcitoare și cosmopolită, petrecută în cele patru colțuri ale lumii, din pricina destinațiilor succesive a capului de familie.

Ducând acum o viață așezată, Cristina păstra o nostalgie foarte vie acestei perioade din viața ei. Și decorând salonul cu măști africane, cu marionete japoneze și cu statuete ale lui Buddha din jad tailandez, avea puțin impresia că adusese cu ea amosfera și parfumul Africii și al Orientului.

Ținea prin urmare mult la aceste obiecte. Și când îl văzu pe Jack dând târcoale în jurul prețioaselor ei suveniruri, simți o teamă irațională: și dacă acest bărbat dubios plănuia să-i fure bibelourile pentru a le revinde în vreo piață de vechituri?

„Nu, își zise ea deodată, mă agit fără îndoială degeaba. Jack Millard, ca toți clienții acestui motel, are dreptul să contemple și să admire suvenirurile mele exotice!".

De altfel, trebuia să recunoască faptul că, în seara aceea, el făcuse un efort privind toaleta... Spălat, pieptănat și îmbrăcat cu blugi curați și un pulover imaculat, devenise foarte prezentabil. Și dacă nu și-ar fi păstrat barba de trei zile, ar fi fost cel mai elegant dintre bărbați...

Încă neîncrezătoare oricum, Cristina nu se putu opri să nu intre în salon pentru a supraveghea fără să lase impresia conduita lui Jack.

Acum, el se oprise în fața rafturilor bibliotecii, examinând numeroasele cărți de toate felurile ce ocupau etajerele. Atunci când luă una dintre ele s-o consulte, trebuie să fi simțit privirea gazdei ațintită asupra lui, căci se întoarse.

– Îmi dai voie să deschid această carte? întrebă el.

– Bineînțeles, răspunse Cristina, tulburată că îi surprinsese manevra. Cărțile din această bibliotecă sunt la dispoziția clienților.

– Extraordinar!

Zâmbetul strălucitor al lui Jack o aruncă pe Cristina într-o confuzie și mai mare. Acest bărbat era incontestabil un seducător; și ea, la primul lui zâmbet, se lăsa tulburată ca o adolescentă tânjind de dragoste!

Plină de ciudă, se grăbi să se întoarcă în bucătărie. Carl își supraveghea mâncarea de iepure pusă la foc mic, preparând totodată salata pentru fileul de rață care constituia primul fel al cinei din acea seară. Dana, în acest timp, ștergea cu o grijă meticuloasă paharele mari cu picior în care se va servi musafirilor unul dintre cele mai bune vinuri de Bordeaux.

– Mamă! exclamă ea. Cine este tipul acesta? Îl găsesc sen-za-țio-nal!

– Despre ce „tip" vorbești? întrebă Cristina puțin cam tăios.

Dana izbucni în râs cu un aer atotștiutor.

– Despre cine crezi că vorbesc? Despre acel bărbat singur, bineînțeles! Despre frumosul necunoscut care, în mod providențial, a nimerit la motelul nostru!

Cristina schiță o figură disprețuitoare.

– Ah, da... Bărbatul cu părul prea lung și obrajii nerași?

Dana lăsă să-i scape un chicotit ironic.

– Nu ești la curent cu moda, biata de tine!

– Și de ce, mă rog?

– Ei bine, dacă te interesai mai mult de serialele de televiziune, ai fi știut că ultima distincție pentru un bărbat este să poarte părul lung și o barbă de trei zile! Cum fac Brad Pitt, Bruce Willis sau Lorenzo Lamas, de exemplu...

Cristina scoase un suspin dezamăgit.

– Un bărbat neras, găsești asta distins, sincer vorbind?

– Nu, dar asta îl face foarte viril. Privește-l pe clientul nostru din această seară: această barbă de trei zile îi dă o înfățișare grozavă! Ah, ce păcat că este puțin prea bătrând pentru mine... Ție, în schimb, ți s-ar potrivi perfect.

– Oh, nu, mulțumesc! exclamă Cristina cu o grabă aproape comică.

Dana își privi mama cu un aer dezolat.

– Ah! mamă, de ce rămâi insensibilă la semnele destinului? Un bărbat de patruzeci de ani care apare singur la „Motelul îndrăgostiților" nu se întâmplă ca să spun așa, niciodată, și ar trebui să profiți de un asemenea noroc.

Cristina ridică din umeri.

– Ai prea multă imaginație, fata mea. Jack Millard nu este un cadou al destinului, ci pur și simplu un bărbat rătăcit care căuta o masă bună și un pat confortabil pentru noapte!

***

Sufrageria motelului, frumos decorată în stil rustic, nu era prea mare; și pentru Cristina, care asigura seara aceea serviciul la masă, ca de obicei, era greu să ignore privirile insistente pe care Jack le arunca în direcția ei.

Puțin obișnuită să suscite interesul persoanelor de gen masculin, tânăra femeie simți o mare stânjeneală. Trecuse atâta vreme de când un bărbat n-o mai privise astfel!

Emoționată ca o fetișcană, îi era greu să se concentreze asupra sarcinilor de gazdă. O masă cu șapte feluri de mâncare durează în mod obligatoriu un anumit timp, deoarece dacă vrei ca participanții la cină să poată aprecia această desfășurare de preparate alese, se cade să-i lași să respire între feluri! Cristina fu așadar constrânsă să respecte ritmul obișnuit al serviciului. În seara asta, însă, cina i se păru interminabilă...

Pentru a putea rezista, bău mai multe cafele. După aceea, firește, nu reuși să-și găsească somnul. Cu atât mai mult cu cât nu înceta să se gândească la Jack Millard, simțind încă ochii lui negri fixați asupra ei...

Renunțând în cele din urmă să doarmă, Cristina aprinse din nou veioza și răsfoi revista ei preferată: „Călătorie și timp liber".

Din cauza ocupațiilor de la motel, nu se putea gândi pentru moment să facă mari călătorii. Dar într-o zi, Cristina era sigură, va putea din nou să străbată lumea, ca în timpurile binecuvântate ale copilăriei. Nu era decât o chestiune de răbdare!

Cu un suspin, închise brusc revista. De ce încerca oare atâta frustrare la gândul că nu mai putea călători? Nu era oare fericită aici, în acest cochet motel pe care putea să-l administreze după plac, pregătind cu grijă savuroase feluri de mâncare pentru o clientelă simpatică de perechi de îndrăgostiți? Ce viață mai bună și-ar putea dori?

O viață mai aventuroasă, îi răspunse o mică voce venită din străfundul ei. O viață plină de neprevăzut, de emoții puternice în care dragostea va veni poate la întâlnire...

***

A doua zi, spre sfârșitul dimineții, Cristina își dădu seama că toți clienții din ajun ceruseră nota și părăsiseră motelul. Toți... în afară de unul: Jack Millard! Pe unde umbla oare?

Prin fereastra din spatele biroului recepției, îl zări în grădină. Întins alene într-un hamac suspendat între doi copaci, stătea cu ochii închiși și părea ațipit.

Cristina ieși din casă și se îndreptă spre somnoros. Dacă avea de gând să mai rămână o zi la motel, trebuia să fie prevenită. Cel puțin acesta era pretextul cu care se ducea să discute cu Jack...

Deoarece într-adevăr, bărbatul acesta o fascina mai mult ca oricând! Și în timp ce înainta spre el, nu se putu împiedica să-i admire corpul lung musculos, bronzat, pe care blugii bleu pal și un tricou roșu îl puneau admirabil în valoare!

– Bună! zise brusc Jack cu o voce somnoroasă.

Când deschise încet pleoapele și o fixă cu ochii lui pătrunzători, tânăra femeie se încordă și, pentru a-și ascunde tulburarea, luă un ton exagerat de profesional.

– Ai intenția să pleci, domnule Millard? Deoarece camerele trebuie eliberate înainte de prânz.

– Ah, da? Și ce oră este acum?

– Douăsprezece fără zece.

El își încruntă sprâncenele.

– Hm, asta îmi lasă puțin timp să-mi fac bagajele! Cred că, definitiv, am să rămân încă o zi. Sper că n-ai nimic împotrivă?

Ea nu răspunse imediat, luptând împotriva nemulțumirii pe care i-o procura această veste! Acest Jack Millard avea oare intenția să se instaleze definitiv la ea? O clipă simți tentația să-i răspundă că motelul era complet pentru seara aceea. Apoi se răzgândi: putea oare să-și ofere luxul de a refuza un client, atunci când trebuia să-și câștige existența și să plătească studiile fiicei sale? Nu. De aceea, îi aruncă lui Jack cel mai fermecător zâmbet al ei

– Dacă vrei să-ți păstrezi camera, îi spuse ea, nu-i nici o problemă. Și dacă intenționezi să iei prânzul cu noi, anunță-mă înainte de ora două.

– Te anunț imediat, replică el pe un ton jovial. Mâncărurile dumitale sunt delicioase și sunt nerăbdător să reînnoiesc experiența gastronomică de ieri seară! Dar un lucru mi-ar face plăcere, Cristina: să pot cina în compania dumitale. În seara asta ești liberă?

Stupefiată de această invitație neașteptată, tânăra femeie refuză bâlbâindu-se.

– Îmi... îmi pare rău, dar este imposibil. Sunt de serviciu toate serile.

– Cum? N-ai nici măcar o singură zi de odihnă pe săptămână?

– Nu. Pentru excelentul motiv că la „Motelul îndrăgostiților" sunt în același timp patroană, bucătăreasă, chelner și recepționeră!

Jack manifestă o ușoară încurcătură.

– Iartă-mă... ar fi trebuit să ghicesc că ești stăpâna locului.

– De ce? Nu este scris pe fața mea.

– Oh! Ba da.

– Cum asta?

– Ei bine, există în dumneata o distincție, o clasă înnăscută, care se potrivește admirabil cu decorul rafinat al motelului și cu farmecul subtil al acestei grădini.

Mai flatată decât ar fi vrut de acest frumos compliment, Cristina își întoarse repede privirea. Dacă acest bărbat frumos, întins voluptuos în hamacul lui, începea să-i șoptească vorbe dulci, cum va putea să-și păstreze sângele rece?

Puțin lașă, căută primul pretext ca să bată în retragere.

– Hm... iartă-mă, zise ea cu o voce înăbușită, trebuie să plec să mă ocup de masa din seara asta.

Întorcându-i spatele, se îndreptă cu pași repezi spre casă. Cu toate acestea, Jack o strigă:

– Apropo de masă, Cristina, aș vrea o mică gustare, acum...

Ea se întoarse, cu sprâncenele încruntate.

– Dacă voiai să mănânci aici la prânz, trebuia să mă anunți înainte.

– Ce organizare militară! observă el cu ironie.

Cristinei îi sări mușchiul.

– Acest motel nu este un fast-food, domnule Millard! Dar pot să-ți indic două sau trei în orășelul vecin...

– Ptiu! exclamă el cu un aer dezgustat. Cum îndrăznești să mă sfătuiești să înghit un hamburger prăjit, când mintea mea este încă obsedată de fileul dumitale de rață, de sufleurile și de minunata mâncare de iepure în sos de vin? Haide, Cristina, un mic efort: nu strica farmecul sejurului meu și binevoiește să-mi prepari ceva. De acord?

Tânăra femeie se supuse, nu fără să-i scape mai multe suspine. Cum să reziste zâmbetului fermecător al seducătorului Jack Millard?

***

Jack își petrecu o mare parte a după-amiezii în hamac. Blândețea excepțională a acestei luni de octombrie îndemna la trândăvie. Și Cristina, dacă ar fi avut timp, ar fi hoinărit ea

însăși bucuroasă în marea grădină a motelului, unde ultimele flori ale sezonului, onorate de lumina trandafiriu-portocalie a soarelui de toamnă aveau o strălucire fără seamăn.

Dar nu se punea problema pentru patroana „Motelului îndrăgostiților" să-și acorde o asemenea plăcere. Această grădină tipic englezească, de care era atât mândră, era un domeniu rezervat clienților. Ea însăși se mulțumea să-i arunce câte o privire din când în când prin fereastra bucătăriei.

O bucătărie în care se simțea în definitiv bine, protejată de comportamentul supărător al unora dintre clienți. De cei care puneau întrebări care-i reclamau prezența. Și de cei care, ca Jack Millard, nu se mai hotărau să plece...

În seara asta, în sufragerie, știa că nu va putea evita privirile insistente ale frumosului Jack, nici încercările lui de conversație. Unei gazde demne de acest nume, îi este într-adevăr greu să fie prost dispusă în fața unui client!

Jack, conștient de situație, profită. Între felurile de mâncare, se strădui să lege o conversație cu Cristina și aceasta, vrând-nevrând, îi împărtăși încetul cu încetul ce voia să știe...

„Motelul îndrăgostiților" fusese cumpărat în urmă cu opt ani de părinții Cristinei care căutau o activitate compensatorie pentru retragerea lor la pensie. Destinul, din nefericire, nu le permisese să se bucure mult timp de această viață liniștită. Un accident de mașină le luase viața la amândoi; și Cristina, pe care divorțul o lăsase dezorientată și fără mijloace de trai, nu avusese altă alegere decât să preia conducerea motelului care îi revenea în indiviziune cu sora ei, Anne-Marie.

În timp ce umplea din nou paharul lui Jack, Cristina deveni brusc conștientă că el o tot făcuse să i se confeseze fără să dezvăluie nimic despre el însuși.

– Și dumneata? îl întrebă pe negândite. Cu ce te ocupi în viață?

– Sunt un fel de... comerciant de ocazie, să spunem, răspunse el evaziv.

– Comerciant de ocazie? repetă ea, neîncrezătoare.

El zâmbi cu un aer malițios.

– Această ocupație, să știi că poate fi foarte onorabilă. Se cumpără lucruri vechi, uzate sau stricate, sunt reparate... și apoi revândute. Un comerț ca oricare altul!

Interesată fără voia ei, Cristina uită că trebuia să se ocupe de ceilalți comeseni și continuă să-l întrebe pe Jack.

– Cu ce comerț te ocupi? se interesă ea. Cu antichități? Cu mobilă veche? Cu bibelouri?

– Nu, nu tocmai... De fapt, acest păstrăv cu migdale este un deliciu. Aș putea să mai primesc puțin?

– Bineînțeles. Dar trebuie mai întâi să mă ocup de ceilalți comeseni. Îmi dai voie?

În timp ce se agita în jurul meselor, Cristina reflectă cu o ușoară ciudă la discuția cu Jack.

Acest diavol de bărbat se descurcase în așa fel încât reușise să afle multe despre ea, rămânând foarte discret în privința lui însuși. Își spunea comerciant de ocazie... dar nu vindea nimic

din ceea ce umple de obicei prăvălia unui asemenea comerciant. Atunci, ce făcea în realitate? Activitățile lui erau prea dubioase ca să le recunoască?

Probabil. Dar Cristina nu va ști niciodată. Pentru că a doua zi dimineață, după un ultim zâmbet enigmatic, Jack se urcă în vechea lui camionetă și părăsi, probabil pentru totdeauna, „Motelul îndrăgostiților".

***

Două ore mai târziu, poliția își făcu apariția în curtea motelului. Cristina, cu inima bătând mai repede, văzu doi bărbați în uniforme coborând dintr-o mașină cu girofar și intrând liniștiți în holul recepției.

Foarte politicoși, polițiștii își arătară insignele și legitimațiile înainte de a o interoga pe gazdă.

– Acest motel este foarte drăguț, doamnă. Vă aparține?

– Hm... da. Sora mea și cu mine suntem coproprietare.

– Primiți mulți clienți aici?

– Nu. Cam zece pe zi, cel mult.

Întrebările aparent banale nu făcură decât să sporească neliniștea tinerei femei. Unde voiau oare să ajungă cei doi polițiști? O bănuiau că adăpostea întâlniri galante la prețuri prestabilite? Sau că acoperea un trafic de droguri?

Foarte palidă și teribil de speriată, Cristina se hotărî să lămurească scurt lucrurile.

– Domnilor, puteți să-mi spuneți adevăratul motiv al vizitei dumneavoastră? întrebă ea cu o voce încordată.

Unul dintre cei doi polițiști, cel mai în vârstă, zâmbi cu un aer binevoitor.

– Nu vă supărați doamnă Kinley. Noi cunoaștem excelenta reputație a motelului dumneavoastră și întrebările noastre nu ascund nici o capcană.

– Mă bucur. Dar asta nu-mi spune de ce v-ați dat osteneala să veniți până aici...

– Ei bine, iată, zise polițistul mai tânăr dregându-și glasul. Am dori să știm dacă printre clienții din ultimele zile, n-ați remarcat o persoană cam... suspectă. De fapt, căutăm un bărbat brunet cu ochi negri, destul de înalt și purtând barbă, de vreo patruzeci și cinci de ani. Această descriere vă spune ceva?

Capitolul 2

Cristina crezu că o să leșine: semnalmentele date de polițiști corespundeau în întregime cu cele ale enigmaticului Jack Millard!

Profund tulburată și cântărind retrospectiv pericolul la care se expusese, tânăra femeie se simți străbătută de fioruri reci și se prăbuși lividă pe unul din scaunele de la recepție.

Cei doi polițiști, după ce schimbară o privire semnificativă, se grăbiră în jurul Cristinei întrebând-o cu solicitudine:

– Nu vă simțiți bine, doamnă Kinley? Doriți un pahar cu apă?

Cristina reuși după câteva clipe să articuleze câteva cuvinte.

– Totul... e în ordine. Mulțumesc.

În mod vizibil puțin convinși de vocea încă tremurătoare a interlocutoarei lor, unul dintre polițiști o întrebă fără ocolișuri:

– Bărbatul acesta este încă aici?

– De... despre cine vorbiți? exclamă ea speriată.

Tocmai își dăduse seama că recunoscând faptul că adăpostise un suspect risca să aducă un prejudiciu considerabil motelului ei. Presa ar năvăli aici, articole tendențioase vor fi publicate, ceea ce ar fi însemnat sfârșitul excelentei reputații a localului!

Ghicind ce îndoieli o asaltau pe patroana motelului, cel mai în vârstă dintre polițiști reluă întrebarea colegului său, formulând-o mai diplomatic.

– Încercați să vă amintiți, doamnă Kinley: printre toți clienții pe care i-ați primit în aceste zile, ați remarcat pe cineva care să semene mai mult sau mai puțin cu bărbatul pe care îl căutăm?

Cristina rămase un moment tăcută. Imaginea lui Jack, a corpului său de atlet scufundat în norul de spumă, continua s-o obsedeze și se învinuia teribil pentru slăbiciunea ei. De ce trebuia să fie un om rău, un spărgător de bancă, poate chiar un criminal, cel care îi redeșteptase după atâția ani senzualitatea adormită?

La urma urmei, se gândi ea, acești polițiști soseau tocmai la timp ca s-o facă să asculte de rațiune.

– Da, zise ea, cred că am văzut trecând pe aici suspectul pe care-l căutați.

În câteva fraze, descrise celor doi bărbați particularitățile fizice ale lui Jack, ținuta lui neglijentă, absența bagajelor... După aceea, le arătă registrul unde consemna datele

personale ale clienților. Adresa lui Jack Millard și numărul cărții lui de credit erau înregistrate acolo. Totuși, adăugă în sinea ei cu un zâmbet puțin trist, toate aceste informații riscau să fie false!

***

Spre ora patru după-amiază sună telefonul motelului.

– Cristina? se auzi o voce masculină la capătul firului.

– Hm... da, răspunse ea tresărind.

Căci tocmai recunoscuse timbrul grav și cald al lui Jack Millard. Dumnezeule! Ce mai voia oare acest individ?

Vocea lui Jack luă deodată inflexiuni malițioase.

– Așadar, dragă Cristina, pui sticleții pe urmele mele? Asta nu-i foarte elegant din partea dumitale!

O spaimă subită o cuprinse pe tânăra femeie. Denunțându-l pe Jack poliției, nu se gândise nici o clipă că el putea dori să se răzbune pentru acest denunț! Și totuși – acest apel telefonic o dovedea – Jack avea intenția să exercite represalii împotriva ei. Intrând în panică, închise cu brutalitate telefonul, fără să reflecteze mai întâi.

Cinci minute mai târziu, cum era de așteptat, soneria telefonului răsună din nou. Cristina se feri să ridice receptorul și, slavă Domnului, soneria tăcu după un timp... Cineva din casă trebuie să fi ridicat receptorul altui aparat telefonic. Fără îndoială Carl, în bucătărie, sau poate Janice, la etajul întâi.

Puțin mai târziu, Janice apăru într-adevăr în micul salon al recepției. Pusă la patru ace ca de obicei, camerista purta o rochie neagră și micul șorț alb al unei angajate de casă bună. Și părul ei grizonant, impecabil coafat, era încununat cu o bonetă albă apretată care conferea feței puțin severe un aer de matroană respectabilă.

– Am un mesaj pentru tine, îi spuse ea Cristinei.

Aceasta se prefăcu uimită.

– Ah, da? Care?

– Ei bine, te-a sunat un domn. Spune că se numește Jack și m-a însărcinat să te anunț că nu voia să te supere. A adăugat după aceea că este bine și nu este la închisoare!

Cu un aer discret dojenitor, Janice îi întinse patroanei o bucată de hârtie.

– Acest domn mi-a dat numărul lui de telefon și ar vrea să-l suni.

– Mulțumesc, Janice, răspunse Cristina, forțându-se să pară calmă și nu prea interesată.

Dar după ce camerista părăsi încăperea, descifră cu nerăbdare bucata de hârtie: citi un număr de telefon care avea prefixul orașului Philadelphia. Grăbindu-se să deschidă registrul, Cristina îl compară cu numărul de telefon lăsat de Jack: nu era același!

Ce concluzie trebuia să tragă? Jack se distra pe seama ei dându-i numere false de telefon? Și dacă da, în ce scop?

Timp de o clipă, Cristina fu tentată să formeze numărul de telefon cu prefixul Philadelphiei... dar rezistă acestui impuls.

Jack Millard nu merita să se intereseze de el. Avea lucruri mai bune de făcut. Să supravegheze masa de seară, de exemplu.

În ziua aceea, oaspeții „Motelului Îndrăgostiților" nu erau tineri căsătoriți ci perechi în vârstă, care păreau încă fericite să fie împreună. Unul din aceste trei cupluri venise de altfel la motel pentru a-și sărbători aici nunta de argint!

Patruzeci de ani de căsătorie! se gândi Cristina cu puțină invidie. Se putea oare ca un bărbat și o femeie, după atâția ani de viață comună, să reușească încă să se iubească, să se respecte, să fie preocupați unul de celălalt?

Da, dacă judeca după bucuria afișată de acești șase clienți. Și nu, dacă se referea la cuplul care încercase să-l dureze cu Peter. Totuși, în timpul căsătoriei, făcuse imposibilul pentru a salva mariajul. Ca și cum, în materie sentimentală, bunăvoința unuia dintre soți ar fi de ajuns... Pentru a clădi o căsătorie solidă, care să reziste încercărilor vieții, trebuie să fie doi care s-o vrea!

Copleșită o dată mai mult de amintirea eșecului căsniciei ei, Cristina se dojeni. La ce bun să-și repete într-una un trecut încheiat? Numai prezentul conta. Mulțumită „Motelului îndrăgostiților" și primirii pe care o rezerva perechilor fericite, nu reușise oare să compenseze frustrările ei amoroase? Dragostea, când este dăruită cu trup și suflet unei singure ființe, este întotdeauna atinsă de egoism. Pe când afecțiunea călduroasă cu care își înconjura clienții era un sentiment nobil. Acela al unei zâne bune care își rezervă favorurile fără a aștepta nimic în schimb...

Căci atunci când răsfăța cuplurile de îndrăgostiți, nu se gândea niciodată la bani. Aceștia acopereau prețul alimentelor, orele de pregătire la bucătărie și menajul, dar nu zâmbetele și micile atenții ale gazdei care erau date gratuit, pentru singura plăcere de a aduna un supliment de felicitări alesilor lui Cupidon.

Cufundată în gândurile ei, Cristina n-o văzuse pe Dana intrând în salon și tresări.

– Ah! tu ești, draga mea? Ia te uită, ce eleganță! Acest compleu de mătase de culoarea prunei îți vine admirabil.

Dana schiță un zâmbet slab apoi, redevenind serioasă, îi cercetă mama din cap până-n picioare.

– Și tu, mamă, ai putea fi foarte frumoasă dacă ți-ai da osteneala!

Cristina râse cu un aer forțat.

– Ce reproșezi ținutei mele?

– Nimic. Îmbrăcămintea ta este întotdeauna de bun-gust, foarte „distinsă". Dar după părerea mea, lipsește ceva...

– Ce anume?

– Nu știu... puțină fantezie, ceva atrăgător! O fărâmă de provocare, poate...

Cristina râse din nou, dar de data din toată inima. Fiindcă și ea se gândise la asta, găsea că toaletele ei erau prea cuminți. Adaptate îndatoririlor de gazdă, ele nu mai corespundeau cu adevărat realei sale personalități. În consecință, cum să n-o aprobe pe Dana când o sfătuia să adopte o înfățișare mai fantezistă?

Mamă și fiică, discutară acest subiect o bună bucată de vreme. În zilele următoare, conveniră să meargă prin magazinele din Philadelphia.

Cristina prețuia întotdeauna acest gen de discuții cu Dana. Asta îi dovedea – chiar când era vorba de critici sau de reproșuri – că aceasta din urmă se interesa de ea. Și că reușise cel puțin un lucru în viața ei: să stabilească relații minunate cu fiica ei, bazate pe dragoste, stimă, încredere și complicitate.

***

A doua zi dimineață, o mașină a unei florării se opri în fața motelului și șoferul înmână Cristinei un enorm buchet de flori. Văzând această splendidă compoziție floral, care trebuie să fi costat o avere, tânăra femeie crezu mai întâi că buchetul era destinat uneia dintre clientele ei. Dar plicul, care purta numele ei, și cartea de vizită din interior o convinseră curând că ea era destinatara acestui nemaipomenit buchet de flori!

„Dacă te-am speriat, Cristina, iartă-mă. Și fii pe deplin liniștită: poliția nu mă caută. Cu titlu de scuze, binevoiește să primești aceste câteva flori care se vor armoniza cu ambianța exotică a salonului tău.

Jack Millard."

Era un mic mesaj fermecător. Foarte mișcată și fără să se gândească măcar că aplica cuvânt cu cuvânt sfaturile lui Jack,

Cristina puse voluminosul buchet în salonul motelului. Dar florile erau în număr atât de mare încât trebui să le pună în trei vaze!

Astfel împodobit cu aceste specii frumos mirositoare și viu colorate, venite fără îndoială din Caraibe, salonul părea transfigurat. Statuetele buddha din jad surâdeau mai misterios, măștile aveau grimase mai accentuate, marionetele păreau pregătite să joace primul act dintr-un basm fantastic...

Încântată de noul aspect al salonului, Cristina nu-și uită totuși temerile pe care i le inspira Jack Millard. Acest buchet de flori, de un preț cu siguranță costisitor, nu dovedea nimic. Putea foarte bine să fi fost plătit cu o carte de credit furată!

Cuprinsă din nou de teribile bănuieli și dorind să aibă inima împăcată, Cristina formă numărul de telefon pe care i-l dăduseră cei doi polițiști. La capătul firului, recunoscu imediat vocea celui mai în vârstă dintre ei. El se grăbi s-o liniștească: Jack Millard era un cetățean onorabil al Philadelphiei și nu omul pe care îl căutau. Acest domn Millard de altfel, avusese amabilitatea să le dea unele indicii prețioase privind suspectul...

Puțin mai liniștită, dar nu în totalitate – Jack era destul de viclean pentru a păcăli polițiști experimentați – Cristina se întoarse la treburile ei obișnuite. Dar lucrul nu mergea de la sine... pentru că acest diavol de Jack continua să-i obsedeze gândurile, orice ar fi făcut ca să-l alunge de acolo. Și chiar

compunerea următoarelor meniuri, care constituia pentru ea una din activitățile favorite, nu reuși s-o facă să-l uite. În fiecare clipă, rămânea cu creionul în der: în loc să-și imagineze un pui Marengo, sosul roșu cu muștar sau pârjoale din piept de vițel, avea pentru a nu știu câta oară în fața ochilor silueta atletică și frumoasa față virilă a lui Jack Millard.

De aceea, când îl văzu înaintând, o oră mai târziu, în mica intrare a motelului, crezu mai întâi că este un miraj. Născut din gândurile ei obsesive...

Dar nu, era chiar el. Chiar dacă – Doamne, ce surpriză! – își schimbase puțin înfățișarea: terminase cu părul lung și cu barba de trei zile! Ieșit în mod vizibil de la frizer, Jack avea părul scurt, impecabil pieptănat, și era ras proaspăt. În acord cu noul său aspect, ținuta lui vestimentară evoca luxul rafinat al unui play-boy dintr-o revistă: pantaloni din pânză de in de culoarea nisipului și cămașă albastru-indigo de mătase strălucitoare. O metamorfoză uluitoare!

Extrem de tulburată de noua înfățișare a lui Jack – pe care un miros picant de apă de toaletă îl făcea și mai impresionant – Cristinei îi pieri graiul. Și Jack trebui s-o întrebe în două rânduri ca să-i răspundă în sfârșit.

– Hm... bună ziua domnule Millard. Ce cauți aici?

– Ei bine, am venit să te văd și să-ți prezint cu aceeași ocazie scuzele mele.

– Nu trebuia să te deranjezi! Am primit rândurile tale...

El zâmbi și făcu un gest indicând salonul.

– Văd că ai primit florile mele.

– Da.

În ciuda celei mai elementare bune educații, Cristina se abținu să-i mulțumească lui Jack pentru acest gest, nereușind să-i adreseze nici măcar un zâmbet. Tulburarea ei, prea puternică, o făcea să uite toate bunele ei principii!

Jack, bineînțeles, nu putu să nu observe jena și ostilitatea ascunsă a interlocutoarei sale.

– Ești supărată, nu-i așa? întrebă el.

– Da, recunoscu ea. Foarte supărată. De ce mi-ai dat acel telefon ironic și vag amenințător? Când te-am auzit lăudându-te că ai scăpat de poliție, te-am luat, în mod firesc, drept un vagabond răzbunător care urma să se întoarcă aici pentru a se răzbuna pe denunțul meu!

Cuvintele Cristinei provocară un zâmbet trist pe buzele senzuale ale lui Jack.

– Îți cer încă o dată iertare, zise el. Dându-ți acel telefon, m-am gândit să te tachinez și nici o clipă n-am crezut că o să iei această glumă în serios!

Cristina oftă și-l privi în ochi.

– Presupun că trebuie să mă găsești complet ridicolă, nu-i așa? Totuși, oricine în locul meu, ar fi reacționat ca mine.

– Ah, da? Și de ce?

– Pentru că este greu să-i acorzi încredere unui individ care se prezintă la un motel select murdar, nebărbierit și îmbrăcat ca un coate-goale!

Jack izbucni în râs.

– Oh, oh! Cristina... ești una dintre acele persoane care judecă oamenii după aparențe?

Ea ridică din umeri.

– După ce vrei să judec clienții care vin la motel? Aici, ei nu petrec mai mult de două sau trei zile și n-am timp să le descopăr „personalitatea profundă", imaginează-ți!

Un zâmbet perfid însuflețește sclipirile aurii din ochii negri ai lui Jack.

– Această lipsă de timp pe care o invoci, dragă Cristina, nu este oare un pretext?

– Ce vrei să insinuezi?

– Că te temi fără îndoială să aprofundezi relațiile cu semenii tăi. Și că, în consecință, este mai comod să judeci oamenii după înfățișarea exterioară! Astfel că m-ai luat drept un vagabond în căutarea unei lovituri...

Tânăra femeie tresări, frapată de luciditatea acestui diavol de bărbat. Atunci, Jack, simțind că tocmai marcase un punct, îi aruncă zâmbetul lui cel mai pustiitor.

– Haide, Cristina, încetează să te îndârjești împotriva mea. Nu înțelegi că am venit de la Philadelphia special pentru tine? Pentru a-ți prezenta umilele mele scuze și ca să te conving de sinceritatea mea? Fii deci îngăduitoare: spune că-mi ierți acel nefericit telefon... și să fim prieteni.

Cristina scoase un suspin adânc.

– Te iert, declară ea cu o imperceptibilă ezitare. Dar să nu-ți imaginezi că lucrurile vor merge mai departe între noi...

Aceste cuvinte restrictive făcură să strălucească o scânteie ironică în ochii întunecați ai lui Jack.

– Hm... dacă lucrurile despre care vorbești sunt cele la care mă gândesc eu, nu sunt încă pregătit să renunț la ele!

Cristina îi aruncă o privire furioasă.

– Destul cu glumele, domnule Millard! Am multă treabă și o să mă scuzi că nu te mai rețin multă vreme.

– Înțeleg, răspunse el pe un ton grav.

Răsplătind-o cu un ultim zâmbet, la fel de irezistibil ca precedentele, se răsuci pe călcâie și ieși din micul hol al motelului cu mersul lui suplu și nepăsător.

Gânditoare, Cristina îl urmări cu privirea până ce se urcă în mașina lui decapotabilă. O superbă cabrioletă albastru cobalt, a cărei culoare, culmea refinamentului, era asortată cu albastrul strălucitor al cămășii proprietarului ei!

***

– Mămico, mămico! exclamă Dana apărând ca din tun alături de mama ei. L-ai văzut?

Cristina, care se destindea câteva clipe pe terasa bungaloului ei, întâmpină fără prea mare plăcere pătrunderea abuzivă a fiicei sale. În această lună de octombrie excepțional de blândă, se bucura să mai poată profita de această terasă și să admire liniștită, departe de stresul care domnea în motelul de alături, culorile fantastice ale unei toamne care ocrotea pomii din grădină.

– Mămico, m-ai auzit? L-ai văzut pe Jack... Jack Millard?

– Hm... da. A trecut pe aici azi-dimineață, doar o clipă. Apoi a plecat din nou.

Dana își puse cărțile de școală pe o bancă apoi căzu într-un fotoliu de nuiele.

– Atunci, am să-ți comunic o noutate, zise ea cu o voce mulțumită. Frumosul Jack Millard a revenit printre noi!

– Ah, da? Și ce mai vrea?

– Să petreacă o noapte la motel.

În fața aerului consternat al mamei ei, Dana se lansă într-o pledoarie entuziastă în favoarea lui Jack.

– Oh, mămico, de ce persiști să fii neîncrezătoare față de acest bărbat? Tocmai am discutat cu el timp de aproape o oră și te asigur că este formidabil!

– Adevărat? Și pot să știu despre ce ați vorbit?

– Ei bine, eram sub salcia cea mare de lângă iaz, revăzându-mi lecțiile de arheologie când l-am văzut apropiindu-se de mine. M-a salutat pe un ton foarte jovial și conversația noastră s-a legat firesc.

Fără să-i pese de aerul înțepat al mamei, Dana luă ceainicul de pe mica masă joasă și-și turnă o ceașcă de ceai, apoi continuă să evoce conversația ei cu Jack.

– Știi că mi-a dezvăluit o mulțime de lucruri pasionante? Mai întâi, că se pricepe puțin la arheologie. O dată, mi-a spus, a fost însărcinat să însoțească pe vapor un lot de antichități turcești, expediate în Marea Britanie... Am impresia că a călătorit mult, atât de plăcere cât și de nevoie. Pe de altă parte, se pare că are mijloace financiare însemnate...

– Cel puțin asta te-a făcut să crezi! râse ironic Cristina.

Dana scutură din cap.

– Te înșeli, mamă, Jack nu mi-a spus un cuvânt despre averea lui. Totuși, mi-a destăinuit că aparține familiei Millard, cea care are o prosperă companie de import-export la Philadelphia.

– Înțeleg... dar dacă face parte din această bogată familie, de ce are nevoie să exercite meseria de comerciant de ocazie?

Ochii de un albastru-mov ai Danei se măriră de surpriză.

– Jack ți-a spus că este comerciant de lucruri de ocazie?

– Bineînțeles.

– Mă mir㠖 ... și va trebui să-l întreb în această privință. Poate a vrut să glumească?

Cristina schiță o mimică disprețuitoare.

– Este foarte posibil, zise ea. Acest Jack Millard are un simț al umorului destul de straniu!

Fără să renunțe să pledeze cauza frumosului Jack, Dana aruncă mamei sale o privire plină de dezaprobare.

– Te găsesc foarte nedreptă, mamă. Jack este cu siguranță un om cumsecade. Știi că este văduv și-și crește singur cei doi copii? Gândește-te puțin: un văduv, bărbat frumos, cinstit și merituos, care pică pe neașteptate la motelul nostru, nu este un dar minunat al destinului?

Cristina se posomorî.

– Nu începe din nou, Dana. Viața mea actuală îmi convine de minune și n-am nevoie de un bărbat în existența mea.

Dana își încruntă sprâncenele cu un aer dubitativ.

– Este adevărat că din punct de vedere financiar n-ai nevoie de nimeni. Dar pe plan sentimental?

– Dinspre partea asta, fetițo, s-a terminat!

Un val de tristețe întunecă fugitiv frumoasa față a Danei.

– Spui asta din cauza tatei, nu-i așa? Pentru că te-a făcut să suferi, crezi că toți bărbații sunt la fel!

Cristina zâmbi fiicei sale cu un aer melancolic.

– Asta nu-i de loc totul, Dana. Contrar a ceea ce crezi, trista mea experiență cu tatăl tău nu m-a făcut să condamn toată specia masculină. Totuși... cum să-ți explic asta? După furtuna pe care am traversat-o, îmi place să pot duce o viață liniștită, echilibrată, independentă, fără să-mi justific purtarea în fața oricui ar fi.

Spunea adevărul. Viața de celibatară, pe care o descoperise târziu, nu era lipsită de avantaje. N-avea de dat socoteală nimănui. Și se putea lăsa în voia stărilor sale sufletești, chiar cele mai triste, fără teamă că va răni sau neliniști pe nimeni din intimitatea ei.

Dar Dana era mult prea tânără pentru a înțelege acest gen de raționament. Dragostea, cum era normal la această vârstă, i se părea o valoare primordială și nu putea concepe ca mama ei, încă atât de frumoasă și seducătoare, să se complacă într-o singurătate sterilă...

***

Instalat la o masă mică – pe punctul de a deveni masa lui – într-un colț al sufrageriei, Jack era îmbrăcat elegant cu pantaloni de gabardină bleumarin și un pulover gri perlat a cărui nuanță deschisă îi punea în valoare părul negru și fața bronzată.

După ce-i servise primul fel, o delicată supă de carne cu puțin sparanghel, Cristina îi spuse cu o voce scăzută, pe un ton arogant:

– De ce ai venit din nou aici?

El îi aruncă un zâmbet irezistibil.

– De ce? Dar pentru același motiv ca în situațiile precedente... pentru că „Motelul îndrăgostiților" este un loc ideal pentru a te odihni, a-ți reface forțele și a savura delicioase feluri de mâncare!

Inspirând aroma apetisantă ce se ridica din farfuria cu supă, adăugă pe un ton grav:

– Știi, frumoasă Cristina, că bucătăria ta este de prima mână? Dacă aș fi responsabilul unui ghid gastronomic, aș atribui fără ezitare trei stele motelului tău.

Măgulită și îmbujorată, tânăra femeie se grăbi să se întoarcă la bucătărie. Acest Jack Millard s-o fi hotărât oare s-o seducă prin orice mijloace? Așa se părea... Altfel, de ce ar fi revenit atât de repede de la Philadelphia?

Tulburată de această constatare, Cristinei îi fu greu să se concentreze asupra sarcinilor de gazdă și de bucătăreasă. Carl, din fericire, se agita în jurul mașinii de gătit cu rapiditatea obișnuită și sufleul cu brânză rocfort, care constituia al doilea

fel al mesei, n-avea cum să sufere de neatenția patroanei. Ieșit din cuptor în clipa potrivită, ajunse umflat și aurit exact cât trebuia în farfuriile clienților.

Jack, după ce gustă această capodoperă diafană și moale, se lansă din nou în complimente.

– Mmm... Nu știam că un simplu sufleu se poate topi astfel în gură! Hotărât lucru, Cristina, va trebui să recomand motelul tău prietenilor mei.

Tulburată de privirea strălucitoare, un pic senzuală, cu care Jack o învăluia – o privire care părea să cuprindă în aceeași admirație gazda și bucătăria ei – Cristina reacționă cu o ironie puțin agresivă.

– Deoarece se pare că apreciezi atât de mult motelul meu, de ce nu aduci cu tine o iubită?

– O... iubită? repetă el, uluit.

– Vai! nu te preface că nu înțelegi! Un bărbat ca tine probabil că are un carnet încărcat de adrese și acestea nu sunt cu siguranță „candidatele" care trebuie să lipsească atunci când ți se face dor să-ți petreci un weekend de îndrăgostit...

Jack primi aceste înțepături cu o surprinzătoare seriozitate.

– Îmi pare rău că te decepționez, Cristina, dar nu sunt donjuanul pe care-l bănuiești. La drept vorbind, nu există nici o femeie în viața mea.

– Mă faci să râd!

– Hm, admise el, vreau să spun că nu există o femeie pe care să doresc s-o aduc într-un loc atât de romantic ca acesta.

În timp ce rostea aceste cuvinte, Jack n-o slăbise din ochi pe Cristina. Tânăra femeie, prinsă sub focul acestei priviri intense și pătrunzătoare, se simți tulburată și bătu din nou în retragere.

– Iartă-mă, trebuie să fug să mă ocup de felul următor.

În bucătărie, unde Carl pregătea cu grijă sosul cu busuioc care trebuia să însoțească pastele italienești, Cristina luă mașinal tigaia mare și aruncă în ea melcii fără măcar să se gândească să adauge o picătură de ulei!

Un ușor miros de ars o scoase din gândurile ei. Apoi, în mare grabă, turnă uleiul. Turnă chiar puțin prea mult!

„Fir-ar să fie, se gândi ea. Acest bărbat mă tulbură de nu mai știu ce fac! Și totuși, nu merită atâta onoare. Deoarece nu este altceva decât un mincinos: un pretins văduv, un așa-zis tată de familie, un improbabil bărbat singuratic în căutarea unui suflet pereche!".

De fapt, acest Jack Millard trebuia să fie unul din acei seducători blazați, puțin pervers, care, plictisit de cuceriri prea ușoare, caută să-și facă viața amoroasă mai picantă asaltând fortărețe socotite inexpugnabile. În această optică, o femeie de patruzeci de ani, decentă, harnică și rezervată putea deveni o țintă de calitate!

Roasă de bănuieli crescânde, Cristina se decise să-l încolțească pe Jack. Și în timp ce punea pe masă escalopul de vită cu pastele italienești, nu-i lăsă nici măcar timpul să ia o îmbucătură.

– Cu ce te ocupi exact în viața ta, Jack Millard?

– Cred că deja ți-am spus: comerciant de lucruri de ocazie.

– Este o minciună. Dana mi-a povestit că familia ta posedă compania Millard și tu ai cu siguranță lucruri mai bune de făcut decât să bați magazinele cu lucruri de ocazie sau talciocurile!

El îi adresă un zâmbet enigmatic.

– Stai jos o clipă, Cristina. Am să-ți explic...

– Nu, n-am timp.

– Ah, da? zise el râzând. Atunci de ce mă întrebi?

Ofensată de siguranța acestui răspuns prompt, tânăra femeie se refugie o dată în plus în bucătărie unde, nemulțumită de ea însăși, își rumegă în tăcere propriile contradicții.

Mai târziu, când veni să servească desertul – lapte de pasăre caramelizat – consimți în sfârșit să se așeze la masa lui Jack.

– Ai o fată fermecătoare, îi spuse el. În unele privințe, îmi amintește de Nicole, fiica mea. Nicole n-are decât paisprezece ani, dar are deja această personalitate călduroasă și spontană pe care am remarcat-o la Dana.

– Mulțumesc... Hm, să-ți mai torn puțin vin?

– Nu. Dar în schimb, aș bea cu plăcere o cafea.

Cristina se ridică și reveni peste câteva minute cu o cafetieră pe care o făcu să circule de la o masă la alta.

– „Ziua ta de muncă" s-a terminat? se informă el cu amabilitate. Sau ești de corvoadă la spălat vesela?

– Nu, din fericire. De altfel, sunt atât de obosită încât am să mă duc la culcare.

– Deja? Și eu care intenționam să-ți propun un ultim pahar în salon...

– Ești foarte amabil, dar...

–... Dar vei spune da. Trebuie să stăm de vorbă, Cristina. Ți-ai făcut idei greșite în privința mea și vreau să restabilesc adevărul.

Privirea pătrunzătoare a lui Jack, de o profunzime fascinantă și vocea lui dintr-o dată imperioasă, învinseră ezitările Cristinei.

– De acord, zise ea. Dar promite-mi să nu mă reții prea mult timp, pentru sunt într-adevăr foarte obosită!

El îi adresă zâmbetul cel mai fermecător.

– Promit să fiu scurt, dragă gazdă. Poți să-mi acorzi zece minute?

– Da. Îmi scot șorțul și te ajung.

Capitolul 3

Ca de obicei, la apropierea sezonului rece, un foc de lemne ardea în vatra marelui șemineu în apropierea căruia se instalară Jack și Cristina.

O lungă tăcere plană mai întâi între ei. Jack savura un coniac Courvoisier și Cristina, abătându-se de la obiceiurile ei sobre, se servise cu un Grand Marnier pe care îl degusta cu mici înghițituri, cu speranța secretă că alcoolul o să-i liniștească temerile.

În salonul părăsit de ceilalți clienți, urcați în camerele lor, Jack și Cristina erau singuri. Lumina indirectă sporea atmosfera de intimitate, crescând astfel tulburarea tinerei femei. De teamă să nu înfrunte privirea pătrunzătoare a lui Jack, privea în jurul ei, agățându-se de figurile familiare care decorau camera. Dar măștile și marionetele, mângâiate de lumina roșiatică a focului de bușteni, semănau cu niște

creaturi fantastice care pândeau faptele și gesturile gazdei și a clientului ei. Și Cristina aștepta, cu inima palpitând, ca Jack să se hotărască să ia cuvântul...

Deodată, el lăsă paharul și o privi drept în ochi.

– Haide, Cristina: pune-mi toate întrebările care-ți umblă prin cap.

Surprinsă, tăgădui cu promititudine.

– N-am nici o întrebare să-ți pun, Jack. Tu ai insistat să avem această discuție.

– Da. Nu te stăpânești să nu-ți pui neîncetat tot felul de întrebări despre mine, nu-i așa?

Ce îngâmfare! se gândi ea. Acest bărbat credea oare că era suficient să fie frumos, bogat și să se afișeze într-o mașină decapotabilă pentru a trezi automat interesul unei femei?

– Mărunta ta persoană și viața pe care o duci nu mă interesează, spune ea. Dar nu-mi place când mi se spun minciuni.

– Faci aluzie, presupun, la acea poveste a „comerciantului de obiecte de ocazie"?

– Da, printre altele.

– Ei bine, n-a fost o minciună. Doar un termen puțin... exagerat, numai ca să ne amuzăm!

Ea îi aruncă o privire scrutătoare și mustrătoare.

– Glumele tale, domnule Millard sunt de prost gust și nu mă fac să râd. Acum, dacă îmi dai voie, am să mă duc la culcare, deoarece cad de oboseală!

Cum se pregătea să se ridice, el o reținu de braț.

– Hei, o clipă, Cristina! De ce această ostilitate? Dacă ai accepta să râzi puțin, din când în când, ai fi fără îndoială mai puțin crispată!

Ei nu-i plăcea să-i dea o lecție și se încordă, nervoasă.

– Liniștește-te, domnule Millard, știu când trebuie să râd... Dar numai când doresc și nu la comandă! De altfel, nu sunt aici ca să râd, ci ca să aud explicațiile tale. Nu-i așa?

– Într-adevăr. Așadar, pentru a rezuma ce s-a întâmplat între noi de la început, am ajuns aici într-o stare vrednică de milă și probabil m-ai luat drept un vagabond sau un răufăcător. Nu-i așa că nu mă înșel?

– Nu, într-adevăr așa am crezut.

El începu să râdă.

– Dacă ți-ai fi văzut figura în acel moment... Oh, bineînțeles, ai rămas foarte politicoasă, dar te simțeai terorizată! Nu-i așa?

Ea îl învălui într-o privire plină de reproșuri.

– De ce n-ai încercat să-mi deschizi ochii?

– Pentru că mă distra să joc un personaj neobișnuit, să văd cum pot fi primit, când semăna cu un vagabond...

Și îndrăznea să-i spună asta în față! Scandalizată, Cristina abia își mai putu stăpâni furia. La ce bun să-i explice acestui domn că anumite jocuri erau de foarte prost gust! Fiu al unei familii extrem de bogate, probabil leneș și fără a fi bun de ceva, nu trăia decât pentru propria lui plăcere. Și cum nimic nu este mai plictisitor decât o viață de play-boy, trebuia să fie fără încetare în căutare de noi distracții...

Asta nu explica totuși de ce venise la motel într-o asemenea stare de murdărie! Un seducător, chiar dacă dorește să se „distreze", alege rareori să se pocească în așa hal.

– Ai distracții ciudate, remarcă ea cu un aer ironic. În ziua aceea, s-ar fi spus că ieșiseși dintr-o mocirlă!

El începu să râdă.

– Aproape că asta mi s-a întâmplat. Am vrut să dau o mână de ajutor la doi băieți care-și împotmoliseră mașina într-o mlaștină.

– Ca urmare a unei manevre greșite?

– Ei, nu prea știu. Cei doi tipi pretindeau că voiseră să parcheze la marginea mlaștinei ca să pescuiască, dar explicațiile lor nu m-au convins. Ca să fiu sincer, i-am considerat chiar dubioși. Unul dintre ei era înalt, brunet și bărbos...

Cristina pufni.

– Nu mai îmi spune: era cel pe care îl căuta poliția, nu-i așa?

– Absolut exact. El și cu prietenul lui tocmai prădaseră o benzinărie.

– Așadar, când polițiștii au venit la mine, semnalmentele acelui bărbat mi le-au dat... Din nefericire, cum acel portret robot îți semănau, m-am gândit la tine. Mii de scuze!

În fața aerului consternat al tinerei femei, Jack avu delicatețea să se arate generos.

– Ei, să știi că am găsit această poveste mai curând amuzantă: poliția care năvălește în biroul meu, secretara mea

înnebunită de grijă și eu mă trezeam bănuit că am comis o spargere... Asta nu mi se întâmplase niciodată! Oricum, este instructiv să schimbi aparențele. Să fii murdar și prost bărbierit, și imediat ești acuzat de cele mai rele ticăloșii!

Simțindu-se vizată de observațiile lui Jack, Cristina crezu că e bine să se justifice.

– Pune-te în locul meu: erai murdar să ți se facă frică. Iar cartea ta de credit era pusă într-o pungă de plastic!

– Este adevărat, recunoscu el, că n-aveam nimic pentru a inspira încredere distinsei patroane a „Motelului îndrăgostiților"! Dar știi cel puțin de ce îmi pusesem actele într-o pungă de plastic! Pentru că ajutându-i pe băieți să-și despotmolească mașina, mi-a căzut în apă geanta de voiaj din piele. Așa că a trebuit să-mi scot iute actele și să le pun la uscat!

Toate aceste explicații stăteau în picioare și Cristina ar fi trebuit să fie mulțumită. Dar acest bărbat îi trezise prea mult curiozitatea ca să nu vrea să știe totul despre el. De aceea, continuă să-l privească intrigată și vag neîncrezătoare.

Ca și cum îi citea gândurile, Jack remarcă:

– Simt că încă nu ești convinsă de bunele mele intenții... că-ți pui întrebări despre barba și părul lung pe care-l purtam în acea zi...

– Da, este adevărat.

– Ei bine, răspunsul este simplu: eram astfel pentru a face plăcere fiicei mele. Nicole are paisprezece ani, vârsta la care

eroii din serialele televizate fac să viseze tinerele fete. În acest moment, fata mea este îndrăgostită de Brad Pitt, și comparându-mă cu el, mi-a spus verde în față că mă găsea puțin demodat. Jignit, am pariat cu ea că pot și eu să am înfățișarea lui Brad Pitt. Așa că am lăsat să-mi crească barba și părul, mi-am pus niște blugi vechi, pe urmă am plecat cu camioneta să fac camping cu fiul meu de șaisprezece ani. Când m-ai văzut, mă întorceam după o săptămână de viață sălbatică în Munții Stâncoși. Iată. Doamna este mulțumită?

Un zâmbet complice făcu să strălucească ochii Cristinei.

– Ah! Copiii... uneori ne obligă să facem cele mai mari prostii! Cel puțin fiica ta te-a felicitat, când te-a văzut cu o barbă de trei zile?

– Ah, da, da! Mi-a spus că eram „foarte grozav"!

– Totuși, a fost probabil mai puțin încântată când a aflat că poliția era pe urmele tale.

– Deloc. Acest incident, dimpotrivă, i s-a părut „super grozav"!

Cristina scoase un oftat.

– Ah! Copiii, repetă ea.

Jack bău o înghițitură de coniac. Apoi, după o lungă tăcere, se întoarse din nou spre Cristina, clătinând capul cu un aer îndoios.

– Copiii, zise el, ne fac necazuri, este adevărat; dar ne aduc de asemenea atâta bucurie! Fiica ta, sunt sigur, trebuie să-ți aducă multe satisfacții. Pare adorabilă.

Cristina îl privi pe Jack cu un aer bănuitor.

– Da, recunosc, Dana este foarte drăguță. Dar este prea obișnuită să spună tot ce-i trece prin cap. Ce ți-a dezvăluit în privința mea?

– Hm... nu atâtea lucruri cum pari să crezi. Știu numai că ești divorțată de șase ani și că ești cea mai bună dintre mame.

Plină de mândrie maternă, Cristina își reveni instinctiv și Jack, cu puțină perversitate, vru să tempereze satisfacția tinerei femei.

– Dana, zise el, mi-a spus de asemenea că ai patruzeci și doi de ani, că ești încă tânără, dar că trăiești ca și cum ai avea optzeci!

Cristina păli.

– Scorpia, o să mi-o plătească!

Jack începu să râdă cu o îngăduință dezamăgită.

– Știi, copiii sunt adesea cruzi. La vârsta lor, este normal... Dar să revenim la tine: este adevărat că duci o viață de călugăriță? Că se pare că ai renunțat la toate plăcerile vieții?

– Nu! Nu-i adevărat! protestă ea.

– Ah, da? Fiica ta este o mincinoasă?

– Hm... nu. Să spunem că mă judecă după propriile ei criterii. Cum ar putea o tânără de douăzeci și unu de ani, care face săpături arheologice în Mexic și frecventează concerte de muzică rock, să înțeleagă o femeie de vârsta mea, care rămâne izolată în micul ei motel tot timpul anului?

– Fără îndoială. Și fata mea găsește că nu mă distrez destul.

Cristina ridică din sprâncene cu un aer stupefiat. Cum să crezi că acest seducător play-boy duce o viață liniștită de tată?

Înțelegând uimirea interlocutoarei lui, Jack o luă înaintea întrebărilor ei.

– Cristina, cred că a sosit timpul să mă explic asupra naturii exacte a muncii mele.

Ea îi aruncă o privire ironică.

– Deci, nu ești „comerciant de lucruri de ocazie"?

– Într-un sens, da. Dar să zicem că este vorba de un comerț destul de deosebit: în cadrul companiei Millard, conduc departamentul care se ocupă de reciclarea calculatoarelor sau a aparatelor medicale pentru a le trimite pe urmă în lumea a treia.

– Altfel spus, te ocupi de o operă caritabilă?

– Da.

– Dar asta nu trebuie să aducă beneficii companiei.

– Nu, într-adevăr. Din fericire, compania este destul de prosperă ca să suporte ca unul din departamente să nu aducă beneficii. Și apoi, trebuie admis că această activitate cu caracter social constituie o excelentă publicitate pentru noi.

– Oamenii de afaceri se gândesc la toate! observă Cristina cu o voce acidă.

– Trebuie, i-o întoarse Jack pe un ton convins. Cum crezi că aș fi putut obține punerea pe picioare a acestui proiect?

Bineînțeles, admițând dinainte bunul renume pe care această activitate i-o va da companiei! Și totuși, motivele mele personale n-aveau nimic de-a face cu această grijă pentru imaginea de marcă. De fapt, nu mai puteam suporta stresul mediului de afaceri, această perpetuă cursă pentru profit, și doream să-mi investesc energia într-un proiect mai plin de satisfacții.

Mai impresionată decât ar fi voit de preocupările umanitare ale frumosului Jack, Cristina îl ascultase cu gura căscată. Ceea ce nu scăpă ochiului experimentat al interlocutorului ei. Ridicându-se brusc în picioare, el îi zâmbi cu malițiozitate.

– N-aș vrea să abuzez de generozitatea ta, Cristina. Cele zece minute pe care mi le-ai acordat au trecut de mult!

Ea se uită mașinal la ceas și își dădu seama cu surpriză că timpul trecuse cu o viteză de necrezut. Se ridică imediat, în timp ce Jack continuă:

– Mi-a făcut o reală plăcere să pot sta de vorbă liniștit cu tine, Cristina. Sper că ai înțeles acum cine sunt și că pe viitor vom putea...

Cristina îl întrerupse, uluită.

– Despre ce „viitor" vorbești?

– Despre al nostru, bineînțeles! Pentru că n-am terminat încă amândoi, dragă Cristina. Aș dori să-mi cer iertare pentru purtarea mea de mai înainte și te invit într-o seră la Philadelphia.

– Mă inviți? Nu văd utilitatea.

– Ba da: muncești din greu și ai nevoie să te destinzi. De exemplu, petrecând o seară cu mine la teatru, apoi într-un restaurant bun.

Cristina rămase o clipă fără glas. Perspectiva de a petrece o seară culturală și gastronomică în compania lui Jack n-avea nimic dezagreabil în sine... Trecuseră ani de zile de când nu mai pusese piciorul într-un teatru și nici măcar nu-și mai amintea de vremea și mai îndepărtată de când se așezase la masa unui restaurant pentru a fi servită!

De aceea, era tentată de propunerea lui Jack. Dar... exista un dar. Jack Millard era un seducător. Un bărbat capabil, chiar jerpelit și nebărbierit, să trezească în ea senzații tulburătoare pe care le credea stinse pentru totdeauna... Așadar, dacă începeau să iasă împreună, urma în mod sigur să cedeze farmecului lui. Și să devină, fapt demn de milă, a nu știu câta cucerire a lui Jack Millard!

Altfel spus, o iubire trecătoare, o aventură fără viitor. Putea oare să fie altfel? Nu. Un play-boy ca Jack, obișnuit să aibă legături sentimentale cu creaturi de vis, nu se putea interesa cu seriozitate de o mamă de familie de patruzeci și doi de ani, pândită deja de riduri și de firele de păr alb. Și dacă voia să iasă cu ea, o făcea fără îndoială din curiozitate, pentru a-și satisface un capriciu de bărbat blazat...

Ei bine, nu. Nu se va preta la acest mic joc.

– Jack, îi murmură ea, invitația ta mă mișcă mult, dar nu pot s-o accept. Și acum, noapte bună.

Deloc descumpănit de acest refuz, Jack o privi cu un aer gânditor.

– Ești foarte obosită, Cristina, și din această cauză nu-ți mai dorești nimic. Dar mâine o să judeci mai limpede și poate vei fi tentată de invitația mea. Până atunci, noapte bună, frumoasă gazdă.

El părăsi salonul cu mersul lui nepăsător și suplețea care dădea siluetei lui înalte o înfățișare inimitabilă.

***

Cristina spera să adoarmă repede. Din nefericire, imediat ce se culcă, nu se putu împiedica să se gândească din nou la Jack. Avea oare un motiv să refuze invitația lui? Da, fără nici o îndoială.

Deoarece căsătoria i-o demonstrase din plin: nu era făcută pentru viața în doi! Stresul permanent pe care îl îndurase în timpul vieții ei conjugale din cauza criticilor și sarcasmelor permanente ale lui Peter o mai obseda și acum. Niciodată nu mai voia să retrăiască un asemenea calvar!

La motel, desigur, ducea o viață sedentară și cam monotonă. Dar oamenii pe care îi primea îi aduceau adieri de aer proaspăt și mai ales acele mărturii de stimă, acele complimente de care fusese atât de frustrată în timpul

căsătoriei cu Peter. La „Motelul îndrăgostiților", Cristina era cineva. Clienții apreciau primirea ei călduroasă, bucătăria ei, confortul agreabil al camerelor și i-o spuneau. De aceea, ei recomandau adeseori motelul prietenilor lor.

Toate acestea o flatau pe tânăra femeie și o încurajau să persevereze în meseria ei de hotelieră. De aceea, i se dedica în fiecare zi mai mult. Devenise rațiunea ei de a trăi.

Și fericirea, în toate acestea? Până în acea zi, nu-și pusese cu adevărat întrebarea. Dar odată cu sosirea seducătorului și misteriosului Jack Millard, Cristina se surprindea repunând în discuție lumea ei confortabilă căreia îi era prizonieră resemnată de mai mulți ani. „Motelul îndrăgostiților" reprezenta fără îndoială siguranța, liniștea, echilibrul...

Totuși, aventura avea desigur farmecul ei și Jack Millard, acest frumos bărbat apărut de nicăieri pentru a ateriza în motelul ei, părea să-i întindă mâna pentru a o conduce pe drumul acestei aventuri la care ea continua să viseze în taină, în ciuda aspirației spre stabilitate.

Enervată de aceste gânduri tulburătoare, Cristina simți că nu va adormi imediat. Se sculă, își puse un capot și se duse în bucătărie ca să-și prepare o cană mare de ciocolată caldă.

Ciocolata! Nimic nu era mai potrivit pentru a risipi efectele proastei dispoziții. Frumos mirositoare, savuroasă, dulceagă, această divină băutură constituia consolarea tinerei femei când se simțea obosită sau descurajată.

În această seară, pentru a spori efectul binefăcător al ciocolatei, Cristina ieși cu cana fierbinte pe mica terasă a bungaloului în care locuia, în grădina motelului. Noaptea era blândă și o ușoară briză aducea parfumul delicat al ultimelor flori de toamnă.

Așezată într-un fotoliu, Cristina bău câteva înghițituri de ciocolată, apoi lăsă cana și după ce respiră adânc își ridică ochii spre firmamentul pe care străluceau nenumărate stele.

Splendoarea acestei priveliști nocturne atât de îndepărtate și totodată atât de apropiate, îi dădea sentimentul că este un mic obiect fără importanță, pierdut în mijlocul unui imens univers. Și uită o clipă preocupările ei banale.

Dar deodată, când își întorcea mașinal privirea spre masa neclară a arborilor din grădină, atenția îi fu atrasă de o siluetă înaltă bărbătească pe care o rază de lumină tocmai o luminase fugitiv.

Nu era nici o îndoială, era vorba de Jack. Și el o zărise pe Cristina și se îndreptă încet spre terasa bungaloului...

O clipă, fu tentată să fugă. Să intre în casă, închizând ușa-fereastră.

Totuși, n-o făcu. Complet nemișcată, în pofida inimii care-i bătea să-i spargă pieptul, îl privi pe Jack apropiindu-se de terasă.

– Nici tu nu reușești să dormi? o întrebă el.

– Nu.

– Noaptea este atât de frumoasă!

– Da...

Destul de tulburată, Cristina răspundea prin monosilabe, neștiind cum să continue discuția. Totuși, într-o reacție instinctivă de gazdă bună, propuse brusc:

– Ai vrea o ceașcă de ciocolată?

– Cu plăcere, răspunse el cu un zâmbet fermecător. Sunt vreo cinci ani de când n-am mai băut ciocolată caldă!

– Intră... Am să-ți prepar una.

Încântată că avea un pretext să se eschiveze o clipă, Cristina îl lăsă pe Jack în salon și se repezi spre bucătărie.

Pregătirea ciocolatei fu o treabă de câteva minute, dar în acest timp avu tot răgazul să se dojenească. Ce o apucase să-l invite pe Jack în casa ei, în mijlocul nopții? Să-l primească în salonul ei când nu era nici pieptănată, nici machiată și când purta ca îmbrăcăminte doar un capot uzat?

Oh! La urma urmei, ce importanță avea? N-avea de gând să-l seducă pe frumosul Jack, ci să-i ofere cu amabilitate o ceașcă de ciocolată. Și dacă nu arăta foarte bine, cu atât mai rău!

Revenind în salon, îl găsi pe Jack adâncit în lectura uneia din numeroasele reviste de călătorii care să îngrămădeau pe o măsuță joasă. Sesizând zgomotul pașilor ei, înălță capul cu un aer întrebător.

– Se pare că-ți plac călătoriile?

Ea puse în fața lui ceașca aburindă, apoi răspunse:

– Când eram copil, am călătorit mult cu părinții și sora mea, deoarece tatăl meu lucra pentru Ministerul Afacerilor Externe. Mutările lui succesive m-au dus în cele patru colțuri ale lumii.

– Și astăzi, mai călătorești din când în când?

Ea oftă.

– Astăzi, din motive evidente, am devenit sedentară.

El zâmbi cu un aer complice.

– „Motelul îndrăgostiților" te ține prizonieră!

– Deocamdată, da. Dar voi începe din nou să călătoresc când voi fi la pensie.

– La pensie? repetă el. Îți dai seama că până atunci, este posibil să treacă cel puțin douăzeci de ani? Nu crezi că ai să resimți, în timpul acestor ani, o groaznică frustrare?

Cristina încruntă sprâncenele.

– Nu cred. Munca mea la motel îmi procură tot felul de satisfacții. Îmi câștig onorabil existența, inventez rețete, decorez, cunosc lume diversă, adesea foarte interesantă... și mai ales nu dau socoteală nimănui. Oh, bineînțeles, mi-ar plăcea să pot scăpa puțin din când în când... dar mă resemnez. În viață, nu poți câștiga pe toate planurile!

– De ce nu? răspunse el cu un râs provocator.

Ea îl privi lung, cu un aer malițios.

– Pentru că îmi spui asta, presupun că ai tot ce-ți dorești?

– Într-adevăr. În afară că sunt văduv de femeia pe care o adoram și că îmi cresc singur doi copii!

Înțelegând că făcuse o gafă, Cristina încercă să se corecteze.

– Ești în relații bune cu fiica și fiul tău?

– Da. Sunt drăguți, afectuoși, învață bine la școală și, în general, nu mă pot plânge de ei. Cu condiția, totuși, să nu mă amestec sau să intervin în gusturile lor muzicale sau vestimentare!... Și tu, cum o duci cu fiica ta?

– Foarte bine.

Intrigat de laconismul acestui răspuns, Jack o scrută pe tânăra femeie cu o privire pătrunzătoare, în timp ce degusta ciocolata cu mici înghițituri.

– Nu te-ai gândit niciodată să te recăsătorești? o întrebă el pe neașteptate.

– Nu.

– De ce?

– Pentru că îmi place independența. Îmi place să pot să mă regăsesc singură la mine acasă, fără să am pe cineva să mă supravegheze și să mă critice la tot pasul.

Jack clătină din cap cu un aer înțelegător.

– Asta ai simțit în timpul vieții tale conjugale?

– Da, din păcate.

Neavând nici cea mai mică dorință să evoce acel episod dureros al vieții ei, Cristina se hotărî să-l întrebe pe Jack la rândul ei.

– Și tu? Ai fi dorit să te recăsătorești?

– Până astăzi, la drept vorbind, nici măcar nu m-am gândit prea mult la asta. Dar azi, gândindu-mă bine, îmi dau seama că mi-ar plăcea mult să întemeiez un alt cămin.

– Adevărat? Dar după toți acești ani de celibat, nu te temi să te simți legat?

– Cum adică... legat?

– Vreau să spun .. atașat pentru totdeauna de o singură femeie, fiind privat de toate celelalte!

Jack izbucni în râs. Un râs sincer și sonor.

– Din ce motiv o femeie, dacă o iubesc, nu poate fi de-ajuns pentru fericirea mea? Ți-am spus deja că nu sunt un donjuan, Cristina: aventurile numeroase și simultane nu mă interesează.

Un puternic sentiment de gelozie o copleși pe tânăra femeie: cât de fericită trebuie să fi fost acea doamnă Jack Millard încât să fie de-ajuns fericirii soțului ei!

– Soția ta, remarcă ea, trebuie să fi fost o femeie extraordinară.

– Da, era, într-adevăr. Soțul tău, în schimb, nu pare să-ți fi lăsat foarte bune amintiri...

– Într-adevăr, recunoscu ea cu o voce puțin jenată.

– Ce ți-a făcut?

– Să spunem... că mă persecuta în mod sistematic. Voia să fiu perfectă. Din nefericire, în ciuda tuturor eforturilor mele de a mă conforma idealului lui Peter, n-am reușit niciodată să-l satisfac. Cu el, mă simțeam întotdeauna nenorocită, vrednică de plâns, nu eram bună de nimic...

Ea tăcu brusc, temându-se că spusese prea mult. La urma urmei, Jack Millard nu era decât un străin și n-avea nici un motiv să-l plictisească povestindu-i încercările ei conjugale!

Dar Jack, când avea o idee în cap, nu renunța ușor. De aceea, continuă s-o întrebe pe Cristina despre soțul ei.

Mișcată de interesul vizibil sincer pe care i-l arăta, tânăra femeie fu tentată o clipă să-și deschidă inima. Dar reuși să reziste. Această întrevedere în doi cu seducătorul om de afaceri din Philadelphia durase prea mult și prudența recomanda să-i pună capăt cât mai repede posibil.

– Hm... ți-a plăcut ciocolata mea? întrebă ea pe un ton impersonal.

– Da, mult. Este la fel de reușită ca toate felurile de mâncare cu care îți desfeți clienții. Fără să mint, Cristina, ești o zână a gastronomiei.

În pofida obrajilor care i se îmbujorară, reuși să-și păstreze sângele rece.

– S-a făcut târziu, Jack, și am face mai bine să mergem la culcare.

– De acord, zise el ridicându-se.

Cristina credea că se va îndrepta spre ușă, dar el rămase nemișcat în fața ei, învăluind-o într-o privire întunecată și pătrunzătoare.

– Ce... ce vrei? îl întrebă ea cu o voce nesigură.

– Doar să te sărut.

Ea tresări, în timp ce biata ei inimă începu să bată mai repede! Reuși totuși să se prefacă liniștită.

– Revino-ți în fire, Jack, spuse cu severitate. Ai fi, fără îndoială, în stare!

Cum el tot nu se mișca din loc, cu un zâmbet fermecător în colțul buzelor, Cristina începu să se neliniștească. Dacă Jack refuza să părăsească încăperea, cum să-l facă să renunțe? Nu putea totuși să-l alunge ca pe un răufăcător!

În timp ce se întreba tulburată, Jack se apropie de ea și, aplecându-se brusc, îi atinse buzele cu un sărut ușor. Apoi se redresă, cu un aer fals pocăit.

– Iartă-mă, șopti el, n-am știut niciodată să rezist dorințelor mele!

Sufocată de bruschețea și insolența acestui sărut furat, Cristina rămase fără glas. În loc să izbucnească în invective, cum murea de dorință, se mulțumi să-l lase pe Jack să plece, afișând atitudinea încurcată a unei adolescente sărutate prin surprindere. Dumnezeule, cât de ridicolă se simțea!

Jack, însă, nu-și pierduse nimic din degajarea lui obișnuită.

– Noapte bună, Cristina, zise el cu o blândețe extrem de senzuală.

***

La „Motelul îndrăgostiților", micul dejun era la fel de rafinat și de copios ca cina; și Carl era cel căruia îi revenea sarcina să-l servească. Ceea ce îi permitea Cristinei, în acea dimineață, să nu apară în sufragerie și să scape astfel de ochiul necruțător al „seducătorului" ei.

Din păcate, aceasta nu era decât o partidă amânată, pentru că, puțin mai târziu în acea dimineață, îl văzu pe Jack apropiindu-se de biroul recepției, unde ea verifica rezervările zilelor următoare.

Îmbrăcat într-un costum din in de culoare verde oliv, care părea croit pe măsura umerilor lui largi, era pur și simplu irezistibil și Cristina, la vederea lui, își pierdu într-o secundă frumoasa ei siguranță. Femeie fiind, cum să reziste unei asemenea frumusețI masculine?

– Bună dimineața, bună dimineața! îi aruncă Jack cu un aer jovial. Micul dejun a fost delicios. Ah! Aceste cornuri...

– Mulțumesc, răspunse ea într-o șoaptă.

– De fapt, reluă el, te-ai gândit la invitația mea la cină?

– Da, și nu mi-am schimbat părerea. Rămâne nu.

– Adevărat? De ce te temi, Cristina?

– De nimic, replică ea pe un ton sec. Doar că nu înțeleg din ce motiv ar trebui să ieșim împreună!

– Oh! zise el râzând, dacă-ți trebuie un motiv, pot să-ți furnizez mai multe!

– Nu-i nevoie. Hotărârea mea este irevocabilă.

El clătină din cap cu un aer dezolat.

– Încep să cred că fiica ta are dreptate...

– Ce vrei să spui?

– Ei bine, ea pretinde că ai renunțat aproape la toate bucuriile vieții.

Un fulger de mânie trecu prin ochii Cristinei.

– Bucuriile vieții, Jack, nu se rezumă la a ieși în oraș cu un domn care umblă într-o mașină decapotabilă!

– Cu toate acestea, dacă persiști să te închizi aici, o să ajungi să mori de plictiseală.

Ea îl măsură cu un aer sfidător și ricană.

– Cine ți-a spus că nu ies, uneori? Nu ești singurul bărbat pe pământ, dragul meu, îmi pare rău să ți-o spun!

El lăsă să-i scape un râs sarcastic.

– Ei poftim! Așadar, ai o viață amoroasă?

Ea se posomorî.

– Viața mea particulară nu te privește, zise ea tăios.

Figura abătută a Cristinei nu păru să-l descurajeze pe Jack. Dimpotrivă, el se rezemă fără ceremonie de birou și, luând bărbia tinerei femei între două degete, o forță să-i susțină privirea.

– Nu te împotrivi, dragă Cristina. Mă atragi și-mi placi mult. Ce-i rău în asta?

Ea roși puternic, afișând o tulburare de care Jack profită imediat. Capturându-i buzele fremătoare și fără apărare, o sărută pe Cristina cum nu fusese sărutată niciodată. Un sărut fierbinte, pasionat, profund, de o senzualitate răscolitoare.

– Răvășită, tânăra femeie se înfioră din cap până în picioare, în timp ce un val de plăcere îi alerga prin vine. În șaisprezece ani de viață conjugală, Peter n-o sărutase în felul acesta o singură dată. Doamne, ce revelație!

Dar în timp ce se abandonă voluptății de nespus a sărutărilor lui Jack, acesta o eliberă brusc din îmbrățișare. Atât de brusc încât Cristina se clătină și trebui să se prindă cu ambele mâini de marginea biroului.

Jack lăsă să-i scape un râs din gât, răgușit și ironic:

– Nu este totul pierdut, Cristina! Acum știi că există în tine o poftă de plăcere, care nu cere decât să se dezvolte... Bun, acum trebuie să plec. Dar dacă vreodată îți schimbi părerea în privința invitației mele la cină, nu ezita să-mi telefonezi!

Ea rămase tăcută. Ce ar fi putut spune, de altfel? Chiar despărțită de Jack, credea că simte încă pe buze urma fierbinte a gurii lui lacome...

Bulversată și cu un vag sentiment de vinovăție, îl privi traversând holul, apoi curtea unde îl aștepta splendida lui mașină decapotabilă de culoare albastru cobalt. Cu o autoritate plină de degajare, se instală în spatele volanului și Cristina, fermecată, îi urmări cu privirea fiecare gest. El slăbi frâna de mână, întoarse cheia de contact și porni motorul cu o intensă satisfacție, i se păru.

Melancolică, patroana „Motelului îndrăgostiților" privi îndepărtându-se splendida mașină decapotabilă a cărei caroserie, mângâiată de razele încă puternice ale soarelui de toamnă, strălucea ca o promisiune de fericire nebună.

***

De mai multe ori, în zilele următoare, Cristina se gândi la sărutul pasionat al lui Jack. Totuși, se feri să-i telefoneze. „Cu timpul, își spunea ea, voi sfârși prin a-l uita.".

Dar după cincisprezece zile, Jack fu cel care se manifestă, într-un fel cu totul neașteptat, făcând să-i parvină un mesaj prin secretara lui: putea organiza un dineu de afaceri? Vor fi douăzeci de tacâmuri și masa va avea drept cadru reședința Millard din Philadelphia.

Această propunere stranie o aruncă pe tânăra femeie într-un abis de gânduri. Neavând nici o dorință să restabilească legătura cu Jack, i-ar fi plăcut să refuze oferta lui... Dar își putea permite oare luxul unui refuz? O masă pentru douăzeci de persoane la domiciliu, reprezenta un câștig de loc neglijabil!

Și apoi, de ce să nu recunoască? – această comandă era măgulitoare: apelând la serviciile Cristinei Kinley, Jack Millard nu aducea oare un omagiu indirect calităților ei de gazdă și de bucătăreasă?

Capitolul 4

În tot restul zilei, Cristinei îi fu imposibil să se gândească la altceva decât la acest dineu de afaceri comandat de Jack. Oh! nu era totuși prima dată când asigura acest gen de servicii pentru un client. De aceea, era sigură că se va achita onorabil de această nouă misiune...

Și totuși, nu era liniștită. Deoarece acest dineu va avea loc la reședința Millard. Altfel spus, în bârlogul lupului cel rău! Atunci, va întâlni din nou privirea lui înflăcărată, va suporta strălucirea ochilor lui... și mai ales va trebui să se apere de emoțiile tulburătoare pe care nu va scăpa ocazia să i le dovedească!

Cumplit de frământată la această perspectivă, Cristina aplică metoda pe care o folosea de obicei pentru a potoli tensiunile: o bună baie fierbinte parfumată cu esențe de mușețel și de rozmarin, cunoscute pentru virtuțile lor sedative.

Scufundată în această apă spumoasă al cărei parfum subtil o transporta într-o lume mai bună, tânăra femeie își examină problema într-o lumină mai bună. De ce să-și piardă capul din cauza unei simple cine? Pentru pregătiri, va avea de-a face cu secretara lui Jack și nu cu el însuși. Și când va veni ziua, acesta va fi probabil atât de acaparat de invitații lui încât abia va avea timp să schimbe trei cuvinte cu organizatoarea banchetului!

Liniștită de aceste gânduri, Cristina luă legătura chiar a doua zi cu Linda, secretara lui Jack.

– Va trebui, îi spuse, să pot vizita destul de repede casa domnului Millard. Am nevoie să văd sufrageria, bucătăria, să inspectez echiparea casnică, vesela, argintăria, paharele...

– Nu este nici o problemă, afirmă secretara. Doamna Dawkins, menajera, locuiește în casă în permanență și vă va arăta când doriți tot ce ați amintit.

Odată stabilit acest punct, Cristina atacă celelalte probleme. Pentru această cină cu douăzeci de tacâmuri, trebuia să fie secondată la bucătărie. Carl, reținut la „Motelul îndrăgostiților" nu putea s-o ajute; de aceea, hotărî ea, cum avea obiceiul în astfel de ocazii, va recurge la prietenii care locuiau în Philadelphia.

Din nefericire, nici unul din cei pe care putu să-i contacteze nu era disponibil pentru faimoasa seară. Fierbea de mânie: hotărât lucru, tot ce avea legătură cu Jack Millard se dovedea întotdeauna complicat! S-ar fi putut spune că era un blestem...

Da, nenorocul părea legat de organizarea aestui dineu. Dana, de exemplu, dacă accepta cu plăcere s-o secondeze pe mama ei la bucătărie, o preveni totuși că nu va putea s-o găzduiască după aceea în camera ei de studentă: colega ei de cameră își sărbătorea în seara aceea aniversarea și primea musafiri până târziu în noapte.

Cristina se gândi să rețină o cameră la hotel. Aceasta ar spori totuși costurile dineului pentru Jack Millard; se hotărî deci să-i semnaleze dinainte acest lucru, pentru ca totul să fie clar.

Prevenită prin telefon Linda îi ceru să aștepte.

– Domnul Millard vrea să-ți vorbească, o informă ea.

Cu inima bătând mai tare, Cristina auzi curând răsunând la capătul firului vocea caldă de bariton pe care începea s-o cunoască bine și avu oareare dificultate să-și păstreze tonul profesional, amabil și detașat.

– Da, Jack, sunt bine și organizarea dineului tău de afaceri înaintează bine. Singura mică problemă este aceea a găzduirii mele pentru o noapte.

– Da, știu, Linda tocmai m-a pus la curent. Dar de ce îți complici viața căutând o cameră la hotel? locuința mea este mare și vei putea folosi una din camerele cu baie pe care le pun la dispoziție prietenilor mei în trecere. Nu te mai frământa în privința asta.

Această propunere amabilă trezi o tulburare insidioasă în inima Cristinei. Să doarmă sub același acoperiș cu Jack, era oare rezonabil? La prima vedere, această perspectivă îi părea ultima imprudență...

Totuși, reflectă: în definitiv, Jack nu-i ceruse să împartă patul cu el! Și soluția pe care i-o oferea – să doarmă acolo – avea avantajul că o cruța de o oboseală suplimentară.

– De acord, răspunse ea după câteva secunde.

***

Spre marea ușurare a Cristinei, Jack nu era acolo când vizită reședința pentru a-și face o idee asupra condițiilor din casă.

Locuința era veche, foarte mare, cu agreabile proporții și admirabil plasată între peluze bine întreținute și arbori maiestuoși pe care toamna îi împodobea cu cele mai somptuoase culori.

În interiorul acestei splendide locuințe, decorațiunile și mobila erau de o frumusețe care îți tăia respirația. Se găsea acolo un amestec original și foarte reușit de clasicism și modernitate, cu o tentă de orientalism: canapele de piele albă cu linii pure, învecinându-se cu mobile de epocă din mahon; și pe parchetul impecabil ceruit, somptuoase covoare persane aruncau o notă exotică și colorată. Pe pereți, dominau tablourile impresioniste. Dar se puteau remarca de asemenea frumoase portrete din secolul al XVIII-lea și o serie de stampe japoneze.

Împresionată de tot ce descoperea, Cristina trebui să facă apel la tot profesionalismul ei pentru a se concentra asupra adevăratului obiectiv al vizitei sale. Doamna Dawkins,

menajera, era din fericire o femeie încântătoare și cooperantă. În vârstă de vreo șaizeci de ani, părea că servise întotdeauna în casa Millard și vasta locuință nu avea nici un secret pentru ea. Așa încât îi arătă Cristinei, cu o mândrie de „proprietară", serviciile de argintărie, de porțelan și de cristal de care tânăra femeie va avea nevoie pentru a aranja masa dineului.

Marea bucătărie a casei era, bineînțeles, o minune a tehnologiei, cu un cuptor pentru carne, altul pentru pește, un spălător de veselă, diverși roboți menajeri și o hotă cu mai multe viteze, încastrată estetic în bătrânul șemineu de cărămidă.

Adaptată rapid cu acest decor potrivit gusturilor ei, Cristina acceptă să întârzie în fața unei cafele și a unei plăcinte cu mere oferită de îndatoritoarea doamnă Dawkins.

Cele două femei puneau la punct ultimele detalii ale dineului când Jack dădu buzna în bucătărie. Îmbrăcat într-un elegant costum din trei piese de culoare gri antracit, era la fel de superb și spilcuit ca de obicei; și Cristina, spre marea ei ciudă, își simți inima luând-o razna.

Doamna Dawkins îi aruncă stăpânului ei o privire surprinsă.

– Nu vă așteptam atât de curând!

– Nici eu, replică el râzând, nu bănuiam că mă voi întoarce atât de devreme. Dar cum una din ședințele mele a fost anulată în ultima clipă, m-am gândit să profit pentru a veni să vă întâlnesc pe amândouă... Ce mai faci, Cristina?

– Hm... foarte bine, mulțumesc.

Ea îi răspunsese cu o voce nesigură, foarte tulburată de această întâlnire neașteptată cu stăpânul casei. Bineînțeles, se învinui pentru această reacție prostească. Nu-și putea oare păstra niciodată calmul în fața lui Jack?

– Doriți o ceașcă de cafea? propuse doamna Dawkins stăpânului ei.

– Cu plăcere.

Desfăcându-și nasturii hainei, Jack se așeză nonșalant și-și încrucișă lungile picioare în fața lui.

– Așadar, Cristina, cum stai cu pregătirile?

– Doamna Dawkins și cu mine tocmai am pus la punct ultimele detalii.

– Bine. Am primit sugestiile tale pentru meniu: mi se par perfecte!

Jack se întoarse spre menajeră.

– De fapt, doamnă Dawkins, unde ați pus fotografiile care le-am lăsat ieri pe masa asta?

– Le-am pus pe biroul dumneavoastră, răspunse ea. Dacă doriți, mă duc să le caut...

– Mulțumesc, deoarece trebuie să le duc la birou.

Rămasă singură cu Jack, Cristina îi vorbi din nou despre dineu.

– Vrei să asigur serviciul la masă?

– Bineînțeles, răspunse el. Exact cum o faci la motel. E vreo problemă?

– Nicidecum. Și ca ținută? Trebuie să mă îmbrac ca de obicei?

Jack își ridică sprâncenele cu un zâmbet malițios.

– Și dacă ți-ai pune o rochie neagră scurtă și un mic șorț alb cu volane?

Cum fața tinerei femei se întunecă, el izbucni în râs.

– Nu face figura asta, Cristina, glumeam! Ținuta clasică pe care o porți de obicei îmi convine de minune.

– Iartă-mi reacția, dar pe moment, am crezut că-l aud pe Peter, fostul meu soț... murmură Cristina, chinuită.

– Cum așa?

– Nu era niciodată mulțumit de toaletele pe care le purtam și nu scăpa nici o ocazie să mi-o spună.

– Adevărat? Și eu care te găsesc întotdeauna atât de elegantă!

– Mulțumesc...

Roșind la acest compliment, Cristina primi cu ușurare întoarcerea doamnei Dawkins. Aceasta îi întinse stăpânului un plic mare din care acesta scoase și etală pe masă un lot de clișee.

– Ce părere ai, Cristina? o întrebă el arătându-i o casă mare pe care obiectivul fotografului o prezenta sub toate unghiurile.

Cristina examină cu atenție fotografiile: se vedea o splendidă locuință în stil colonial din piatră cioplită, a cărei verandă mare cu coloane era invadată de o încâlceală de ierburi sălbatice din care țâșneau la suprafață, ca prin minune,

mai multe tufișuri de azalee. Obloanele casei, cu vopseaua coșcovită, erau închise. Fără îndoială, casa nu era locuită de mai mulți ani.

– Ce casă splendidă! exclamă Cristina. A cui este?

– A companiei Millard, care tocmai a cumpărat-o. Este o mare proprietate rurală, aflată la vreo cincizeci de kilometri de aici. Plănuim s-o restaurăm și s-o utilizăm ca loc de ședere sau de vilegiatură pentru personalul nostru și pentru clienții din străinătate.

Cristina clătină din cap, perplexă.

– Restaurarea unei asemenea locuințe riscă să fie foarte costisitoare...

– Știu asta. Cu atât mai mult cu cât, după lucrările de refacere, va trebui să mobilăm și decorăm încăperile într-un stil potrivit cu epoca locuinței. Un uriaș șantier, cum vezi! Dar va fi o muncă pasionantă.

Jack luă brusc un aer gânditor.

– Apropo, Cristina... cine s-a ocupat de decorarea motelului tău?

– Mama mea și cu mine. Când părinții mei au cumpărat motelul, acesta era într-o stare de plâns, dar noi am văzut imediat cum puteam să-l transformăm. Așa că, timp de șase luni, am răzuit pereții, am curățat podelele, am refăcut tencuielile, am revopsit și am retapetat. După aceea, am bătut sălile de vânzare și magazinele cu obiecte de ocazie pentru a descoperi mobile și obiecte pentru diferitele noastre camere. Aceasta ne-a permis să dăm fiecărei încăperi o amprentă proprie.

Jack zâmbi.

– Și după cum am putut vedea, rezultatul este foarte reușit. În felul tău, Cristina, ești o artistă!

Aceste laude îi merseră drept la inimă tinerei femei. Mulți clienți, totuși, îi adresaseră complimente în legătură cu decorarea motelului. Dar aprecierile lor flatante erau departe de a avea același efect ca cele ale frumosului Jack!

În plină confuzie, Cristina se agăță de prezența providențială a menajerei.

– Vă mulțumesc, doamnă Dawkins, că binevoiți să mă secondați pentru dineu. Ajutorul dumneavoastră îmi va fi prețios.

Brava femeie zâmbi cu un aer călduros.

– Fiți fără grijă, doamnă Kinley: o să facem în așa fel încât totul să iasă bine.

– Sper. Acum, trebuie să plec...

Jack o conduse până la ușa de intrare. Traversând holul, ea observă pe pereți mari fotografii în alb-negru care reprezentau un băiețel și o fetiță surprinși în timpul jocurilor lor cotidiene. O misterioasă emoție se degaja din aceste fotografii. Incontestabil, erau opera unui excelent profesionist.

– Aceste fotografii sunt foarte frumoase, făcu ea observația. Bănuiesc că îi arată pe copiii tăi când erau mai mici?

– Da, confirmă Jack. Soția mea era fotografă și îi lua cu plăcere pe Nicole și Matt ca modele.

– Soția ta avea mult talent. Rareori am văzut copii fotografiați cu atâta naturalețe.

– Este adevărat recunoscu el. Am contemplat de sute de ori aceste fotografii mărite și nu obosesc niciodată...

O umbră de tristețe înnegură fugitiv privirea lui Jack. Brusc, el schimbă subiectul discuției.

– Voiam să-ți spun, Cristina... că apreciez în mod deosebit că ai acceptat să te ocupi de acest dineu. Invitații sunt clienți sau prieteni pe care-i stimez mult și cărora țin să le înapoiez ospitalitatea pe care mi-au arătat-o ani de zile.

– Am să fac tot ce-mi stă în putință, răspunse ea plecându-și capul cu modestie.

El îi aruncă în schimb un zâmbet malițios și devastator.

– N-am să-mi fac sânge rău. Sunt sigur că dineul va fi o capodoperă. Ca de obicei!

Cristina roși, cuprinsă brusc de dorința de a fugi. Când acest bărbat îi adresa, ca în acest moment, cuvinte dulci și o sorbea cu ochii lui fermecători, era incapabilă să-și păstreze sângele rece... Ar fi fost suficient ca Jack să schițeze un gest tandru ca ea să-i cadă în brațe!

Din fericire, Jack rămase decent. Nu încercă să-i atingă mâna, nici să-i sărute ușor buzele, și se mulțumi să-i deschidă ușa cu un mic salut respectuos.

Cristina se îndreptă rapid spre mașina ei, garată în parcajul proprietății. Nu mai știa foarte bine dacă era ușurată sau decepționată de rezerva neașteptată a lui Jack Millard.

***

Întoarsă acasă, tânăra femeie primi un telefon de la Anne-Marie, sora ei. Aceasta o făcu din nou martora ultimelor prostii ale fiului ei, Jason.

– Imaginează-ți, mi-a luat mașina și a plecat nu știu unde, mai bine de trei ore! E o minune că n-a fost oprit de poliție! Un puști de treisprezece ani care se urcă la volan, îți dai seama? Oare ce are în cap? Nu mai vrea să învețe, își înjură profesorii, se bate cu colegii. Acasă fumează, refuză să-și facă ordine în cameră... pe scurt, nu mai știu ce să fac!

Cristina, la capătul firului, oftă și se sili să-și liniștească sora cu ajutorul câtorva fraze compătimitoare. Totuși, în sinea ei era foarte îngrijorată.

Până acum, o considerase întotdeauna pe Anne-Marie drept mama exemplară a patru copii adorabili. Și nici măcar prostiile lui Jason n-o tulburau: era manifestarea revoltei ce însoțește adesea anii dificili ai adolescenței...

Cu toate acestea, tocmai își dădea seama că purtarea lui Jason se înrăutățea în mod periculos. Încetul cu încetul, acest băiat de familie bună lua drumul delincvenței. De ce? Ce se întâmpla oare în căminul Annei-Marie pentru ca fiul ei să ajungă într-o asemenea derivă? Trebuia desigur să existe o explicație...

Cristina, din păcate, locuia foarte departe de California; și din acest motiv se simțea neputincioasă să rezolve problemele surorii și ale nepotului ei.

***

Sosi faimoasa zi de miercuri, când Cristina trebuia să-și desfășoare toată știința culinară în onoarea lui Jack și a invitaților lui, iar tânăra femeie începu prin a se duce să-și caute fiica în apartamentul pe care îl ocupa în Philadelphia.

La ideea de a descoperi locuința lui Jack, Dana era foarte agitată. De aceea, îndată ce zări splendida locuință înconjurată de verdeață, își manifestă zgomotos entuziasmul.

– Privește această casă, mamă! Și această grădină! Ca să locuiească într-un asemenea loc, acest tip trebuie să fie miliardar!

Cristina, care tocmai intra pe aleea circulară care ducea la parcarea rezidenței, ridică din umeri, agasată.

– Ascultându-te, Dana, s-ar crede că banii constituie valoarea supremă!

Tânăra fată clătină din cap cu un aer jignit.

– Oh! mamă, știi foarte bine că îl admir pe Jack din cu toate alte motive decât averea lui. Este un tip serios, cinstit, inteligent, simpatic...

Cristina nu-și descreți fruntea. N-avea nici un chef să discute cu fiica ei despre meritele lui Jack. Dar Dana nu înțelegea să abandoneze atât de repede un subiect care-i stătea la inimă.

– Jack Millard este un tip bine, mamă. De ce nu vrei s-o recunoști?

Cristina lăsă să-i scape un râs ironic.

– Pe ce-ți bazezi această părere măgulitoare, draga mea? Crezi că este suficientă o oră de conversație sub o salcie pentru a cunoaște cu adevărat un bărbat?

Dana scutură din cap cu un aer gânditor.

– Ce faci cu intuiția feminină, dragă mamă? Eu simt că Jack Millard este un tip bine, sunt sigură că nu mă înșel.

– Ah, da?

– Bineînțeles. Și știu de asemenea că te place mult.

– Delirezi, scumpa mea. Tot ce-l interesează pe Jack Millard sunt talentele mele culinare. Asta-i tot.

– Eu cred că este și mai interesat de picioarele tale! Căci ai picioare foarte frumoase, dragă mamă, tu o știi, nu-i așa?

– Taci, Dana, spui prostii!

Nemulțumită, Cristina frână brusc, tăie contactul, apoi coborî din mașină trântind portiera.

Conștientă că-și enervase mama într-un moment când aceasta avea nevoie de toată concentrarea ei pentru pregătirea dineului, Dana se închise într-o tăcere rușinată. Bineînțeles, nu spusese decât adevărul. Dar draga ei mamă, era evident, nu era încă pregătită să audă acest gen de discurs...

***

După-amiaza trecu cu o viteză de nedescris. În marea bucătărie a reședinței Millard, Cristina, Dana și doamna Dawkins își împărțiră sarcinile, și timp de patru ore fură atât de ocupate încât abia găsiră timp să schimbe frazele necesare privind dozajul sării sau durata fierberii.

Cele trei femei erau pe punctul să termine pregătirea primului fel de mâncare când o tânără sprintenă, brunetă, intră ca o vijelie în bucătărie. Foarte frumoasă, cu păr lung și

ochi mari negri foarte expresivi, părea că se află în elementul ei și puse fără ceremonie o cutie cartonată pe primul scaun întâlnit.

„Trebuie să fie Nicole, fiica lui Jack" își spuse Cristina.

Presupunerea ei fu imediat confirmată de doamna Dawkins, care o admonestă cu asprime pe adolescentă.

– Aruncă la gunoi cutia, Nicole.

– Imposibil, replică aceasta, conține o parte din pizza pe care Matt o va mânca mâine la micul dejun.

Menajera ridică ochii spre cer.

– Pizza la micul dejun! De ce nu friptură?

Dana începu să râdă, aruncând o privire complice nou-sositei.

– Mie, zise ea, îmi place la nebunie să mănânc pizza la ora opt dimineața!

Nicole înapoie zâmbetul Danei. Apoi, scoțând un oftat, scoase bucata de pizza din cutie, o înveli într-o hârtie cerată și puse totul în frigider.

Dana, în acest timp, luase o tavă mare încărcată cu pahare cu picior ca să le ducă în sufragerie. Cristina era atât de absorbită de decorarea primului fel de mâncare încât fu surprinsă s-o audă pe Nicole adresându-i-se.

– Dumneavoastră, doamnă, ați pus polițiștii pe urmele tatei?

– Hm... da. Și tu... trebuie să fii Nicole?

– Da, fata lui Jack Millard. Spuneți-mi, l-ați luat într-adevăr pe tata drept un criminal?

– Nicole! exclamă doamna Dawkins pe un ton indignat. Cum îndrăznești să rostești acest cuvânt în legătură cu tatăl tău?

Tânăra fată aruncă un surâs pocăit celor două femei.

– Iertați-mă că am amintit acest incident neplăcut. Dar, țin să vă spun că găsesc această poveste extrem de amuzantă!

În acel moment, Dana reapăru în bucătărie.

– Îmi place foarte mult coafura ta, îi spuse Nicole Danei, al cărui frumos păr blond era împletit într-o manieră sofisticată.

– Mulțumesc!

– Cum reușești să-ți împletești atât de bine părul? o întrebă Nicole. Eu am încercat de mai multe ori și n-am reușit!

– Nici eu, răspunse Dana râzând. Dar mama este la fel de expertă în coafură ca în gastronomie. Și dacă ai să i-o ceri, sunt sigură că va accepta să-ți împletească părul în felul acesta.

Nicole se întoarse spre Cristina cu un aer întrebător.

– Este adevărat? Ați vrea să mă coafați?

– Cu plăcere, răspunse tânăra femeie ascunzându-și iritarea.

Ceea ce o enerva, evident, nu era faptul că urma să împletească părul Nicolei... ci să se supună astfel micii manipulări a Danei... Căci propunându-i acest serviciu fiicei lui Jack, urmărea cu siguranță să consolideze legăturile dintre mama ei și familia Millard!

Doamnei Dawkins nici nu-i treceau prin minte toate aceste subtilități psihologice. Cu un ochi la cratițele de pe foc și cu celălalt la ceas, ea începu să se impacienteze că pătrunderea

abuzivă a Nicolei risca să compromită buna desfășurare a dineului. De aceea, întorcându-se spre tânăra fată îi aruncă pe un ton ursuz:

– Haide, șterge-o! Ne-ai deranjat destul, fetițo. Acum lasă-ne să lucrăm în liniște!

Primul aperitiv – pateu de lostriță decorat cu mărar și homari – era tocmai gata; și Cristina își făcu îndată intrarea cu marele platou oval în marea sufragerie unde Jack prezida o lungă masă aranjată superb.

Secondată de Dana, Cristina începu să-și facă datoria servind oaspeții. Având o îndelungată practică în acest gen de treburi, o îndeplini cu o ușurință admirabilă – de care era totuși departe de a o simți. Căci privirea ei, în loc să se fixeze asupra farfuriilor, nu înceta să rătăcească în direcția lui Jack...

Îmbrăcat într-un lung smoching negru cu revere de satin care-i accentua frumusețea bărbătească, era superb. Și ca pentru a spori și mai mult tulburarea Cristinei, avea ca vecină imediată o roșcată strălucitoare, plinuță după dorință, care râdea în hohote la fiecare cuvânt al lui, cu intenția vădită de a-i reține atenția. Și chiar reușea!

Enervată de complicitatea aproape drăgăstoasă pe care o presimțea între Jack și frumoasa lui invitată, Cristina reveni în bucătărie într-o dispoziție foarte proastă.

– Această roșcată este de o vulgaritate!... murmură ea printre dinți.

Dana pufni în râs, atingând-o cu cotul.

– Fii calmă! șopti ea. Dacă vrei părerea mea, n-ai de ce să fii geloasă. Această femeie trebuie să datoreze mai mult silicoanelor decât farmecelor naturale!

Cristina se abținu să-i răspundă. Dana, ca întotdeauna, era prea perspicace după gustul ei. Dar putea oare să-și învinuiască fata pentru că o cunoștea atât de bine?

Da, Dana ghicise bine: era geloasă pe frumoasa roșcată. Geloasă!

Deși necăjită de această constatare, Cristina nu-și pierdu vremea. Momentul nu era potrivit să facă introspecții!

– Scoate cartofii gratinați de la cuptor, îi spuse fiicei sale. Eu o să tai pulpa de berbec. Doamnă Dawkins, sunteți amabilă să umpleți sosiera?

Cele trei femei continuară să lucreze în tăcere și dineul își urmă cursul. Meniul Cristinei, axat pe gastronomia franceză, câștigă toate sufragiile; și comesenii lui Jack, care n-avusesră niciodată parte de o asemenea sărbătoare, o copleșiră pe bucătăreasă cu complimente entuziaste.

Complimete bine meritate! Ca să reușească un asemenea festin, Cristina își dăduse toată silința, etalându-și toată priceperea în serviciul celor mai bune rețete. Și când în seara acestei zile memorabile regăsi liniștea confortabilă a camerei de oaspeți, era atât de obosită încât era cât pe ce să se arunce îmbrăcată în pat!

Dana, din fericire, o urmase pe mama ei și se grăbi să-i pregătească o baie. Cristina se scufundă cu un suspin voluptuos în apa înspumată și parfumată.

– Mmm... nimic nu e mai bun decât o baie caldă care să te relaxeze! Mai ales după o seară atât de obositoare...

Dana luă un burete și începu să frece spatele mamei cu un zel plin de afecțiune.

– Dineul tău, draga mea mămică, a fost o reușită totală. Toți invitații lui Jack, inclusiv roșcata rotofeie, au fost impresionați, crede-mă!

– Adevărat? În orice caz, îți mulțumesc pentru ajutor.

– Oh! N-a fost mare lucru. Toată plăcerea a fost de partea mea. Să știi că am găsit această experiență interesantă – și chiar amuzantă. Acum, am să te las să te odihnești. Jack tocmai mi-a chemat un taxi. Noapte bună, mamă!

Ajunsă deja în pragul ușii sălii de baie, Dana se întoarse.

– De fapt, era gata să uit să-ți spun că doamna Dawkins o să-ți aducă o ceașcă de ciocolată.

– Ah, da?

– Da. I-am spus că ciocolata caldă este mica ta slăbiciune și brava femeie a propus imediat să prepare o ceașcă pentru tine.

– Mulțumesc, Dana. Nimic nu-mi putea face mai multă plăcere după o zi atât de obositoare.

Odată plecată fiica ei, Cristina se temu să nu adoarmă în baie. Ea ieși cu părere de rău, se șterse distrată, apoi își puse cămașa de noapte.

În clipa aceea, se bătu la ușă. Fără îndoială, doamna Dawkins îi aducea ciocolata...

– Intră! aruncă ea pe un ton degajat.

Dar fața îi încremeni când recunoscu vizitatorul: Jack în persoană, care îi aducea cu o mină ceremonioasă o ceașcă de ciocolată aburindă!

Primul reflex al Cristinei fu să se repeadă la dulap să-și caute un capot; cu toate acestea, nu făcu nimic, de teamă să nu pară ridicolă. În definitiv, cămașa ei de noapte din bumbac era foarte decentă. Chiar dacă, fără îndoială, constituia o apărare fragilă împotriva magnetismului devastator al lui Jack Millard!

Cu toate acestea, fu obligată să constate că Jack nu părea animat de nici o „rea intenție". Cu un zâmbet inocent și o extremă curtoazie, el îi întinse ceașca de ciocolată, justificându-și această pătrundere abuzivă și târzie în camera ei.

– Am întâlnit-o pe doamna Dawkins pe culoar... Așa că am preluat această ceașcă, deoarece căutam un pretext să vin să-ți mulțumesc. Dineul tău a fost extraordinar, Cristina! Mai mult ca niciodată, sunt convins de talentele tale culinare.

– Mulțumesc, răspunse ea cu o voce înăbușită, rugându-se ca obrajii să nu i se îmbujoreze.

Dar cum să reușească să arate ca o femeie relaxată când se găsea singură cu Jack, în plină noapte, și în propria lui locuință?

Se simțea teribil de vulnerabilă, la discreția primului gest afectuos pe care îl va face spre ea.

Conștient de tulburarea pe care o trezea în ea, Jack o privi cu un zâmbet care se voia liniștitor.

– Relaxează-te, dragă Cristina, n-am să te mănânc!

În plină confuzie, ea reacționă cu o agresivitate excesivă.

– Ce cauți aici, în miezul nopții? îl întrebă ea cu un aer sumbru. Trebuie oare să cred că acest dineu n-a fost decât un șiretlic pentru a mă reține în casa ta?

În loc de răspuns, el izbucni în râs și puse o mână mângâietoare pe părul ei.

Cristina tresări.

– Nu mă atinge! zise ea făcând doi pași înapoi.

Ca și cum n-o auzise, Jack o luă cu blândețe în brațe.

– Fii calmă, draga mea Cristina! Ce ți se poate întâmpla rău? Fiica mea doarme în camera învecinată și fiul meu în cea din față; și dacă strigi după ajutor, vor fi aici chiar înainte de a putea să-ți fur un sărut!

În ciuda acestor frumoase cuvinte, el îi fură unul, apoi al doilea și al treilea. Și ea nu avu nici puterea, nici dorința de a protesta. Cu atât mai puțin să strige!

Cuibărită la pieptul călduros al lui Jack, își uitase o clipă reticențele și ranchiuna la adresa bărbaților. Căci acest bărbat nu era ca ceilalți. Avea un fel de a săruta la care nici o femeie nu putea rezista...

Sărutul lor se prelungea, se intensifica. Și apoi, brusc, Cristina reveni la realitate. Atunci, se smulse din îmbrățișarea amețitoare a lui Jack, se îndepărtă de el și-i aruncă o privire lipsită de amabilitate.

– Lasă-mă, zise ea. N-am intenția să mă culc cu tine.

Abia scăpase această frază brutală și regretă. Era oare nevoie să fie atât de severă și de ranchiunoasă ca să se facă înțeleasă?

Jack rămase însă impasibil. Dar ea simți că-l rănise.

– N-am venit aici cu asemenea intenții, declară el tăios.

– Cu atât mai bine. Căci ai fi fost decepționat.

– Ah, da? Și de ce?

– Pentru că... pentru că... n-am făcut dragoste de ani de zile. De altfel, nu eram deja dotată pentru asta...

Se întrerupse brusc, șocată din nou de cuvintele care-i scăpaseră de pe buze. Dar Jack, de data asta, nu părea iritat. Zâmbitor și intrigat, o strânse cu ușa pe tânăra femeie.

– De unde știi că nu erai „dotată", cum spui?

– Soțul meu, pe vremuri, mi-a spus-o și mi-a repetat-o. Și crede-mă, era un expert în materie. Un bărbat care nu mai ținea socoteala cuceririlor lui feminine!

Crezuse că se exprimase cu ușurință și dezinvoltură, dar își dădu seama cu ciudă că vocea ei era plină de amărăciune. Și regretă o dată mai mult că vorbise fără să gândească. Există unele confidențe pe care este preferabil să le păstrezi pentru tine.

Jack, acum, tăcea. El lăsă o lungă tăcere să planeze între ei, apoi se apropie și puse ușor mâinile pe umerii ei.

– Îmi pare rău, Cristina. N-ar fi trebuit să vin aici să te tulbur după o zi atât de obositoare. Ah! ce vrei... a fost peste puterile mele.

– Cum așa?

– Ei bine, ca să fiu sincer, sunt atras, foarte atras de tine. Este puțin ca și cum m-ai fi vrăjit! Da, Cristina: din prima zi când ne-am întâlnit, nu încetez să mă gândesc la tine.

„Și eu, se gândi ea, simt exact același lucru!"

Totuși, spre deosebire de Jack, îi era greu să admită, și pentru nimic pe lume n-ar fi voit să i-o mărturiseacsă. De aceea, își compuse o expresie dârză de femeie rațională.

– Sunt lucruri care se întâmplă, îi spuse lui Jack, pe un ton compătimitor. Dar ai remediul la îndemână: dedică-te muncii, aruncă-te cu trup și suflet în realizarea planurilor tale umanitare; și vei vedea curând că atracția pentru mine nu era decât un capriciu!

– Nu sunt atât de sigur... Munca, din păcate, nu te oprește să te gândești la dragoste!

Cristina zâmbi cu o imperceptibilă ironie.

– Dacă îți trebuie aventuri amoroase, n-ar trebui să întâmpini nici o dificultate să găsești pretendente. De exemplu, roșcata plinuță care cina la masa ta, astă-seară...

Jack se întunecă.

– Îmi pare rău, acest gen de femeie nu mă interesează. Detest creaturile frivole și trândave. Ceea ce vreau, este o femeie ca tine.

Cristina simți că-i sare inima din piept. Cum să nu fie mișcată de franchețea pasionată a unei asemenea declarații? Jack, nu putea să-i tăgăduiască această calitate, știa ce voia și i-o spunea fără înconjur. Era fără îndoială un bărbat hotărât, responsabil și sincer...

Dar Cristina, chiar atrasă cum era de magnetismul viril al lui Jack Millard, nu era încă pregătită să se supună dorinței cuceritoare a unui bărbat pe care îl cunoștea în definitiv prea puțin.

În defensivă, continuă să apeleze la ironie.

– De acord, Jack, mă vrei. Dar mie, înțelegi, nu-mi place să fiu râvnită ca un obiect într-o vitrină!

Privirea lui Jack căpătă o notă de tandră senzualitate.

– Am pretins oare vreodată că te privesc ca pe un obiect? Îmi denaturezi cuvintele, Cristina.

– Poate. Sunt obosită și în acest moment, am tendința să mă arăt pesimistă. De aceea, Jack, este preferabil să ne oprim aici, seara asta. De altfel, invitații tăi sunt încă în salon și probabil sunt îngrijorați de absența ta...

El schiță o mică grimasă resemnată.

– Ai dreptate, drăguță doamnă. Noapte bună. Și îți mulțumesc încă o dată pentru această masă demnă de un mare bucătar francez!

Capitolul 5

În zilele care urmară, un mare număr de clienți năvăli la „Motelul îndrăgostiților" și Cristina, depășită de muncă, n-avu nici cel mai mic răgaz să se gândească la Jack și nici la sentimentele pe care le încerca pentru el.

În timpul rarelor momente de destindere, la sfârșitul zilei, nu se putea totuși împiedica să retrăiască în gând ultima conversație cu el, în camera de oaspeți a reședinței Millard.

„Sunt foarte atras de tine, m-ai vrăjit... te vreau...". Cuvinte măgulitoare, la care o femeie rămâne rareori insensibilă. Mai cu seamă când sunt rostite de un bărbat atât de seducător ca Jack Millard!

Primul weekend din noiembrie fu deosebit de încărcat pentru Cristina. Camerista se îmbolnăvise și trebui s-o înlocuiască pe nepusă masă; și când sosi seara de duminică, era atât de obosită încât nu reuși să-și găsească somnul.

Atunci, ca aproape întotdeauna în astfel de cazuri, Cristina se duse să facă o plimbare în grădină. Frunzele veștede care acopereau aleile foșneau sub pașii ei și zgomotul lor ușor se amesteca poetic cu freamătul vântului care clătina crengile desfrunzite ale arborilor. Era un vânt tăios și întăritor pe care îl inspiră din adâncul plămânilor, savurând mirosul înțepător al pământului umed adus de acesta...

Deodată, spre imensa surpriză a tinerei femei, o lumină tremurândă apăru în întuneric. Acolo, în apropierea lacului, se părea că cineva aprinsese un foc de tabără!

Cristina își încruntă sprâncenele. Ce nebun putea să aibă o idee atât de nesocotită?

Vrând să se lămurească merse în direcția lacului și curând, în cercul de lumină difuză proiectat de focul de lemne, văzu profilându-se silueta unui mic cort conic.

Nu era nici o îndoială: cineva își instalase cortul singuratic în grădina „Motelului îndrăgostiților". Și acest intrus, hotărât lucru foarte impertinent, asculta muzică. Nu muzică rock sau tehno, ci o minunată muzică clasică binecunoscută de Cristina: „Anotimpurile" de Vivaldi.

Cel puțin, se gândi ea, acest intrus insolent are bun-gust. Să asculți „Toamna" de Vivaldi într-o grădină nocturnă invadată de frunze veștede, nu era oare culmea romantismului?

Aici ajunseseră gândurile Cristinei când un bărbat ieși pe neașteptate din cort: Jack!

O clipă, se întrebă dacă nu era pradă unei halucinații... Și totuși nu: era chiar silueta înaltă a lui Jack care se ridica în haloul de lumină. Și această frumoasă față bărbătească, mângâiată de pâlpâirea flăcărilor, era chiar a lui. Îi zâmbea și o învăluia în privirea lui pătrunzătoare, în mod vizibil sigur dinainte că farmecul lui va veni de hac iritării îndreptățite a Cristinei.

Aceasta, totuși, îl măsură cu severitate.

– Ce faci aici, la ora asta?

– Cum vezi, fac tabără. Cu scopul de a profita de ultimele zile frumoase ale toamnei...

Ea se înfurie. Nu numai că îi invada grădina, dar pe deasupra își bătea joc de ea!

– Jack, zise ea, încetează să-mi înșiri prostii. Noiembrie nu este anotimpul în care să faci tabără. În plus, ești aici pe o proprietate particulară și n-aveai dreptul să instalezi cortul fără permisiunea mea.

– Adevărat?

– Adevărat. Și dacă n-o ștergi imediat, voi fi obligată să chem poliția.

– Iar? exclamă el râzând.

– Nu e nimic de râs, răspunse ea înțepată. Nimeni nu poate să mă condamne că cer să-mi fie respectate drepturile.

Jack redeveni subit serios.

– Dacă am acționat astfel, Cristina, a fost în disperare de cauză.

– Cum asta?

– Ei bine, ai refuzat să-mi răspunzi la telefon, punând să mi se spună că motelul era complet... și a trebuit prin urmare să găsesc un mijloc să te revăd!

– Nu te credeam atât de romantic! îl ironiză ea.

Dar această ironie era superficială. În sinea ei, Cristina se simțea flatată de încăpățânarea de care dădea dovadă Jack în privința ei. Chiar dacă era mai hotărâtă ca niciodată să-l descurajeze.

– Trebuie să pleci, îi spuse ea cu fermitate. Grădina mea nu este teren de camping. Și dacă refuzi să înțelegi...

– O să chemi poliția. Da, știu.

Plantându-se în fața ei, o fixă cu o privire scrutătoare.

– Pentru Dumnezeu, Cristina, de ce ți-e teamă? De ce mă alungi cu atâta consecvență? Ești îngrozită la ideea că un bărbat îți face curte?

Ea avu o tresărire de indignare.

– Ce tot spui? Nu sunt îngrozită deloc. Numai că nu sunt interesată de propunerile tale. Și asta, cu siguranță, orgoliul tău masculin nu poate admite.

Cu această săgeată aruncată cu toată ironia dorită, Cristina întoarse spatele ciudatului personaj care făcea camping. Nu era nevoie, se gândi ea, să-l amenințe încă o dată că va preveni poliția. După felul cum îi închisese gura, el va înțelege ridicolul situației și-și va strânge imediat bagajele!

***

Căsătorită foarte tânără și necunoscând alt bărbat decât pe soțul ei, Cristina nu știa aproape nimic despre psihologia masculină. Ea nu știa, între altele, că dorința unui bărbat se hrănește cu obstacole. Și că neîncetând să-l respingă pe Jack din prima zi a întâlnirii lor, îi exacerbase până la obsesie atracția sentimentală și sexuală pe care o simțea pentru ea. Astfel încât acest philadelphian de familie bună, acest excelent tată de familie, acest om de afaceri inteligent și puternic... ajunsese să facă nebunii. Ca aceea de a-și instala cortul în grădina ei mult iubită, într-o noapte rece de noiembrie!

Lucid și dotat cu un umor solid, Jack era conștient că se comportă ca un puști. Dar era ceva care îl depășea! La patruzeci și cinci de ani, după ani de văduvie, diverse aventuri și câteva legături fără importanță, se îndrăgostise pur și simplu din nou! Și din cauza asta, era atât de bulversat...

Până acum, într-adevăr, se crezuse un văduv neconsolat. Nici o zi nu trecea fără s-o regrete pe Sara, acea soție iubită care îi dăduse tot ce așteptase de la o femeie: tandrețe, dragoste, înțelegere, agerime intelectuală, sensibilitate artistică.

„Niciodată, își spunea el, nu voi putea găsi o femeie capabilă să rivalizeze cu ea. Sara era unică și este de neînlocuit.".

Dar un bărbat încă tânăr și plin de înflăcărare nu poate renunța total la plăcerile simțurilor. Jack avusese așadar aventuri și legături. Fără să le caute, de altfel. Frumos, bogat

și seducător, plăcea femeilor, și unele dintre ele, care vedeau în acest bărbat văduv o inimă de cucerit, se aruncaseră fără reticențe de gâtul lui!

Zadarnic. Obișnuit cu amintirea luminoasă a Sarei, compara inconștient fiecare nouă cucerire cu imaginea idealizată a fostei lui soții. În mod inevitabil decepționat, avea tendința să scurteze legăturile sau să le transforme în amabile camaraderii.

Și zilele, anii, treceau. Copiii creșteau, ocupând încetul cu încetul un loc excesiv în viața acestuivăduv neconsolat. „Marea iubire, se gândea el câteodată, nu ți se întâmplă decât o dată în viață. Atunci, neputând fi un soț sau un amant, să încerc cel puțin să fiu un bun tată."

Și iată că în mijlocul acestei resemnări dulci-amare, Cristina Kinley, apăruse ca un trăsnet în viața ordonată a lui Jack Millard! Frumoasă, elegantă, adorabil de feminină, în același timp dinamică și creativă, trăda, sub aerele ei sfidătoare, o vulnerabilitate care o făcea extrem de tulburătoare. Stârnea dorința de a o proteja, liniști, răsfăța...

Ridicând capul spre cerul înstelat, Jack scoase un suspin adânc. Că se îndrăgostise de Cristina era de netăgăduit. Dar tot restul, îndeosebi această fragilitate pe care o atribuia tinerei femei, nu era poate decât rodul imaginației lui. Ce ridicol! se gândi el.

O pală de vânt rece se strecură brusc prin răscroiala bluzonului lui Jack. Tremurând el se grăbi să intre în interiorul cortului unde se ghemui în bătrânul lui sac de dormit din puf de gâscă.

***

Cristina se trezi tresărind brusc în mijlocul nopții. Vântul și ploaia, deopotrivă dezlănțuite, zgâlțâiau crengile copacilor, lovind acoperișul bungaloului și făcând să geamă ușile și ferestrele.

Aprinzând veioza de pe noptieră, tânăra femeie își privi ceasul: trei și zece minute. Nu era încă momentul să se trezească și încercă să adoarmă din nou.

În zadar. Furtuna nu se potolea. Dimpotrivă, își dublă violența, umplând atmosfera cu un vacarm infernal ale cărui ecouri răsunau lugubru în inima neliniștită a Cristinei.

Pentru că întotdeauna se temuse de furtună. Copilă, cunoscuse excesele musonului, și-i rămăsese o teamă instinctivă de trombele de apă căzute din cer și care puteau provoca inundații dramatice.

În noaptea asta, în plus, avea un dublu motiv să fie neliniștită: Jack, sub micul și fragilul lui cort, se găsea în inima vijeliei. Ce s-ar întâmpla dacă un copac dezrădăcinat cădea peste fragilul adăpost de pânză?

O clipă, încercă să-și spună că Jack era major și că nu avea de ce să se simtă responsabilă pentru ce i se putea întâmpla.

Dar acest raționament, corect în fond, nu reuși să-i alunge îngrijorarea. Și în cele din urmă, neputând să mai stea locului, se sculă, își puse niște pantaloni vechi, o haină impermeabilă, cizme de cauciuc și se avântă curajoasă în grădina răvășită de furtună.

Afară, o ploaie torențială încețoșa contururile tufișurilor și urma aleilor; și Cristina trebui să se îndrepte orbește spre lacul lângă care Jack își instalase cortul.

Din fericire, luase cu ea o lanternă și putu astfel să localizeze cortul: un biet obiect care se încovoia sub asalturile vijeliei, dând impresia că va fi smuls dintr-o clipă în alta!

Speriată, imaginându-și deja că Jack putea fi leșinat sau rănit sub adăpostul lui nesigur, Cristina nu-și mai stăpânea emoția.

– Jack! strigă ea, ești aici?

Închiderea cu fermoar a cortului se deschise brusc și Jack își arătă vârful nasului.

– Cristina! Ce cauți afară pe o asemenea vreme?

Aventurându-se să scoată afară o mână, prinse brutal încheietura tinerei femei și o făcu să intre cu forța înăuntru, unde se prăvăli udă leoarcă pe vechiul sac de dormit din puf de gâscă.

După ce închise fermoarul cortului, Jack îi trase o săpuneală Cristinei.

– Ești complet nebună! Să ieși pe o asemenea furtună! Privește în ce hal ești...

– Eu... se bâlbâi ea, nu puteam să te las afară pe vremea asta!

– Nu sunt afară, ci la adăpostul cortului meu.

– Asta crezi tu. Dar dacă furtuna se intensifică, cortul tău va fi luat pe sus ca un fir de pai!

– Nu-i nici un pericol! replică Jack râzând. Acest cort este de o calitate excelentă și l-am montat după toate regulile artei.

– Înfumuratule! Nu știi că nici un cort nu rezistă unui ciclon?

– Un ciclon? Slavă Domnului, n-am ajuns acolo!

– Cu siguranță. Dar având în vedere violența furtunii, un copac poate cădea pe cortul tău și să te strivească.

– Ah, da? Mărturisește că dacă s-ar întâmpla asta ai scăpa de mine!

Exasperată de sarcasmele interlocutorului ei, Cristina îi replică pe același ton de umor negru:

– Să lăsăm sentimentele mele deoparte. Ceea ce mă îngrijorează în cazul tău este să nu mă trezesc cu un cadavru pe proprietatea mea.

– Evident. Un cadavru poate ruina reputația unui motel ca al tău!

– Destul cu glumele! îi aruncă ea, exasperată. Haide urmează-mă în bungalou.

El zâmbi resemnat.

– Imediat, drăguță doamnă. Cum aș putea refuza o invitație atât de amabilă? De altfel, având doi copii de întreținut, trebuie să fiu atent cu viața mea!

Cristina nu-i răspunse. Ironiile lui Jack o agasau în cel mai înalt grad, dar nu voia să piardă timpul cu discuții. Nu era esențial să-l scape de un pericol de care nu părea conștient?

– Mergem? îl întrebă ea tăios.

– O clipă, frumoasă nerăbdătoare. Lasă-mă să iau o geantă și acest poncho ca să ne acoperim. În sfârșit, ieșiră din cort. Jack, o cuprinse imediat de talie și o strânse lângă el, în timp ce cu cealaltă mână ținea ponchoul deasupra capetelor lor.

Vântul și ploaia nu slăbiseră nici un pic, și în timp ce-și croiau drum prin întuneric, simțeau vijelia înghețată biciuindu-le cu sălbăticie spatele și picoarele.

Când ajunseră în sfârșit la bungalou, erau uzi leoarcă și primul gând al Cristinei fu să alerge să se schimbe. Jack se îndreptă liniștit spre soba cu lemne ca s-o reaprindă. Făcuse acest gest în mod spontan, ca și cum s-ar fi aflat la el acasă și această siguranță de stăpân al casei o irită în mod inconștient pe tânăra femeie. Obișnuită cu independența, îi era greu să tolereze ca un bărbat, chiar în circumstanțe excepționale, să pătrundă în micul ei univers.

– Nu era nevoie să-ți dai atâta osteneală, îi spuse ea. Am să mă duc la culcare.

Exact în clipa aceea, răsunară mai multe tunete. Jack se întoarse spre Cristina cu un aer malițios.

– Cu tot acest vacarm, crezi că vei putea dormi? Rămasă fără replică, alergă și se închise în baie. Se șterse și îmbrăcă haine uscate, ce fericire!

Revenită în salon, se simțea într-o dispoziție mai bună; și când auzi soba duduind, îi mulțumi lui Jack cu un zâmbet recunoscător.

– Mulțumesc, îi spuse. Și dacă vrei să faci un duș, baia este la dispoziția ta. Ți-am lăsat un prosop de baie la dispoziție...

– Ești un înger, răspunse el pe un ton grav.

Luându-și geanta de voiaj care conținea haine de schimb, el se îndreptă fluierând spre baie. Cristina, în acest timp, se ocupă să pună pe foc o ciocolată.

Și când Jack se întoarse în salon, avu surpriza să găsească, pe masa joasă din fața camapelei, două căni fumegânde.

Cu un zâmbet de pașă, el se așeză alături de Cristina, inspirând cu delectare mirosul ciocolatei.

– Ce gazdă perfectă ești! murmură el cu o voce răgușită și senzuală. M-ai salvat de furtună, mi-ai oferit sala de baie și în final mă reconfortezi cu acest nectar. Mmm... i-ai adăugat și rom?

– Da. După toate aceste emoții, m-am gândit că avem nevoie de un întăritor.

– Te ador, Cristina! zise el bătând-o ușor pe umăr cu un gest afectuos.

Ea tresări instinctiv și se posomorî. Ceea ce nu scăpă ochiului avizat al lui Jack.

– De ce ești atât de sălbatică, Cristina? Ți-e cumva teamă de mine?

– Nu. Dar nu am încredere în tine.

– De ce?

– Insistențele tale mi se par ciudate.

– Ciudate? Un bărbat liber de orice angajament n-are dreptul să-ți facă puțină curte?

– Un bărbat ca tine, bogat și seducător, n-ar trebui să se intereseze de o femeie ca mine.

– Și de ce, mă rog?

– Pentru că, în mod normal, un om de afaceri de patruzeci și cinci de ani este atras de fete care au jumătate din vârsta lui. Una din acele creaturi de vis a căror tinerețe și frumusețe le fac irezistibile!

Un surâs ironic flutură pe buzele senzuale ale lui Jack.

– Să nu te încrezi în generalități amăgitoare, draga mea Cristina. În ceea ce mă privește, de exemplu, nu sunt deloc atras de „creaturile de vis". Tu ești aceea care mă fascinezi.

Ea ridică din umeri cu un aer neîncrezător.

– Eu n-am totuși nimic fascinant. Nu sunt nici tânără, nici sexy, nici bogată...

Jack îi aruncă o privire scrutătoare.

– De ce te subapreciezi astfel, Cristina? Ești mai tânără decât mine și mult mai sexy decât crezi. În ce privește banii, puțin îmi pasă. Am destui pentru amândoi!

Ea oftă. Cu cât reflecta mai mult la asta, cu atât înțelegea mai puțin de ce Jack se încăpățâna să-i facă totuși curte.

– Ce aștepți de la mine? îl întrebă ea pe un ton dintr-o dată obosit.

El îi aruncă un zâmbet fermecător de tandru și de călduros.

– Ce vreau, dragă Cristina, este să te cunosc mai bine. Să petrec mai mult timp cu tine, să discutăm, să râdem, să te sărut... și de asemenea, când va veni vremea, să fac dragoste cu tine.

Ea tresări, stupefiată de sinceritatea lui.

– Niciodată! exclamă ea.

– Te amăgești! îi răspunse el râzând. Cunoști fără îndoială acest proverb: „Nu trebuie niciodată să spui: fântână n-am să beau din apa ta.".

Luându-l în serios, îl ironiză.

– Am băut deja din această „fântână" și nu sunt pregătită să încep din nou!

– Faci aluzie la căsătoria ta?

Un zâmbet dezamăgit strânse frumoasa gură a Cristinei.

– Cum să nu mă gândesc la asta? Toți bărbații sunt la fel: cât timp doresc o femeie, o copleșesc cu cadouri și cu promisiuni. Dar îndată ce dorința lor scade sau se stinge, își uită frumoasele promisiuni. Atunci, decât să fiu din nou decepționată și părăsită, prefer să trăiesc singură și să nu contez decât pe mine însămi. Greșesc oare?

– Da, deoarece ai o idee greșită despre bărbați. Nu toți sunt ca fostul tău soț.

– Poate... Asta nu-i împiedică pe cei mai mulți dintre ei să fie conduși de dorințele lor sexuale. Or, trebuie să știi: asta nu mă interesează. Și chiar dacă ai reușit... să-ți atingi scopul cu mine, vei fi extrem de decepționat!

Cum el izbucni în râs, ea se posomorî.

– Nu râde, vorbesc serios!

– Nu râd de tine, ci de prejudecățile tale. Te crezi frigidă, dar sunt aproape sigur că te înșeli. Nu există femei frigide. Nu există decât bărbați nepricepuți...

Cristina roși violent, foarte jenată de turnura pe care o lua discuția. Dar Jack nu era omul care să lase un subiect în suspensie când se simțea vizat. Astfel că merse drept la țintă.

– Răspunde-mi sincer, Cristina: te temi să faci dragoste?

– Hm... da, mărturisi ea în mod jalnic. Mai ales cu un bărbat cu experiență ca tine.

El zâmbi cu puțină infatuare.

– Este tocmai ceea ce ar trebui să te liniștească. Voi fi foarte răbdător și te vei obișnui încetul cu încetul...

– Nu! exclamă ea cu o licărire de spaimă în ochi.

– Cu atât mai rău, i-o întoarse el pe un ton tolerant.

Uimită că se resemnase atât de repede, Cristina îl privi cu o figură îmbufnată. Căci, de fapt, nu știa deloc ce voia, fiindu-i la fel de teamă să-l piardă pe Jack și să-i acorde favorurile ei...

Ghicind impulsurile contradictorii care o frământau pe tânăra femeie, Jack se apropie de ea și o îmbrățișă cu mare blândețe.

– Lasă-mă să te strâng la piept, Cristina. Îți promit că lucrurile nu vor merge mai departe.

– Ea se lăsă în seama lui, prea fericită să se poată cuibări la pieptul lui primitor. Era atât de bine să se simtă protejată, dorită, înțeleasă... și respectată!

– Vorbește-mi despre fostul tău soț, zise pe neașteptate Jack.

Cristina scoase un suspin adânc. Ea aprecia atât de mult compania lui Jack încât îi era oroare să evoce amintirile dureroase ale vieții ei conjugale. Totuși, se resemnă nedorind să decepționeze interesul sincer pe care-l simțea la interlocutorul ei.

Atunci, se destăinui îndelung, povestind tot felul de detalii pe care nu le dezvăluise niciodată cuiva. Și vorbind astfel, nu simțea nici rușine, nici neîncredere, fapt care o miră. Cum se pricepuse oare acest diavol de bărbat să-i câștige încrederea?

Acum că el știa aproape totul despre dezastruoasa ei căsătorie cu Peter, se simțea ca eliberată de o grea povară. Aproape bucuroasă. Astfel încât povestindu-i cele mai triste întâmplări din viața ei conjugală, se surprinse brusc izbucnind în râs.

– Vezi, îi spuse ea lui Jack, am reușit să trec peste eșecul căsătoriei mele, pentru că pot să râd!

– Râsul este o excelentă terapie, încuviință el. Dar cunoști tehnica „visului în stare trează"?

– Nu, zise ea intrigată. Dar abia aștept s-o cunosc...

– Este un joc, îi explică el. Vei închide ochii, mă vei asculta, apoi să-ți lași imaginația să rătăcească.

– N-ai să profiți de asta ca să mă seduci? întrebă ea pe un ton bănuitor.

El zâmbi, în timp ce o sclipire senzuală îi trecu prin ochii negri cu punctișoare de aur.

– Fii liniștită, Cristina: în ziua în care te voi seduce, totul va fi foarte limpede, cu acordul tău și cu ochii tăi bine deschiși... Până atunci, așază-te confortabil pe aceste perne, închide pleoapele, relaxează-ți toți mușchii corpului și să pornim...

Ea se supuse docilă poruncilor lui și ghidată de vocea dulce, caldă și profundă, porni pe aripile visului mai întâi ca o pasăre, zburând pe un frumos cer de vară pe care el o făcu să și-l imagineze. Ea plană multă vreme, survolând peisaje fabuloase pe care le vedea pentru prima dată. Căci câmpiile și pădurile nu sunt la fel văzute de sus. Descoperi frumusețI nebănuite...

După aceea, Jack, o făcu să revină pe teren ferm. O plajă de nisip alb, mărginită de cocotieri și scăldată de o mare netedă și călduță, de un albastru intens. Pe marginea plajei, văzu o vilă frumoasă, decorată cu o verandă, în spatele căreia se profila un peisaj de junglă luxuriantă. Totuși, nu îndrăzni să se afunde în junglă. Preferă să meargă pe marginea plajei și să respire briza parfumată care aducea stropi de apă, în timp ce picioarele i se înfundau în nisipul umed...

Toate visele, din păcate, au un sfârșit: și Jack, foarte încet, o readuse pe Cristina la realitatea prezentă. Când deschise ochii, fu aproape uimită să se regăsească în cadrul familiar al bungaloului ei.

– Ei da, zise Jack, puterea imaginației poate înfăptui adeseori minuni. Cum te simți, Cristina?

– Bine, foarte destinsă. Mica ta „metodă" mi se pare foarte eficace!

El zâmbi misterios.

– Am încă multe alte „metode" la dispoziția ta, draga mea. Dar pentru astă seară ne oprim aici cu experiențele, deoarece cred că este timpul să mergem la culcare, nu-i așa?

– Da, ai dreptate.

Ea se ridică, luă o cuvertură și o pernă dintr-un dulap și le puse pe canapea.

– Sper, îi spuse ea lui Jack, că acest pat improvizat îți va permite totuși să te odihnești.

– Da, va fi foarte bine. Noapte bună, Cristina.

Tânăra femeie se duse să se închidă în camera ei și adormi aproape instantaneu. Dar inconștientul ei, puternic marcat de ultimele ore petrecute cu Jack, îi impuse visuri cu o puternică notă erotică...

Lungită pe o plajă tropicală mărginită de cocotieri, era goală. Și Jack, aplecat asupra ei, o mângâia îndelung, șoptindu-i tandre chemări: „ să facem dragoste, Cristina. Ești atât de frumoasă, atât de dezirabilă!".

Acest vis delicios și tulburător sfârși prin a o trezi tresărind. Cercetă așternutul pe dibuite, crezând că va simți alături de ea corpul musculos al lui Jack. Dar nu, era singură.

Rămânea rușinată că avusese un asemenea vis. Ce rușine? își zise ea deodată. Să faci dragoste este un act normal pe care bărbații și femeile îl practică din negura vremurilor. Și ea nu trebuia să se învinovățească dacă în adâncul ființei, simțea nevoia unei împliniri sexuale...

În timp ce Cristina se dojenea astfel, observă că razele palide ale zorilor treceau deja prin perdele. Afară, furtuna nu mai era decât o amintire îndepărtată și în interiorul casei se răspândea un miros plăcut de cafea.

„O fi oare Jack, care face pe bărbatul de casă?" se întrebă ea cu inima bătând mai tare.

Într-adevăr, el era. Când Cristina, după ce îmbrăcase un capot, apăru în salon, îl găsi pe Jack bând o ceașcă de cafea, frunzărind o revistă. Atunci când auzi pașii Cristinei, el înălță capul și-i aruncă un zâmbet radios.

– Bună ziua, frumoasă gazdă. Ai dormit bine?

– Da, dar nu destul.

– Ce pot face să te repun în formă? O cafea bună? O omletă ca la carte?

Ea îl privi în tăcere, teribil de emoționată. Trecuse atâta timp de când să-și dea cineva osteneala să-i pregătească un mic dejun! Se instalară în bucătărie, unde Jack intră în acțiune cu zelul și știința unui bucătar desăvârșit. Cristina se lăsă servită și se desfătă. Omleta cu șuncă era delicioasă, feliile de pâine prăjită și unse cu unt erau mâna unui maestru!

La terminarea acestui mic dejun antologic, tânăra femeie știu că era definitiv cucerită de acest bărbat ieșit din comun. Și când Jack se aplecă să-i dea un sărut de rămas-bun, îi întinse buzele cu ardoarea spontană a a unei femei îndrăgostite.

Capitolul 6

După plecarea lui Jack, Cristina alergă să se privească într-o oglindă înaltă. La patruzeci și doi de ani, cu o față pândită de riduri și care nu mai avea frăgezimea primei tinereți, cum putuse oare seduce un bărbat care nu avea decât dificultatea alegerii în materie de femei?

Îi spunea că o găsește fermecătoare, atrăgătoare, excelentă bucătăreasă. Aspira s-o cunoască mai bine, ardea de dorința de a face dragoste cu ea. „Așadar, își zise ea, probabil că nu arăt atât de rău!".

Retrăgându-se puțin din fața oglinzii, își inspectă fața și silueta fără indulgență. Ceea ce văzu o decepționă mai puțin decât prevăzuse: avea ochii expresivi, o carnație de piersică, părul blond cu reflexe cenușii era ondulat natural și strălucitor. Și mai ales, remarcă ea cu satisfacție, își păstrase o

siluetă de tânără. Zveltă și dreaptă, cu o talie de viespe și fără un gram de grăsime!

Liniștită în privința asta, Cristina putu să reflecteze cu calm la viitorul relației sale cu Jack. Un lucru era sigur: ea nu voia să se recăsătorească, refuza să-și sacrifice prețioasa ei libertate pentru un bărbat care putea, de la o zi la alta, s-o trădeze, așa cum făcuse Peter.

Și totuși, nu dorea nici să rupă relațiile cu Jack. Îl găsea inteligent, amuzant, reconfortant; și gândul să-l frecventeze nu-i displăcea.

Așa că, ce să hotărască?

În disperare de cauză, Cristina i se destăinui lui Carol, o prietenă foarte apropiată, venită s-o viziteze la motel. Brunetă drăguță, cu ochii verzi, Carol avea întotdeauna mult succes cu bărbații. Căsătorită foarte tânără și divorțată după câteva luni, avusese după aceea două legături serioase și mai multe aventuri. Se putea deci considera, spre deosebire de Cristina, că beneficia de o vastă experiență amoroasă!

– După părerea ta, o întrebă Cristina, poți să ai încredere într-un bărbat care este frumos, bogat, dinamic, și înnebunitor de seducător?

Carol clătină din cap cu un aer dubitativ.

– Să te temi de acest gen de bărbat. Prea răsfățat de viață, adulat de femei, are toate șansele să fie egocentric, pretențios și inconstant. Și vai de biata fată care se îndrăgostește de el!

În fața acestui raționament fără replică, Cristina nu se putu împiedica să strâmbe din nas. Mai mult sau mai puțin conștientă, sperase ca prietena ei o va incita să-l frecventeze pe Jack.

Ghicind decepția prietenei sale, Carol lăsă să-i scape un râs argintiu.

– Ce sperai să mă auzi spunând, draga mea?

– Hm... ceva mai încurajator, ca „încearcă și vei vedea!".

– Adevărat? Ei bine, îți spun: mergi înainte, Cristina. Numai să nu-ți faci iluzii. Și mai ales, nu te angaja. Consideră această relație drept o modalitate de a petrece momente agreabile, dar nu pune sentiment, te rog, și păzește-te să faci planuri de viitor!

Cristina se strâmbă din nou.

– Ceea ce-mi propui este o legătură nerușinată și nu o relație autentică!

Carol își acordă timpul să bea o înghițitură de cafea, apoi își încrucișă picioarele lungi acoperite cu ciorapi negri, aruncând o privire plină de ironie.

– Doar nu-ți imaginezi, totuși, că o să trăiești o mare pasiune cu acest play-boy philadelphian? Să-i juri dragoste eternă, să te măriți cu mare pompă... în sfârșit, toate aceste prostii care amețesc mințile tinerelor care oftează după Făt-Frumos?

– Oh! nu, replică prompt Cristina. Tu știi foarte bine că nu mai vreau să aud de căsătorie!

– Atunci, care este problema?

Puțin enervată de tergiversările prietenei sale, Carol oftă adânc și se adânci într-o tăcere preocupată.

– Bine! zise ea după un timp. Să admitem că te hotărăști să continui relația ta cu Jack. De ce te mai temi? Ce s-ar putea întâmpla mai rău între tine și el?

– Ei bine... să ne îndrăgostim unul de altul. Atât de mult încât să sfârșim prin a ne căsători.

– Și ce-i cu asta?

– După aceea, va veni începutul sfârșitului.

– Adică?

– Ei bine, după câteva luni de căsnicie, Jack se va sătura de mine și se va interesa din nou de frumusețile cărnoase care se învârt în anturajul lui.

Carol zâmbi cu un aer atotștiutor și luă un ton sentențios.

– Ăsta, draga mea, este un risc de asumat. După patruzeci de ani, majoritatea bărbaților sunt chinuiți de andropauză și pentru a-și regăsi o tinerețe care le scapă, încep să facă intens curte puștoaicelor!

Cristina clătină din cap și scoase un suspin descurajat.

– Tocmai de asta mă tem atât de mult să mă recăsătoresc.

– Și ai multă dreptate. Dar asta nu te împiedică să o iei puțin mai pe îndelete! Dacă acest Jack Millard este atât de senzațional cum pretinzi, de ce nu ți-l faci amant? Asta nu te angajează la nimic. Și asta te-ar scuti de un regret etern: acela de a fi lăsat să-ți scape această pasăre rară!

***

Cristina urmă cuvânt cu cuvânt recomandările lui Carol. Acceptă să răspundă la telefoanele lui Jack, să-l primească la motel în orele libere, să iasă cu el la Philadelphia pentru a cina la restaurant sau să asiste la spectacole.

Revenea la viață. Fără a fi cu adevărat conștientă, deoarece relația ei cu Jack se desfășura într-un climat atât de relaxat încât nici nu-și mai punea întrebări. Totul i se părea atât de firesc!

Pe nesimțite, Jack deveni prietenul ei cel mai drag. Împărtea cu ea grijile ei, o sfătuia, o făcea să râdă povestindu-i aventurile lui pitorești în cele patru colțuri ale planetei. Și în general, își dădea osteneala s-o facă să iasă din rutina ei, inițiind-o în farmecul unei vieți sociale și culturale dozată cu pricepere.

Mână în mână, făceau lungi plimbări în oraș sau la țară, fără să le pese de vântul rece de iarnă care le biciuia fețele. Nu oboseau niciodată să schimbe confidențe. Copiii, munca, voiajurile, muzica, pictura, gastronomia, ecologia, ravagiile capitalismului și necesitatea unei repartiții mai bune a bogățiilor, totul le servea drept subiecte de discuție; și descopereau cu o surprindere încântată că împărtășeau aproape întotdeauna același punct de vedere asupra problemelor esențiale.

Copilăria lor, de asemenea, prezenta unele puncte comune. Cristina era nepoata unei vechi doamne englezoaice care-i marcase din plin imaginația cu gustul ei pentru interioare cochete și respectul sacrosant pentru ora ceaiului; Jack avea o bunică franțuzoaică puțin extravagantă, care trăia încă într-o somptuoasă vilă pe Coasta de Azur. Această bunică excentrică și generoasă îi dezvoltase spiritul de răzvrătit împotriva ordinii stabilite și-i insuflase simțul de cruciadă în favoarea celor năpăstuiți.

Influențați durabil de aceste două bunici europene cu personalitate puternică, Cristina și Jack luptau fiecare în felul lui împotriva spiritului îngust conformist care domnea adesea în comunitățile din „America profundă".

La Cristina, această stare de spirit se dezvoltase mai cu seamă după ratarea căsătoriei. Dar la Jack era vorba de o răzvrătire care se dezvoltase din copilărie. Încă de copil, se răsculase împotriva disciplinei stricte din colegiile importante unde îl înscriseseră părinții. Elev nedisciplinat și contestatar, pricinuise numeroase griji onorabilei sale familii. Și mai târziu, când fusese integrat întreprinderii familiale, nu întârziase să joace rolul incomodului. Obținând în cele din urmă permisiunea să abandoneze posturile cheie ale companiei, fusese mutat disciplinar în acest „departament umanitar" unde putea în sfârșit să-și realizeze aspirațiile sufletului său generos...

Căci Jack, Cristina își dădea seama cu fiecare zi mai mult, era un om profund altruist, a cărui principală grijă nu era să se îmbogățească, ci dimpotrivă să redistribuie averea familiei celor defavorizați din civilizația capitalistă.

Bineînțeles, Jack nu se lăuda niciodată cu preocupările lui umanitare. Era un om rezervat, care se străduia să ascundă bunele lui acțiuni și nobilele sale sentimente sub ironii nepăsătoare pe care oamenii puțin informați le luau drept bune.

Jack, totuși, nu era un sfânt. Bărbat profund senzual, o dorea pe Cristina și nu i-o ascunsese niciodată. De aceea, la întoarcerea dintr-o plimbare prin pădure sau după un tête-à-tête la restaurant, îi fura tinerei femei sărutări care puteau fi, potrivit împrejurărilor, impalpabile mângâieri sau elanuri pătimașe, pline de o senzualitate înfocată.

Totuși, spre marea ușurare a Cristinei, aceste îmbrățișări pline de tandrețe nu erau niciodată urmate de o cerere insistentă de a merge mai departe... Intuitiv și delicat, Jack simțea că tovarășa lui nu era încă pregătită să i se dăruiască, și-i respecta voința.

Voință nesigură, la drept vorbind. Deoarece Cristina ardea ea însăși, de dorința de a-i aparține lui Jack. Niciodată un bărbat nu trezise în ea o dorință atât de violentă. Și în fiecare noapte, când se găsea singură în marele ei pat rece, visa să se cuibărească în brațele călduroase ale lui Jack și să i se dăruiască trup și suflet. Dar în alte momente era cuprinsă de teamă și ezita...

Bucuria actuală pe care o cunoștea cu noul ei prieten nu se datora oare faptului că el încă nu reușise s-o cucerească deplin? În ziua când îi va ceda, va înceta să fie o cetate de cucerit și războinicul din el, vânătorul care dormita în el va pleca pe urmele altor prăzi...

Cristina era conștientă de acest lucru și pentru acest motiv se străduia să nu se atașeze prea mult de Jack. Dar asta n-o împiedica să trăiască din plin, zi de zi, bucuria unei femei îndrăgostite. Se schimbase. Munca ei la motel o pasiona mai puțin ca înainte. Oh, bineînțeles, îndeplinea cu aceeași conștiinciozitate obligațiile ei de gazdă; dar o făcea cu o oarecare detașare mai mult ca o datorie decât ca o rațiune de viață.

Splendorile naturii, în schimb, influențau mai mult ca înainte sensibilitatea. De când era îndrăgostită de Jack – ei, da, trebuia să spună lucrurilor pe nume! – era mult mai sensibilă la schimbările climatice, de sezon. Avea ciudata impresie că trăia în simbioză cu elementele naturii, o uimea o rază de soare iarna, era încântată de un cer cu norișori albi schimbători, de o ploaie binefăcătoare sau de roua dimineții care presăra picături irizate pe arbuștii din grădină.

Climatul Pennsylvaniei, în plină iarnă, este uneori foarte aspru; și burnița se poate adesea transforma în averse. Totuși, puțin o interesa pe Cristina. Ea care detestase întotdeauna ploaia, se surprindea că-i place. Își oferea cu plăcere fața șiroaielor de apă; și când crivățul iernii îi încurca părul și îi

smulgea fularul, își amintea exclamația lui Chateaubriand, celebrul scriitor francez: „Ridicați-vă, furtuni așteptate!".

Căci vântul și ploaia, ce erau altceva decât o reacție pasională a naturii? Și Cristina, care trăia ea însăși o legătură pasională, găsea în elementele dezlănțuite un ecou al tumultului inimii ei.

***

Dana, evident, nu întârziase să observe schimbările notabile survenite la mama ei. Fericită s-o vadă pe aceasta renăscând la o adevărată viață de femeie, nu se sfii s-o tachineze în legătură cu asta.

– Ei bine, mamă, s-ar spune că Jack Millard a câștigat în sfârșit pariul?

– Ce vrei să spui?

– Se pare că ți-a sucit capul. De altfel, ce-i atât de uimitor? O femeie care frecventează un bărbat atât de seducător nu poate fi decât în al nouălea cer!

– Ce tot spui acolo? Jack și cu mine nu suntem decât prieteni.

– Taratata!... Știu să fac deosebirea dintre dragoste și prietenie. Și tu, mamă, ești în-dră-gos-ti-tă! Mă bucur pentru tine. Am dorit întotdeauna ca mama mea dragă, încă tânără și frumoasă, să-și abandoneze singurătatea sterilă pentru a deveni din nou o femeie îndrăgostită. Și iată, s-a întâmplat!

Patroana „Motelului îndrăgostiților" și-a încredințat inima celui mai fermecător dintre clienți... Nu este teribil de romantic?

***

Cristina era ocupată cu socotelile ei când Jack apăru pe neașteptate în holul motelului. Îmbrăcat ca de obicei cu o perfectă eleganță, purta un superb pardesiu de alpaca albastru, luminat de un fular de mătase. Părul lui negru ca smoala, ciufulit, dovedea că alergase.

– Cristina, spuse el cu o voce febrilă, am vești importante pentru tine. Dar poate te deranjez?

– Hm... nu. Numai că nu te așteptam. Te credeam la birou.

– Eram într-adevăr acolo, cu un maldăr de dosare de rezolvat. Dar am primit un telefon de la un prieten care mi-a schimbat planurile. Trebuie să-ți vorbesc.

– Despre ce este vorba?

– Am să-ți explic... dar nu aici. Putem ieși câteva clipe în grădină?

– Se înțelege. Doar să-mi pun un mantou...

Afară era foarte frig și Cristina își ridică instinctiv gulerul mantoului. Jack își înnodă mai strâns fularul în jurul gâtului.

– Brrr, nu este deloc cald! O vreme ideală să zbori spre tropice.

– De ce spui asta?

– Pentru că tu și cu mine, draga mea, vom fugi curând de rigorile iernii ca să ne încălzim sub soarele Caraibelor.

Cristina își încruntă sprâncenele cu un aer uluit.

– Ce-i cu acest nou capriciu, Jack? întrebă ea.

– Nu este o glumă, Cristina. Lunea viitoare, îți faci bagajele și o ștergem cu avionul într-o insulă din Antile. De atâta timp visez să te smulg din munca ta grea, acum a venit timpul! În Caraibe, iarna este cel mai bun sezon pentru a admira frumusețea mării și a peisajelor.

Jack părea sincer. Cristina credea totuși că o luase razna. Și nu se lipsi să-l dojenească.

– Jack, nu ești serios. Cum să-mi fac bagajele și să las baltă îndatoririle mele de la motel de pe o zi pe alta?

– Poți s-o faci foarte ușor, Cristina. Aici ești secondată de oameni competenți: un bucătar, o chelneriță, o cameristă. În timpul absenței tale, ei vor fi perfect capabili să-și asume în locul tău toate sarcinile pe care le iei asupra ta în mod obișnuit. Nu uita acest principiu bine cunoscut în lumea afacerilor: un bun patron este cel care știe să-și delege puterile. Așa că, acceptă să faci concesii și însoțește-mă la Saint-Barlow!

Capitolul 7

Speriată de această neașteptată propunere, Cristina nu știu ce să răspundă.

– Tu... spui Saint... Saint Barlow? De ce am merge acolo?

– Pentru că am primit un telefon de la vechiul meu prieten Joe. Nu mai aveam vești de la el de mai bine de un an, și iată că aflu că pune pe roate o nouă afacere foarte interesantă, în care îmi propune să investesc capital! Evident, asta merită să mă gândesc. De aceea, m-a invitat la Saint-Barlow ca să discutăm prin viu grai.

– Înțeleg, răspunse Cristina. Dar nu văd în ce măsură mă privește această invitație...

Jack luă tandru bărbia tinerei femei și depuse un sărut ușor pe buzele ei.

– Prostuță mică! Nu știi că nu mă pot împiedica să vorbesc despre tine tuturor prietenilor mei? De aceea, bineînțeles, te-am pomenit în convorbirea cu Joe și în mod firesc, a propus să mă însoțești acolo.

Cum Cristina păstra tăcerea, întrebându-se asupra seriozității unei propuneri atât de neașteptate, Jack își etală toată puterea de convingere pentru a o îndupleca.

– Ce te face să eziți, Cristina? Mi-ai spus totuși întotdeauna că-ți plac mult călătoriile... Și aceasta ar trebui să te încânte. Imaginează-ți o clipă: un cer albastru violet, o plajă cu nisip alb umbrită de palmieri și marea nesfârșită, verde turcoaz, netedă și caldă în care vei putea înota fără cea mai mică teamă! La marginea plajei, în mijlocul unui pâlc de palmieri, o casă albă colonială oferind răcoarea verandei sale, mobilată cu fotolii și a cărei balustradă servește drapt stinghie pentru păsări cu penaj colorat, venite să aștepte nerăbdătoare firimiturile de la micul nostru dejun... Mmm, mi se pare că sunt deja acolo!

Cristina, transportată pe aripile visului, se credea ea însăși deja la Saint-Barlow. Peisajul descris de Jack semăna cu „visul în stare trează" pe care-l făcuseră împreună, în acea faimoasă noapte cu furtună; și tânăra femeie simți brusc o irezistibilă dorință să plece. Da, să plece! Să spună adio, chiar pentru câteva zile, iernii aspre din Pennsylvania, să uite ploaia, vântul și frigul și să-și acorde, pentru prima dată după atâția ani, o pauză meritată, o diversiune necesară monotoniei apăsătoare a obligațiilor zilnice!

Simțind-o pe Cristina pe jumătate convinsă, Jack insistă mai mult.

– Spune da, draga mea. Este o ocazie cu care poate nu ne mai întâlnim: o insulă paradisiacă, prieteni simpatici care să ne primească... Și departe, foarte departe de grijile noastre cotidiene și timp, mult timp numai pentru noi!

Un fior rece o străbătu pe Cristina. Jack și cu ea, amândoi pe acea insulă îndepărtată, pe acele plaje pustii, pe drumuri pe jumătate ascunse în jungla luxurinată... Semăna cu paradisul lui Adam și al Evei... dar era și cel mai sigur mijloc de a ceda plăcerii simțurilor!

Ghicind temerile companioanei lui, Jack se arătă ironic, dar îndatoritor.

– De ce te temi, Cristina? Că voi profita de dulceața nopților din Caraibe pentru a face dragoste cu tine pe o plajă, la lumina stelelor?

– Oh! nu-i vorba de asta...

– Ba da, asta este problema. Știi bine că ard de dorința de a face dragoste cu tine! Și acolo, în mijlocul acelui paradis tropical, tentația va fi și mai puternică!

Deodată, o prinse de umeri și o strânse lângă el.

– Vezi, draga mea: sunt sincer cu tine. Dar încetează să-ți fie teamă; nimic nu se va întâmpla fără consimțământul tău. Dacă îți propun această călătorie este înainte de toate pentru a putea uita grijile tale zilnice și a te relaxa într-un cadru privilegiat. Restul va veni dacă... dacă trebuie să se întâmple.

Erau cuvintele pe care Cristina le aștepta. Atunci, uitând de orice prudență, spuse da. Acest sejur în Antile era un vechi vis al ei. În revistele de călătorii pe care le urmărea cu nesaț, văzuse cu regularitate reportaje despre Caraibe. Saint-Lucie, Barbados, Trinidad, Tobago, Bahamas... și bineînțeles Insulele Virgine, răspândite în vreo cincizeci de insulițe între Saint-Bartelemy și Porto Rico. Saint Barlow, unde Jack voia s-o ducă, făcea parte din acest arhipelag: o insulă minusculă pierdută în mare, trebuia să constituie un loc ideal de sejur departe de mulțimea turiștilor și de argumentele promotorilor...

Cuibărită cu încredere la pieptul călduros al lui Jack, Cristina șopti dintr-o suflare:

– Trebuie să fie atât de frumos în Insulele Virgine! O să le vizităm pe toate, nu-i așa? Pădurile luxuriante de palmieri, câmpurile de trestii de zahăr, grădinile de orhidee, golfulețele pustii, peșterile misterioase...

În loc de răspuns, el puse stăpânire cu tandrețe pe buzele care i se ofereau.

***

În ziua plecării, era un timp urât, cu burniță; și Cristina, urcând în avionul cu reacție particular al lui Jack, simți o bucurie deplină. Ce fericire să părăsească această burniță pentru a regăsi soarele Caraibelor!

Avionul lui Jack era o bijuterie de confort luxos: scaune de piele, crom strălucitor, muzică agreabilă și personal plin de atenții.

Necrezându-și ochilor, Cristina avu deodată impresia că este o eroină de film. Uimirea ei era atât de mare încât abandonă pentru prima dată firea ei neîncrezătoare și suspicioasă pe care i-o făurise nefericirile vieții ei conjugale.

Așa încât se lăsă firesc în voia fericirii ireale de a traversa văzduhul în compania celui mai seducător dintre bărbați și într-o atmosferă de basm.

La bordul acestui avion, pasagerii erau într-adevăr tratați ca niște regi și totul fusese conceput pentru a le face plăcere. Prânzul, compus din icre negre și pate de ficat, fu însoțit de șampanie dom perignon servită în pahare de cristal gravate.

– În onoarea cui este această șampanie? întrebă Cristina râzând.

Jack râse la rândul lui.

– Nu știi, îi șopti el la ureche, că sărbătorim începutul unei mari aventuri? Aventura noastră?

Ea se înfioră. Mângâierea delicată a buzelor lui Jack atingându-i ușor lobul urechii o tulbură mai mult decât această revelație. Deodată, se simți atât de apropiată de el!

Atunci, veselă și neținând seama de umbrele trecutului, ridică paharul și ciocni pentru fericirea nouă pe care păreau s-o simbolizeze bulele jucăușe ale șampaniei.

Această fericire căpătă curând culori strălucitoare când avionul începu să coboare spre Saint-Thomas. Cu nasul lipit de hublou, Cristina descoperi o insulă tropicală foarte verde înconjurată de o coastă pitorească brăzdată de golfuri și de golfulețe alternând cu plaje cu nisip aproape alb. În jurul insulei, albastrul indigo al mării se colora în verde turcoaz în apropierea țărmurilor.

Impresionată, Cristina abia observă că avionul aterizase. Mașinal, se ridică și-l urmă pe Jack pe micul aerodrom, unde schimbară avionul.

De data asta nu mai era vorba de un avion cu reacție particular și nici de confort! Micul avion pe care se îmbarcară ca să ajungă la Saint-Barlow era de fapt un avion de model mai vechi care asigura naveta între diversele insulițe ale arhipelagului. Un aparat care avea probabil multe ore de zbor la activ și al cărui motor era deosebit de zgomotos...

Nici suspensiile nu erau mai bune și Cristina, scuturată ca un pom, căută mâna lui Jack pentru a se încuraja în timp ce aparatul rula pe pistă înainte de a decola. Dacă n-ar fi fost atât de fericită, s-ar fi temut pentru viața ei!

Din fericire, călătoria nu dură mult și Saint Barlow apăru curând în ochii călătorilor ca un smarald montat într-o casetă de bijuterii din catifea albastră.

Pe pista improvizată a micii insule, aparatul se așeză după mai multe salturi, provocându-i Cristinei o ultimă spaimă; dar

toate acestea fură repede uitate. Joe, prietenul lui Jack, îi aștepta la ieșirea din avion cu jeepul lui, și acesta îi duse pe drumuri pitorești până la proprietatea lui, situată la marginea plajei în mijlocul unui pâlc de palmieri și a unei abundențe de plante agățătoare.

„Exact ca în visul meu!" se gândi Cristina cu emoție. Era așadar adevărat că un vis se poate realiza? Poate că, la urma urmei, este suficient s-o vrei cu adevărat...

Teresa, soția lui Joe, îi aștepta pe călători în interiorul casei. Roșcată, cu ochi negri călduroși, părea să fie de aceeași vârstă cu Cristina. Zâmbitoare, prietenoasă, arătă celor doi camerele pe care le pregătise pentru ei.

– Cele două camere ale voastre împart aceeași terasă, preciză ea.

După ce avu o ezitare, adăugă cu umor:

– Pentru că nu știam dacă dormiți împreună, v-am dar camere învecinate. Astfel, veți putea alege formula care vă convine...

Cristina aruncă o privire rapidă camerei sale, dar reveni repede pe terasă, atrasă irezistibil de priveliștea de basm care i se oferea: coline rotunde, acoperite de o junglă deasă în care se distingeau arbori cu forme spectaculoase care nu se întâlneau decât la latitudinile tropicale: manglieri, tamarini, eucalipți, arbuști cu flori catifelate în formă de stele albe sau roșii, jacaranda cu clopoței violeți,

strălucitori, al căror portocaliu depășea în intensitate culorile totuși foarte vii ale acestei vegetații dezlănțuite...

Pierdută în contemplare, Cristina nu remarcă plecarea lui Jack și a lui Joe, fără îndoială întorși în salon pentru a sta de vorbă.

Trezindu-se singură cu Teresa, se gândi că cel mai bun mijloc de a sparge gheața era să-i mulțumească pentru ospitalitatea ei.

– Casa dumneavostră este încântătoare și vă sunt recunoscătoare că m-ați invitat aici. În mijlocul unui asemenea peisaj, voi petrece o vacanță de vis! Mulțumesc, mulțumesc încă o dată.

– Nu-mi mulțumiți, răspunse Teresa. Mulțumită dumneavoastră, Jack revine și suntem atât de fericiți! Sincer, nu mai speram să se îndrăgostească într-o zi de o altă femeie...

Temându-se brusc că făcuse o gafă, Teresa se întrerupse și o privi pe Cristina cu un aer încurcat.

– Iertați-mă... nu știu dacă Jack v-a vorbit despre Sara.

– Ba da, bineînțeles.

– Sara, probabil v-a spus, era o persoană remarcabilă. Erau foarte îndrăgostiți unul de altul; și când a murit, durerea lui Jack a fost imensă, dramatică și am crezut că nu-și va mai reveni.

Un sentiment dezagreabil, care semăna cu mușcătura rușinoasă a geloziei, o copleși deodată pe Cristina. Fantoma

Sarei, soția adorată pe care Teresa i-o impunea în mod inconștient, venea să-i umbrească fericirea. Căci fără să îndrăznească să și-o mărturisească, i-ar fi plăcut să fie prima femeie care să tulbure inima lui Jack. În vreme ce, în realitate, nu era și nu va fi niciodată, în ciuda tuturor eforturilor sale, decât a doua...

Totuși, reflectând bine la asta, această gelozie retrospectivă era stupidă. Stupidă și meschină. „Să-mi fie rușine!" își zise ea. Cum îndrăznea oare să fie mâhnită, rănită de o dragoste conjugală exemplară, desigur, dar care aparținea unui trecut încheiat?

Prezentul, iată ce conta. Și faptul că Jack, după ce fusese atât de fericit cu soția lui, intenționa să-și refacă o viață sentimentală cu o altă femeie, ar fi trebuit să fie o încurajare, un motiv de speranță și nu de suferință!

– Ai cunoscut-o bine pe Sara? o întrebă ea pe Teresa cu o voce pe care o spera liniștită și detașată.

– Da, răspunse aceasta. Eram prietene...

Se întrerupse și o privi pe Cristina cu un aer preocupat.

– V-am rănit oare vorbind despre Sara?

Cristina se sili să zâmbească.

– Nicidecum. Știam deja de existența ei. În casa lui Jack am putut admira fotografiile ei mărite. Era foarte talentată.

Teresa respiră ușurată. Dar era mult prea rafinată pentru a nu sesiza tulburarea care o copleșea pe invitata ei. De aceea, se grăbi să schimbe subiectul.

– Vă place camera?

– Da, mult. Sunt și puțin decoratoare în clipele libere și culorile acestei camere mă încântă; galbenul pal, albastrul indigo, verdele ca migdala sunt ca un imn adus frumuseții acestei insule...

Teresa zâmbi, flatată.

– Instalează-te în liniște, Cristina. Bărbații probabil sunt absorbiți deja de discuțiile lor și asta îți dă timp să te odihnești înainte de cină. Vino pe verandă peste o jumătate de oră. Acolo ne luăm de obicei aperitivul. Ca să avem plăcerea de a contempla apusul soarelui savurând punciul tradițional.

După plecarea Teresei, Cristina își goli valiza și-și aranjă hainele în marele dulap cu mai multe oglinzi. Apoi își părăsi hainele de iarnă pentru o ținută ușoară; rochie de in de culoare gri, sandale din curele, inele de țigancă și pentru a se potrivi cu ambianța exotică, adăugă câteva picături de apă de toaletă cu miros de vanilie și scorțișoară.

„Pregătește-te în liniște" îi recomandase Teresa.

Dar Cristina, în seara asta, era incapabilă să stea liniștită. Totul se învălmășea în capul ei; și inima ei, plină de fericire, era și ea neliniștită.

Teresa, reînviind amintirea Sarei, de fapt stârnise din nou complexele Cristinei. Cum să lupte împotriva unei moarte atât de mult iubită? își spunea ea, tulburată.

Nevoasă, își privi ceasul. Era încă prea devreme pentru a merge pe verandă. De aceea, ieși din cameră și se duse să se sprijine în coate de balustrada terasei.

O secundă mai târziu, Jack apăru din camera învecinată.

– Cucu, frumoasă vecină!

Îmbrăcat complet în alb, ca un plantator de altădată, era atât de frumos că ar fi ispitit și o sfântă, și inima tinerei femei încetă o clipă să bată... Ce noroc avea să aibă un companion atât de seducător! Încă puțin și s-ar fi aruncat în brațele lui.

Dar pudoarea îi opri acest impuls și se mulțumi să-i zâmbească.

– Priveam peisajul, zise ea cu vocea gâtuită. Este atât de frumos!

Jack, care nu avea timiditatea Cristinei, se grăbi să i se alăture lângă balustradă și o îmbrățișă tandru.

– Tu ești cea frumoasă, dragostea mea! Mmm... ce-i cu acest parfum? Pielea ta dulce a adunat deja toate parfumurile din Saint Barlow?

Ea pufni în râs. Era atât de bine să râdă!

– La ce te gândești, draga mea? o întrebă Jack.

– La tine.

– Sper. Pentru că eu nu mă gândesc decât la tine. De aceea, adineauri, în camera mea, mă simțeam foarte singur!

Ea nu răspunse, teribil de emoționată. Remarca lui Jack nu era inofensivă. Noaptea urma să cadă curând și punea pe tapet o problemă crucială: vor împărți oare același pat?

Ca și cum ar fi citit gândurile tinerei femei, Jack îi aruncă o privire pătrunzătoare în care juca o licărire de tandrețe.

– În seara asta, draga mea, nu vreau să dorm singur. Simt nevoia să te țin în brațe, să te mângâi, să te iubesc... Să fim strâns uniți.

Însoțind gestul cu vorba, mângâie cu mâini nerăbdătoare sânii rotunzi ai însoțitoarei lui... Prin țesătura ușoară, Cristina simți căldura palmelor virile și o undă de plăcere o cuprinse. Și ea visa să se afle în brațele lui Jack, să simtă pe trupul ei arsura mângâielilor lui. Atunci, de ce să mai amâne?

Vocea lui Jack, care nu era decât o șoaptă, răsună ușor în urechea ei.

– Rămâi cu mine în noaptea asta, draga mea. Te rog. În sprijinul acestei rugăminți tandre, buzele lui senzuale alunecară de la urechea la ceafa Cristinei, într-un parcurs voluptuos.

Răvășită, ea cedă. Pentru că și ea îl dorea tot atât de mult cum o dorea el, nu mai avea nici un motiv să se eschiveze... Nu-i mai păsa de rațiune. În seara asta nu era decât o femeie, o simplă femeie supusă forței de nestăpânit a acestei naturi atotputernice al cărui rai tropical, pe care-l avea sub ochi, era o mărturie strălucitoare.

***

Cina pregătită de Teresa era o mostră perfectă a tuturor aromelor bucătăriei din Antile: chifteluțe de morun, crabi umpluți, tocană de carne de ied cu orez, piure de pepene galben... nimic nu lipsea pentru a încânta gusturile invitaților.

Aceștia, totuși, nu apreciară decât distrați această masă exotică. Bineînțeles, lăudară talentele de bucătăreasă ale Teresei și abordară fără ezitare subiectele de conversație lansate de Joe. Dar în sufletul lor, ce tumult!

Savoarea morunului picant, dulceața crabilor umpluți, miezul delicat parfumat al pepenelui galben... nu mai aveau pentru ei decât un gust obișnuit. Și unul și celălalt nu se gândeau decât la clipa apropiată când se vor găsi în sfârșit în mijlocul marelui pat protejat, ca în vremea colonială, de o plasă albă contra țânțarilor amintind voalul virginal al unei tinere mirese...

Capitolul 8

– Tremuri? se interesă Jack cu solicitudine.

Cristina respira anevoie, cu ochii pe jumătate închiși.

– Iartă-mă, am trac.

– Iubit-o, dacă tu...

Ea îl întrerupse cu promptitudine.

– Nu, Jack, sunt hotărâtă să-ți aparțin. Lasă-mi numai puțin timp...

În camera întunecată în care jaluzelele lăsau să treacă o palidă rază de lună, Jack și Cristina erau întinși amândoi pe pat, îmbrățișați tandru. Și rămaseră un timp nemișcați și tăcuți.

Jack aștepta răbdător să-și potolească tulburarea.

Știa ce simțea ea. În momentul acela, stăpânindu-și puterea dorinței, încerca numai prin căldura îmbrățișării lui să liniștească teama Cristinei.

Dar, în cele din urmă, dorința îi învinse răbdarea. Insidios la început, lăsă să-i alunece mâinile în lungul corpului ei fremătător...

Tânăra femeie, ca și cum nu aștepta decât acest semnal, începu atunci să se unduiască încet lângă el, asemenea unei sirene voluptuoase transportată de valurile pasiunii. Încurajat de această reacție, Jack își deschise nasturii cămășii și făcu să alunece bretelele rochiei ei de in.

Și Cristina, în modul cel mai firesc din lume se regăsi curând pe jumătate goală, lipită de pieptul musculos al lui Jack, al cărui păr puțin aspru îi furnica extrem de plăcut sânii.

Deodată, își aminti scena din baia camerei de la motel. În ziua aceea, nuditatea lui Jack o speriase.

În seara asta, era cu totul altceva. Încrederea care se stabilise încetul cu încetul între ei o eliberase de teama viscerală față de bărbați. Cu cât îl cunoștea pe Jack, cu atât dorea să-l cunoască mai bine. Și posesiunea fizică i se părea încununarea firească a acestei aspirații.

Așa încât uită să protesteze când o dezbrăcă în întregime. Să se găsească goală în fața acestui splendid corp de atlet îi permitea prin contrast să-și înțeleagă mai bine propria feminitate.

Din cauza unei căsătorii dezastruoase, se crezuse multă vreme o femeie neîmplinită. Și iată că, în brațele lui Jack, se descoperea femeie până în vârful unghiilor!

Totul în această îmbrățișare i se părea exaltant și trăia fiecare secundă cu o fervoare de novice care trecea la stadiul de inițiat. Sărutările fierbinți și mângâierile experte cu care Jack îi presăra corpul deșteptau în cele mai adânci fibre ale ființei ei senzații necunoscute și nespus de delicioase.

Asemenea unui val adus de un ocean dezlănțuit, se lăsă purtată în derivă într-o spirală nesfârșită de plăcere, în timp ce Jack, atent la reacțiile ei, continua să-și stăpânească ardoarea dorinței.

Amețită de un balet neîncetat de mângâieri, Cristina își uitase toate temerile. În noaptea asta, în brațele lui Jack, devenise o altă femeie. Pentru a desăvârși această metamorfoză, încât crisalida să devină fluture, nu-i mai rămânea decât să îndeplinească actul suprem, contopirea magnifică a îndrăgostiților ce se iubesc.

Atunci, ea fu aceea care-l imploră să-i dăruiască cea mai mare desfătare. Și când în sfârșit Jack o făcu a lui devenind o singură ființă, ea suspină de fericire pură.

Copleșită deplin pentru prima dată în viața ei, înaintă încet spre extaz, care îi smulse un gângurit ca al unei porumbițe, în timp ce Jack, într-o ultimă tresărire, o însoți pe culmile amețitoare ale voluptății.

***

Săptămâna la Saint Barlow trecu asemenea unui vis, răstimp fermecat, în care fiecare moment era magic.

Fericirea celor doi amanți nu cunoștea timpi morți. Făceau dragoste noaptea, sub palmierii de pe plajă, sau în plină zi, în vreun colț ascuns din junglă, lângă o cascadă răcoroasă al cărei murmur argintiu însoțea suspinele lor de voluptate.

În fiecare zi, sub mângâierile tot mai cutezătoare ale iubitului ei, Cristina își elibera instinctele profunde și înflorea senzual, după exemplul frumoaselor flori tropicale care creșteau în libertate în toate colțurile insulei.

Jack înota și el în deplină fericire. Acum când Cristina îi aparținea trup și suflet, era mai îndrăgostit de ea ca oricând. Nici un sentiment de saturație nu venea să-i diminueze fericirea. Dorea fără încetare s-o sărute pe Cristina, s-o dezmierde, s-o mângâie, să-i dăruiească această beție a posesiei de care fusese atât de frustrată în timpul nefericitei ei căsătorii.

Cu toate acestea, chiar în toiul fericirii lor, o problemă rămânea suspendată între ei. Nici el nici ea nu îndrăznea să abordeze problema de teamă să nu strice momentele de neuitat pe care le trăiau la Saint Barlow.

În avionul de întoarcere, când reactorul se îndepărta nemilos de raiul Antilelor și îi ducea înapoi ca vântul spre grijile vieții cotidiene, Jack abordă în fine problema care îl frământa.

– Când ne căsătorim, Cristina?

Tânăra femeie păli și întoarse ochii.

– Ți-am spus deja, Jack, nu vreau să mă recăsătoresc.

– Totuși, suntem fericiți împreună, nu? Avem aceleași idei, aceleași gusturi. Ne iubim și armonia noastră sexuală este minunată...

– Da, recunosc. Totuși...

– De ce aceste reticențe, draga mea? Ți-e teamă că odată căsătoriți am să mă transform în al doilea Peter? Ei bine, te înșeli. Vreau să mă căsătoresc cu tine pentru mai bine și-ți promit să evit răul!

– Știu toate acestea, răspunse ea, dar mai lasă-mi puțin timp. O săptămână de vis într-o insulă din Caraibe este prea puțin pentru a judeca soliditatea unui cuplu, nu crezi? Am nevoie să mă obișnuiesc cu prezența unui bărbat în viața mea. Poți să înțelegi asta?

Jack oftă jalnic. Rugămintea pe care o simțea în vocea Cristinei și pe care o citea în ochii ei mari albaștri și speriați îl făceau să înțeleagă că greșea vrând să bruscheze lucrurile. Pe plan pur fizic, Cristina i se dăruise cu toată înflăcărarea unei femei îndrăgostite și mult timp frustrate, dar pe plan sentimental păstra urmele dezastruosului ei mariaj. Peter, prin persecuțiile lui sistematice, o traumatizase durabil; și lui Jack îi trebuia o lungă răbdare încât Cristina să accepte să-i încredințeze în întregime destinul ei.

Ori răbdarea nu era punctul forte a lui Jack Millard. Om de afaceri activ și grăbit, obișnuit să trateze eficient afacerile, i-ar fi plăcut să aplice vieții lui sentimentale medodele radicale și eficace pe care le practica în domeniul profesional. O aspirație puțin realistă, era primul care o recunoștea!

Când stewardesa le aduse două cupe cu șampanie, el îi întinse una Cristinei, cu un zâmbet plin de indulgență.

– Să bem pentru iubirea noastră, draga mea. Despre căsătorie, o să vorbim din nou mai târziu. Nu vreau să te grăbesc. Să lăsăm timpul să treacă...într-o bună zi, vei înțelege tu însăți că sunt bărbatul vieții tale.

***

Iubiții aterizară pe aeroportul din Philadelphia într-o zi friguroasă de decembrie. Ningea, cerul era plumburiu, și după luminozitatea din Caraibe, Cristinei îi fu destul de greu să se obișnuiască din nou cu clima americană și cu sarcinile constrângătoare pe care le impunea conducerea „Motelului îndrăgostiților".

Din fericire, sărbătorile de Crăciun apropiindu-se, aduceau multă animație în saloanele philadelphiene și Cristina găsi o diversiune activității ei zilnice însoțindu-l pe Jack la mai multe recepții mondene. Ceea ce implica, evident, o reorganizare a programului ei de lucru la motel. Neputând să-și mai asume în fiecare seară serviciul în bucătărie și în sală, Cristina trebuia să găsească o înlocuitoare.

Din fericire, o candidată nesperată apăru în persoana Ginei, soția lui Carl, care se plictisea acasă și nu cerea mai mult decât să-l secondeze pe soțul ei la motel.

Încântată de această soluție, Cristina putea să se concentreze asupra vieții ei mondene cu Jack. O ocupație complet nouă pentru tânăra femeie și în care voia să se descurce onorabil: înalta societate din Philadelphia ne era îngăduitoare cu debutantele!

Atunci, ca întotdeauna în momentele dificile, o consultă pe prietena ei Carol. Cum trebuia să vorbească, să meargă, să zâmbească, cum să se îmbrace pentru a face o bună impresie în saloanele aristocraticului oraș?

Carol își juca de minune rolul de mentor. Mulțumită numeroșilor amanți care trecuseră prin viața ei, cunoștea toate mediile, obiceiurile și ticurile lor. Și în timp ce își conducea prietena prin toate magazinele elegante ale orașului, o sfătuia cu acel amestec savuros de solicitudine și cinism care o făcea prețioasă, deși uneori insuportabilă...

– Draga mea, îi spunea Cristinei, trebuie să te îmbraci cu o eleganță discretă, fără să încerci să te întinerești dar nici să nu alegi ținute de bunică. Ce spui de această rochie-furou albastru-închis din mătase?

– Hm... nu-i puțin cam mulată?

– Deloc, îți pune în valoare silueta frumoasă, sânii fermi și talia de viespe. Femeile vor păli de gelozie!

Cristina se examină dubitativ din față și din profil.

– Ai dreptate, această rochie îmi stă bine. Totuși...nu găsești că pântecele se vede puțin?

– Drăguța mea, la vârsta ta nu poți avea un pântece plat ca al tinerelor! Dar dacă porți sub această rochie o centură discretă, nu se va observa nimic!

– Bun...

După ce-și sfătuise prietena în privința garderobei, Carol se amestecă bineînțeles în viața ei sentimentală.

– Așadar, cum merge dragostea cu Jack? Tot neschimbată?

– Da, atâta timp cât nu-mi vorbește de căsătorie.

– Tot n-ai încredere în el?

– Ei bine, puțin... bărbații sunt atât de inconstanți!

Carol ridică ochii spre cer cu o grimasă comică.

– Ce pesimistă ești, biata mea Cristina! Ai norocul să ai în viața ta un tip formidabil și faci mofturi!

– Pune-te în locul meu. Nu mai am douăzeci de ani și Jack are ochi să vadă. Pentru că văd toate acele tinere frumoase roind în jurul lui și risc să-l pierd într-o bună zi!

Carol scoase un oftat excedat.

– De ce te frământi cu problema vârstei și a fizicului? Deoarece este evident că Jack vede în tine calități intelectuale și morale pe care nu le găsește la creaturile de vis despre care îmi vorbești... Crede-mă, draga mea, trăiește-ți fericirea cum se prezintă și încetează să-ți faci inimă rea din cauza unor supoziții stupide. Altfel, îți vei strica viața și vei compromite frumoasa ta poveste de dragoste cu Jack!

***

Spre sfârșitul după-amiezii acelei zile, Cristina îl întîlni pa Jack, așa cum conveniseră, la reședința Millard. Își dăduseră întâlnire pentru a pleca împreună la o mare recepție mondenă care trebuia să aibă loc într-o rezidență de vază într-unul din cartierele luxoase ale Philadelphiei.

Ajunsă înaintea lui Jack, Cristina avu timp să îmbrace rochia-furou albastru-inchis și să-și compună un coc jos clasic, în care înfipse o orhidee albă. O mare etolă de tafta turcoaz completa această toaletă, care evoca prin contrastul dintre albastru-inchis și turcoazul luminos culorile schimbătoare ale mării Caraibelor.

Când Jack intră în birou și o văzu pe Cristina în ținuta ei de seară, nu-și putu stăpâni o exclamație de admirație.

– Ești fermecătoare, draga mea! O sirenă ieșind din valuri n-ar fi mai frumoasă și mai ispititoare ca tine în această rochie strălucitoare și această etolă savant drapată! Îți dă o înfățișare regească... Cu toate acestea, am să-ți fac un mic reproș: această tafta superbă ascunde frumoșii tăi sâni!

Brusc, desfăcu capetele etolei care căzu la podea în foșnet de mătase.

După aceea, fermoarul rochiei nu rezistă mai mult mâinilor nerăbdătoare ale lui Jack.

Îmbrățișați cu pasiune, căzură înlănțuiți pe covor și făcură dragoste cu sălbăticia unor înfometați...

– Și... recepția? întrebă tânăra femeie cu o voce timidă.

– La dracu cu recepția! exclamă Jack punând stăpânire cu lăcomie pe buzele ei cărnoase.

Când patima posesiunii fu în cele din urmă potolită, se regăsiră pe covor, epuizați de plăcere, respirând greu, în mijlocul hainelor împrăștiate, aruncate în jur în cea mai mare dezordine.

Jack, care sfârșise prin a se ridica, își privi ceasul și începu să râdă.

– E bine, nu-i târziu. Putem încă să mergem la acea afurisită recepție.

Cristina îi aruncă o privire malițioasă.

– De ce "afurisită"? Nu trebuia oare să întâlnești acolo oameni importanți?

– Ah, da, acum îmi amintesc... dar știi, dragă, nimeni nu este mai important pentru mine decât tine!

Se îmbrățișară din nou în grabă. Din fericire, smochingul lui Jack nu se șifonase, iar rochia Cristinei nu suferise nici o neplăcere în graba lor!

***

După aceste momente de voluptate aprinsă pe covorul persan, Cristinei îi fu greu să-și compună o atitudineonorabilă în vederea seratei mondene care îi aștepta. De fapt, era prima dată când Jack o ducea la o recepție de acest gen și avea un

trac îngrozitor, conștientă că avea de susținut un „examen de trecere" sub privirile curioase și nu întotdeauna indulgente ale membrilor înaltei societăți din Philadelphia.

Într-adevăr, așa se și întâmplă. Și Cristina îi mulțumi Carolei că o determinase să aleagă această rochie delicată și această eșarfă cu falduri maiestoase, care dădeau siluetei ei o înfățișare ireproșabilă, fără să dezvăluie nimic din temerile și nesiguranța celei care o purta.

Jack, dinspre partea lui, n-avea problemele însoțitoarei sale. La cest gen de recepție, unde îi cunoștea pe toți participanții, se simțea ca un pește în apă, și Cristina care îl observa cu coada ochiului, îl văzu discutând și râzând, deplasându-se de la un grup la altul cu o ușurință uluitoare.

Ca de obicei și fără s-o facă intenționat, atrăgea atenția unui roi de tinere care se repezeau să-l întâmpine cu zâmbetul pe buze și cu farmece de porumbițe expuse ca niște promisiuni...

Indispusă de acest spectacol care-i redeștepta gelozia latentă, Cristina bău mai multe cupe de șampanie una după alta. Și cum Jack, acaparat de admiratoarele lui nu se gândea să vină s-o caute, ieși să ia puțin aer pe terasă.

Noaptea era răcoroasă fără a fi rece. Tânăra femeie, înfășurată în eșarfa ei, se rezemă de o coloană și se strădui să-și recapete calmul.

În momentul acela, sesiză un zgomot de voci. Acesta venea din celălalt capăt al terasei unde trei femei, care se credeau singure, dicutau fără reținere.

Trăgând cu urechea, Cristina înțelese rapid că ea era subiectul discuției...

– Ai văzut, draga mea, noua cucerire a frumosului Jack Millard? Acea blondă cu eșarfă turcoaz?

– Da. Are cel puțin patruzeci de ani! Uluitor, nu-i așa?

– Spui patruzeci de ani, Priscilla? Eu aș paria mai degrabă pentru cincizeci! N-ai remarcat ridurile din jurul ochilor?

– Dacă vrei părerea mea, Gladys, această legătură nu va dura. Între noi fie vorba, nu știu ce poate găsi la această femeie!

– Hi, hi... poate are farmece ascunse!

– Haide, draga mea, puțină ținută!

Cele trei femei pufniră în râs în cor. Apoi, una dintre ele reluă:

– Știți, se pare că este ceva foarte serios între ei.

– Nu se poate! Și crezi că se va căsători cu ea?

– Asta, draga mea Priscilla, este tot răul pe care îl doresc!

– De ce... răul? Jack este un tip senzațional.

– Da, dar este văduv, un văduv de neconsolat. Și noua lui soție, sărmana, va trebui să țină cont de sfânta Sara!

– De ce îi spui sfânta?

– Pentru că, se spune, avea toate calitățile. În plus, soțul ei o adora și la moartea ei a fost atât de îndurerat încât au trecut doi ani înainte să fie văzut la brațul altei femei... Îți dai seama, Gladys?

Cristina auzise destul. Bulversată de aceste bârfe, și mai mult încă de evocarea „Sfintei Sara", nu avu curajul să asculte urmarea coversației și intră în sala de recepție.

Îl întâlni aproape imediat pe Jack.

– Unde erai, draga mea? Te căutam... Te simți bine?

– Da, da, foarte bine.

Prea intuitiv pentru a se mulțumi cu această afirmație făcută fără convingere, Jack sărută fața trasă a însoțitoarei lui.

– Ceva nu e în ordine, dragostea mea?

– Nu... dar mi-e puțin sete și aș bea cu plăcere un alt pahar de șampanie.

– Nimic mai ușor. Dă-mi voie să te conduc la bufet.

Ea goli cupa întinsă de el, apoi mai ceru una. Cu o nerăbdare care întări bănuielile lui Jack.

Pe drumul de întoarcere, nu schimbară un cuvânt. Dar îndată ce ajunseră acasă la Millard, unde copiii erau deja culcați, Jack rupse tăcerea grea care plana între ei de când părăsiseră recepția.

– Spune-mi adevărul, iubito: ce problemă te frământă?

Ea îl privi îndelung, cu inima sfâșiată de durere. El era frumos, înalt, puternic, seducător... și spunea că o iubește. Dar de fapt, el nu o iubea decât pe Sara. Și ea, biata Cristina, nu va putea niciodată lupta împotriva fantomei fără pereche!

Atunci, cu sughițuri de plâns în voce, dădu glas ranchiunei care o chinuia.

– Legătura noastră, Jack, este fără viitor, din nefericire. Niciodată nu voi putea rivaliza cu sfânta ta soție!

Capitolul 9

– Despre ce vorbești? întrebă Jack cu stupefacție. Ce înseamnă această poveste cu sfânta?

– O poveste adevărată. Când oamenii o evocă pe defuncta ta soție, vorbesc ca despre o sfântă: sfânta Sara!

Jack avu o tresărire și-i aruncă o privire sumbră, neîndurătoare.

– Ce prostii ești pe cale să spui? Cine sunt acești „oameni" care vorbesc astfel despre soția mea?

– Oameni foarte distinși, dragul meu! Unii au cunoscut-o pe soția ta și știu ce vorbesc!

Fără să remarce furia rece care-l cuprindea pe Jack, Cristina continuă să-și verse prea plinul ranchiunei sale. Băuse prea multă șampanie și nu realiza gravitatea cuvintelor ei.

Jack nu lovise niciodată o femeie; în seara aceasta totuși simțea o teribilă dorință s-o facă. Dar reuși să se stăpânească.

Livid, se răsuci brusc pe călcâie și plecă trântind ușa care dădea spre grădină.

Descumpănită, Cristina realiză brusc amploarea imprudenței ei. Jack era bărbatul cel mai extraordinar pe care-l cunoscuse vreodată și ea era gata să strice totul cu stupida ei gelozie, dând crezare unor bârfe de cea mai joasă speță...

Deprimată, se înfundă într-un fotoliu lângă șemineul unde se stingea un foc de lemne cu trosnituri care răsunau lugubru în marele salon tăcut.

Cât timp rămase astfel, apatică, măcinând cale mai sumbre gânduri? N-o va ști niciodată.

Neavând curajul să se întoarcă acasă, Cristina aștepta nici ea nu știa ce. O greutate uriașă îi apăsa inima. Din inconștiență, din stupiditate, putea să piardă dragostea lui Jack.

Când el apăru din nou în încăpere, ea crezu că o să leșine de bucurie. El se scuză: ieșise să ia puțin aer, să umble ca să se calmeze și să reflecteze.

Se scuză și ea și se împăcară; căci Jack știu să găsească vorbele susceptibile să redea speranță Cristinei.

– Să știi, draga mea: Sara a fost soția mea timp de paisprezece ani, și chiar dacă aș vrea, n-aș putea șterge din memorie acești paisprezece ani de fericire. Prin urmare, nu aștept de la tine să-i iei locul Sarei. Ceea ce vreau, este să-ți ofer un alt loc, numai al tău, în inima mea. Vreau să te iubesc, să te îndrăgesc și să-mi petrec cu tine tot restul vieții.

***

În timpul sărbătorilor Crăciunului și Anului Nou, reședința Millard răsună de veselia reuniunilor familiale. Cristina și Dana, primite cu căldură de Matt și Nicole, copiii casei, participară la toate petrecerile.

Nicole, care se simțea foarte bine cu Dana, privea cu ochi binevoitori noua iubire a tatălui ei; și ea nu-i ascunse Cristinei că va fi fericită să o aibă drept mamă vitregă.

Flatată și foarte mișcată, aceasta rămase totuși rezervată. Cu toată dragostea pe care i-o purta lui Jack, se temea încă de căsătorie. Și se simți aproape ușurată când el o anunță că trebuie să plece la Hong Kong într-o călătorie de afaceri de trei săptămâni.

Trei săptămâni o să treacă repede, își zise Cristina. Dar își dădu seama că lucrurile nu stăteau așa. Imediat după plecarea lui Jack, zilele i se părură interminabile. Stupefiată, realiză că nu se mai putea lipsi de el. Pe nesimțite, se obișnuise cu prezența lui, cu vorbele lui de duh, cu tandrețea nedezmințită cu care o înconjura...

Era jumătatea lunii ianuarie și timpul rece și mohorât nu o incita deloc la optimism. Din fericire, dacă se putea spune, melancolia Cristinei fu alungată de preocupări mai grave: cele prin care trecea sora ei.

Biata Anne-Marie, temându-se ca fiul ei Jason să nu ajungă un delincvent, se decisese să-l plaseze într-un internat. Dar pentru asta, avea nevoie de bani...

– Cristina, mă supără să-ți cer asta... Iată: ai putea să cumperi partea mea din motel?

Stupefiată, Cristina rămase o clipă fără glas. Își adora sora și se străduise întotdeauna să o ajute. Dar de data asta, nu era sigură că poate aduna suma de care Anne-Marie avea nevoie...

– Alo, Cristina, mă auzi?

– Da, da.

– Ei bine, ai banii disponibili pentru a cumpăra partea mea?

– Nu pot să-ți răspund pe loc, Anne-Marie. Mai întâi trebuie să-mi fac socotelile. Am să te sun eu, de acord?

Îndată ce închise telefonul, Cristina se prăbuși pe un scaun, cu capul în mâini. N-avea nici o nevoie să-și consulte conturile: știa deja că-i era imposibil să scoată din bugetul ei suma care reprezenta partea surorii ei.

Nu putea nici împrumuta acești bani de la bancă, deoarece era deja îndatorată pentru amenajarea unei noi camere la motel și pentru schimbarea căzii unei alte camere...

Dana, când fu pusă la curent cu grijile mamei sale, reacționă cu bunul ei simț obișnuit.

– De ce nu împrumuți acești bani de la Jack? Sunt sigură că va fi bucuros să-ți vină în ajutor.

– Fără îndoială. Dar ar deveni astfel asociatul meu! Jack este adorabil, dar este un om de afaceri, și dacă îl las să-și vâre nasul în motelul meu, se va amesteca în toate... în prețul camerelor, în alegerea vinurilor. Și asta n-aș putea suporta!

Dana scutură din cap cu un aer consternat.

– Oh! mamă, tu și stupidul tău orgoliu! Apărându-ți independența ca o tigroaică, îți vei sfârși viața singură!

***

Jack telefonă în fiecare zi din Hong Kong.

– Stau la Regency, un hotel fantastic de unde am o vedere inegalabilă asupra golfului! N-ai vrea să vii și tu aici, inimioara mea? Dacă ai ști cât îmi lipsești! Și tu, cum o duci?

– Cât se poate de bine când ești despărțit de cel pe care-l iubești!

Ea râdea, ca să nu trădeze nimic din grijile care o rodeau. Timp de o clipă, totuși, fu tentată să-i dezvăluie lui Jack preocupările privind banii. Mândria o împiedică. Problemele și le rezolvase întotdeauna singură și nu era momentul să schimbe această situație. Jack era iubitul ei, dar nu va fi nici asociatul, nici stăpânul ei.

***

Două săptămâni mai târziu, Cristina găsi o soluție miraculoasă problemei ei: Carl și soția lui, Gina, al căror vis tainic era să țină nu hotel, acceptară să cumpere „Motelul îndrăgostiților". Totul se desfășură foarte repede, căci și de o parte și de alta, erau grăbiți să încheie afacerea; și Cristina, de azi pe mâine, se trezi trândăvind.

La început foarte bucuroasă de această libertate complet nouă, se prăbuși treptat într-o melancolie vecină cu depresia. Îi lipsea munca așa cum n-ar fi crezut și nu știa ce să facă toată ziua.

Între timp, Jack se întoarse din Hong Kong. El își dădu imediat seama că tânăra femeie nu era în starea ei obișnuită. O întrebă și Cristina îi răspunse evaziv. Din ce în ce mai îngrijorat, o strânse cu ușa și reuși în sfârșit să descopere adevărul.

– Ai vândut „Motelul îndrăgostiților"? exclamă el. Dar ești complet nebună!

– Aveam nevoie de bani. Ca s-o ajut pe sora mea.

– Și n-aveai alt mijloc să găsești acești bani? Adresându-te mie, de exemplu?

– N-am vrut să te sâcâi...

– Să mă sîcâi! Ai preferat să mă minți, așa-i? Când mă gândesc că timp de trei săptămâni ți-am telefonat în fiecare zi și nici măcar o dată nu mi te-ai destăinuit!

Jignit, Jack se lăsă să cadă pe un scaun. În ochii negri furioși, Cristina putu să citească toată ostilitatea pe care o simțea și ea suferea la gândul că-l rănise.

– Iartă-mă, Jack.

– Oh! oftă el, prin urmare, nu vei avea niciodată încredere în mine?

– Nu este vorba de asta, protestă ea. Știam că mi-ai fi împrumutat cu plăcere acești bani... Dar înțelege-mă: voiam să rezolv această problemă singură.

Auzind asta, Jack trecu de la mânie la ironie.

– Și acum, iată unde ai ajuns. Ți-ai rezolvat problema, dar ți-ai pierdut meseria!

***

Jack o iubea prea mult pe Cristina ca să rămână mult timp supărat pe ea. Și înțelegând că se simțea prost trândăvind, căută cum să-i poată găsi o ocupație. Foarte rapid, o soluție îi veni în minte: să-i încredințeze tinerei femei decorarea vechii locuințe cumpărate și renovate anul trecut de către compania Millard.

Încântată să se simtă din nou utilă, Cristina dădu toată măsura talentului ei în această misiune de prestigiu și Jack fu atât de mândru de rezultat încât înștiință presa, radioul local și chiar televiziunea.

Și începu să se vorbească despre Cristina Kinley, faimoasa decoratoare, în revistele cu tiraj mare și la seratele mondene. O celebritate atât de neașteptată nu prezenta decât avantaje... Începură să circule cancanuri despre viața particulară a Cristinei, despre legătura ei cu Jack Millard, despre motivele care îi împiedicau să regularizeze această poveste de iubire.

Toate acestea erau foarte dezagreabile și Cristina realiză deodată inconvenientele pe care le avea ieșind din umbră. Cât timp fusese gazda agreabilă a „Motelului îndrăgostiților", putea lucra în toată liniștea și frecventa pe cine îi plăcea; dar acum, acele frumosae timpuri se sfârșiseră. Scoasă la lumina

rampei din cauza relației cu Jack, nu mai avea o viață privată și părea obligată să-și dezvăluie toate faptele și gesturile fiecărui cititor al revistelor de scandal!

Ce putea face? Să reintre în anonimat, să-și părăsească iubitul? Se gândea la asta cu toată seriozitatea.

Jack avu în schimb o reacție contrară. Pentru că despre legătura lor începea să se vorbească tot mai des, el declară sentențios că singurul mijloc de a închide gurile rele era să se căsătorească. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Pusă în fața acestui grav ultimatum, Cristina intră în panică. În ciuda explicațiilor pe care Jack i le dăduse în legătură cu Sara, tânăra femeie nu reușise încă să pactizeze cu fantoma defunctei... Și prima ei reacție, când Jack vru să fixeze data căsătoriei, fu să fugă plângând.

De câteva săptămâni, locuia la reședința Millard și nu putea fugi foarte departe. Fără să știe cum, se trezi în fața camerei Nicolei, a cărei ușă era deschisă. Adolescenta ascultase discuția dintre tatăl ei și Cristina și o invită să intre cu un zâmbet încurajator.

– Știi, spuse ea, te iubesc mult, și nu înțeleg de ce refuzi să te căsătorești cu tata.

Cristina, cu lacrimi în ochi, o întrebă pe adolescentă:

– Adevărat, Nicole, nu te-ar deranja să fiu mama ta vitregă?

– Oh! nu. Ești foarte drăguță. știi să gătești, știi să faci coafuri frumoase, să decorezi case... sunt sigură că tata va fi foarte fericit cu tine.

– Dar, în sfârșit, Nicole, probabil îți amintești de mama ta. Nu ți-e teamă că măritându-mă cu tatăl tău, o voi... înlocui puțin?

Tânăra fată se îndreptă cu un aer sfidător.

– Nici un pericol. Nimeni n-o va putea înlocui vreodată pe mama! De altfel, am fotografii de-ale ei în sertarul comodei și le privesc în fiecare zi.

Nicole se ridică, se duse să deschidă sertarul și scoase un album legat în piele albastră.

Uluită, Cristina primi albumul cu mîini tremurânde. De când o cunoștea pe Nicole, era prima dată când adolescenta îi arăta fotografii ale mamei sale. În reședința Millard, de altfel, nu exista vreun tablou al Sarei, cu excepția unei foarte frumoase fotografii luată din profil, care să găsea în camera de joacă a copiilor.

Teribil de emoționată, Cristina deschise albumul la întâmplare. Privirea îi căzu pe o fotografie stupefiantă. Sara, frumoasa, incomparabila Sara, avea partea dreaptă a feței brăzdată de cicatrice!

În fața stupefacției tinerei femei, Nicole explică liniștit:

– Mama mea, când era mică, a avut un grav accident de mașină și a fost desfigurată. Dar eu o găseam totuși frumoasă. Și tata de asemenea.

Într-o străfulgerare, Cristina înțelese de ce singurul portret al Sarei îi reprezenta profilul stâng. Și realiză astfel dimensiunea propriei prostii: de luni de zile îi reproșa lui

Jack că este un văduv neconsolat, bănuindu-l de cele mai rele intenții, când el avusese generozitatea de a iubi o femeie a cărei față fusese mutilată și de a rămâne fidel amintirii ei!

Abandonând albumul, Cristina se repezi afară din cameră și alergă, zbură spre iubitul ei, lăsând-o în urma ei pe Nicole înmărmurită. Ea nu va lua niciodată locul Sarei, prima soție a lui Jack. Dar va fi foarte fericită să fie a doua lui soție!

– Te iubesc Jack! strigă ea aruncându-se în brațele lui.

Sfârșit